EDGAR WALLACE

EDGAR WALLACE

SECRETUL AFACERILOR TRIGGER

Cel mai pasionant roman despre cursele de cai, pe care l-am scris.
Edgar Wallace

Capitolul 1

Urcând agale pe Regent Street, domnul Luke zări noua clădire ce fusese terminată înaintea întoarcerii sale din călătoria în America de Sud; se opri deci cu mâinile în buzunare şi o examină cu atenţie.

Deasupra ferestrelor de la primele etaje se puteau observa două T-uri aurite aşezate în chip de monogramă, iar dedesubt, o panglică verde răsucită, sugerând un nod gordian.

Omul surâse; rezultatul era şi decorativ, şi discret, şi comercial. Fără flamuri strălucitoare sau înscrisuri ostentative care să atragă atenţia asupra priceperii domnului Joe Trigger sau a „tranzacţiilor” sale; cele două T-uri aurite şi panglica verde se armonizau foarte bine cu intrarea de marmură, cu micile birouri de acaju şi cu şirurile de lămpi electrice de pe plafon. S-ar fi putut crede că era vorba de o bancă sau de sediul unei companii de navigaţie.

Domnul Luke scoase din buzunar un ziar în cuprinsul căruia se putea citi următorul anunţ:

Tranzacţiile Trigger.

Tranzacţia nr. 7 se va efectua între 1 şi 15 septembrie. Participanţii sunt invitaţi să-şi precizeze cât mai grabnic opţiunile.

Listele se vor închide pe 31 august la orele 12 şi nu se vor redeschide înainte de 16 septembrie, la prânz.

Gentlemanii integri care doresc să figureze pe lista directorilor se vor adresa la:

Secretariatul Tranzacţiilor Trigger.

Firma „Panglica Verde”

704, Lower Street. W. 1.

Luke citi anunţul tipărit pe un spaţiu amplu, împături ziarul, îl băgă în buzunar şi îşi reluă plimbarea. „Gentlemanii integri”: din această formulare se ghicea imediat caracterul distins al afacerilor domnului Trigger. Era mult mai uşor să obţii intrarea într-un club puţin accesibil din West End decât să figurezi în registrul domnului Trigger!

Luke traversă Piccadilly Circus şi aruncă o privire ceasului din vitrina unui bijutier, se felicită pentru perfecta sa punctualitate; avea o rezervă de 5 minute.

Pe Wardour Street există un restaurant renumit pentru dineurile sale, dar care, la ora prânzului, atrage puţini clienţi, căci aceştia preferă zgomotul şi agitaţia sălilor aglomerate liniştei unui separeu. Acest local avea trei intrări, iar Luke le ştia pe toate, în ce separeu trebuia oare să intre? N-o ştia exact, dar un chelner, luându-l drept cel de al patrulea comesean aşteptat, îi arătă o uşă.

Intră fără să bată; trei bărbaţi, care tocmai îşi luau prânzul, îşi ridicară în acelaşi timp privirile.

Unul dintre ei era un uriaş cu faţa stacojie, umeri largi şi păr sur, stufos. Cel de al doilea, şi el solid, avea faţa foarte palidă şi o expresie aproape la fel de întunecată ca şi culoarea hainelor sale; al treilea era scund, gras şi cu cei mai mici ochi negri văzuţi vreodată pe o faţă atât de deschisă.

— Bună ziua şi Dumnezeu să binecuvânteze această adunare, spuse noul sosit, închizând uşa în urma sa şi aşezându-se pe un scaun liber. Rustem nu poate veni, continuă el; vaporul lui are întârziere din pricina ceţii de pe

Canalul Mânecii. De ce n-o fi luat avionul? Asta nu pot înţelege; dacă aş fi avut averea lui…

— Ascultă, Luke; cine naiba ţi-a cerut să vii aici? Strigă uriaşul cu faţa stacojie.

— Nimeni, doctore, răspunse Luke.

Noul venit era subţire, brun, tras la faţă, avea o privire ironică şi aerul cuiva care se plictiseşte.

— Adevărul este că nu m-a chemat nimeni, continuă el. Deci, Trigger, spuse el adresându-se omuleţului cel gras, cum merg tranzacţiile? Aveţi într-adevăr nişte birouri foarte elegante! Eram pe punctul de a intra să cer un program. Mă gândeam că vei fi bucuros să afli că m-am întors din sudul însorit. Ei, Goodie, ce faci? Mergi la Doncaster sau la vreo înmormântare?

Cel interpelat, meseanul cu faţa foarte palidă, nu răspunse, dar aruncă o ocheadă către vecinii săi.

— Aici este o întâlnire particulară, se aprinse doctorul Blanter, cu faţa împurpurată subit de furie; nu avem nevoie de un blestemat de poliţist. Ieşi!

Luke ocoli, la rândul lui masa, cu privirea.

— Care este subiectul acestei întâlniri? Întrebă el; să fie vorba de stabilitatea programului pentru Doncaster? Ce escrocherie pregătiţi, Trigger? Îmi plac noile voastre birouri de pe Roger Street şi mai ales panglica verde aplicată la ferestre. Legătura de credinţă a îndrăgostiţilor, ei, da, asta găselniţă!

Doctorul Blanter, care prin atitudinea şi felul său de a vorbi părea să fie şeful bandei, reuşi să-şi potolească furia:

— Acum, ascultă, sergent…

— Inspector, murmură celălalt. Promovat pentru servicii excepţionale.

— Scuză-mă, inspectore, reluă doctorul Blanter căruia parcă i se pusese un nod în gât; ce s-o mai lungim, nu ai nici un drept să ne impui prezenţa dumitale aici. În ceea ce mă priveşte, nu vreau să am de-a face cu poliţiştii. Ei stau bine unde stau şi e preferabil să rămână acolo.

— Poliţiştii, replică melancolic Luke, nu stau nicăieri; n-au loc, n-au cămin; nimeni nu-i iubeşte.

— Aţi fost în vacanţă, domnule Luke? Întrebă Trigger grăsunul, încercând să îndulcească puţin conversaţia.

— Da, în America de Sud. Splendidă ţară! Ar trebui să mergeţi acolo, doctore!

— Sper, răspunse Blanter forţându-se să zâmbească, dar vezi, sunt un om foarte ocupat; încerc să-mi câştig existenţa din curse, ca şi aceşti domni…

— Şi eu aş putea s-o fac, zise Luke, care avea obiceiul supărător de a-şi întrerupe interlocutorul, demolând astfel chiar şi cel mai abil discurs. Aş fi putut încasa mii de lire pe an dacă v-aş fi prins pe picior greşit.

— Ne-ai văzut vreodată amestecaţi într-o afacere murdară? Întrebă doctorul, ridicând vocea. Ai auzit vreodată să fi făcut noi ceva reprobabil? Uite ce e, Luke, am început să mă satur şi de dumneata, şi de prezenţa dumitale aici. Mâine voi merge la prefectul poliţiei şi va ieşi cu ceartă!

— Perfect! Cu atât mai bine. Mergeţi cu toţi să vă plângeţi prefectului poliţiei şi totul va merge strună.

Doctorul Blanter se lăsă pe spătarul scaunului:

— Deci despre ce este vorba? Întrebă el resemnat.

Luke dădu din cap.

— De nimic! Eu sunt pur şi simplu un „bau-bau” care-i sperie pe băieţeii cei răi! M-am gândit însă că veţi fi fericiţi să aflaţi că mă aflu la datorie, pregătit şi mereu pe recepţie! Cine va câştiga oare la Saint-Léger, domnule Trigger?

Omuleţul cel gras se forţă să zâmbească; picături de sudoare îi apăruseră pe frunte.

— Migdala prăjită pare să fie favorita, spuse el. Ca şi la Beckhampton, dar Dumnezeu ştie dacă cei de acolo sunt informaţi. Nu voi avea nici un pariu în cursă.

— Iată un om prevăzător! Aprobă Luke. Jocul este un flagel care a ruinat mai multe cămine decât cinematograful.

Poliţistul se ridică cu grijă de pe scaunul său şi, zâmbind, se îndreptă cu paşi înceţi către uşă; se opri însă pentru un moment, cu mâna pe clanţă:

— Deci sunt prin preajmă; asta e tot, spuse el şi ieşi închizând uşa fără nici un zgomot; niciunul dintre cei trei nu scoase o vorbă; rămaseră tăcuţi câteva clipe chiar şi după dispariţia poliţistului, apoi cel care fusese numit doctor zise:

— Aruncă o privire afară, Trigger.

Omuleţul cel gras se conformă, făcând o mică recunoaştere.

— Trece strada.

Goodie, la rândul său, privi pe fereastră.

— Ce naiba face ăsta aici? Mormăi doctorul. Tipul mă dezgustă de-a binelea!

— Rustem nu s-a întors aşadar… Spuse Trigger. Secretarul lui îmi spusese că va fi aici în dimineaţa asta. Ar fi trebuit să-i telefonăm.

Printr-un gest, doctorul Blanter impuse tăcerea.

— Acum, Goodie, în ceea ce priveşte calul acela… Începu el şi din acel moment nu au mai fost întrerupţi de nimeni.

Capitolul 2

De mai multă vreme, pe uşa biroului domnului Rustem fusese fixată o plăcuţă de aramă pe care era gravată inscripţia:

ARTHUR M. RUSTEM Avocat.

Într-o zi, plăcuţa fusese scoasă şi înlocuită cu alta, mai puţin impunătoare. La vremea aceea, domnul Rustem se afla în vacanţă şi ocupa la hotelul Danielli un apartament luxos, cu o vedere magnifică asupra Veneţiei. Acolo, la Veneţia, primise următoarea telegramă:

Afacerea dvS. Chemată astăzi în faţa tribunalului. Starker apărat magistral, dar judecător decis radierea numelui dvS. Din barou. Salutări. Pilcher.

Rustem tocmai degusta o îngheţată în piaţa San Marco în momentul când i s-a adus telegrama, pe care a citit-o însă

fără nici cel mai mic semn de emoţie. Cerând un formular, el răspunse pe loc:

Schimbaţi placa A. M. Rustem. Mulţumesc.

Dădu apoi cinci lire comisionarului şi continuă să-şi savureze îngheţata. Se aştepta la această radiere; avusese totuşi norocul să scape de o condamnare! Câte necazuri, pentru câteva amărâte de mii de lire extorcate unei bătrâne şi stupide doamne! De altfel, ea şi murise, iar moştenitorii ei, nişte tipi avari din Midlands, erau aşa de bogaţi, încât fusese aproape indecent din partea lor să facă atâta tapaj pentru un nimic; mai ales că banii fuseseră înapoiaţi. Tribunalul însă îl considerase vinovat de greşeală profesională şi astfel plăcuţa de aramă pe care îi era trecută profesia de avocat trebuise să dispară. O lună mai târziu, reîntors la Londra, Rustem încuviinţă felul în care noua plăcuţă fusese modificată şi intră apoi în biroul său fastuos mobilat. Pilcher, secretarul, îşi întâmpină maestrul cu un zâmbet larg. Era un tânăr inteligent şi afişa un aer de prosperitate, neobişnuit la un secretar de avocat. Omul beneficia de o situaţie bună, câştiga destul la cursele de cai, îl lăuda grozav pe croitorul superiorului său. Aveau de altfel şi unul şi altul, aceeaşi lenjerească şi acelaşi croitor, aceasta pentru că Pilcher vedea în patronul său un model.

— N-ai avut noroc, Pilcher! Ar fi fost mult mai bine să mă părăseşti şi să mergi la „Doberry & Punch”, spuse Rustem.

Fostul avocat se aşează la biroul lui şi aruncă o privire către corespondenţa urgentă care îl aştepta. Un zâmbet dispreţuitor trecu peste figura fină a lui Pilcher:

— Ceea ce este bun pentru dumneavoastră, maestre, e şi pentru mine. Nu-mi pasă de lege.

— Nu-ţi pasă de lege, spui, murmură Rustem. Eşti înţelept… Apropo, telefonează la Gillet pentru a mi se trimite o manichiuristă; pe cea blondă. Care era, oare, numele ei? Elsie?

— Ea este în vacanţă, dar au una nouă, o perlă!

În timp ce secretarul ieşea ca să îndeplinească ordinul, Rustem începu să-şi frunzărească corespondenţa, încruntând sprâncenele sau zâmbind, în funcţie de ce citea. Surâdea, de altfel, cu uşurinţă acest bărbat frumos de patruzeci de ani şi care părea mult mai tânăr: pe figura sa măslinie nu se vedea nici un rid, părul negru pieptănat pe spate era des şi strălucitor; nu fusese niciodată văzut purtând acelaşi costum două zile la rând. Lenjeria îi era imaculată, hainele aveau o tăietură perfectă; trecea drept o persoană de origine orientală şi chiar afişa unele caracteristici orientale, ca de pildă extraordinara uşurinţă de a vorbi în toate limbile. Judecătorul însuşi o declarase: „Domnul Rustem este capabil să-şi ademenească martorii în zece limbi şi să-i şantajeze în douăzeci”.

Ca avocat, fusese apărătorul unei mulţimi de escroci, smulgând achitarea multora în ciuda vinei lor vădite. Nu exista hoţ profesionist în Europa care să nu fi apelat, la un moment dat, la sprijinul lui; îi apărase în instanţă pe criminali, vânzând apoi ziarelor mărturisirile acestora, după ce vinovaţii fuseseră spânzuraţi. Seif-ul său enorm adăpostise mii de lire sterline până în momentul în care posesorii acestora ieşiseră din închisoare. Atunci când doamna Lamontaine – de pildă – obţinuse achitarea, deşi fusese acuzată că-şi otrăvise soţul, ea se prezentase la Arthur Rustem, iar acesta îi arătase un pachet cu arsenic descoperit de el însuşi, pe parcursul unei percheziţii, în sertarul biroului ei. Dacă poliţia ar fi găsit pachetul, acuzata ar fi fost acum la ocnă. Pentru a-i plăti serviciile, doamna Lamontaine i-a cedat avocatului jumătate din mica avere moştenită de la soţul ei; cu cealaltă jumătate, ea a cumpărat tăcerea „apărătorului” ei, neştiind că un criminal nu poate fi judecat de două ori pentru aceeaşi faptă.

Pilcher se reîntoarse.

— Manichiurista va veni imediat; este un pic mai rezervată, dar, probabil, cu dumneavoastră aceasta nu va dura mult.

Rustem râse la auzul acestui omagiu adus farmecului său şi, revenind la corespondenţă, spuse arătând una din scrisori:

— Edna Gray este tânăra care a primit moştenirea bătrânului Gray, nu-i aşa?

Pilcher încuviinţă.

— A mai fost odată pe aici, spuse el. Iată cu adevărat o clientă pentru dumneavoastră, domnule Rustem! Frumoasă şi tânără; să tot aibă vreo douăzeci şi doi de ani…

Rustem nu-i dădu atenţie, pentru că gusturile lui Pilcher în materie de frumuseţe feminină erau discutabile şi adeseori el îşi dezamăgise patronul.

— Nu prea înaltă, continuă secretarul; mai degrabă micuţă. Aer englezesc, deşi a trăit în America de Sud. Are destul de mulţi gologani. Bătrânul Gray nu era unchiul ei?

Rustem aşa credea. Subit interesat, el recunoscu că ştia puţine despre Donald Gray în afară de faptul că locuise în Argentina şi că avusese mai multe ferme. Nu-l întâlnise niciodată; bunurile din Anglia ale bătrânului se aflaseră în grija unui coleg de-al său, pe vremea când biroul de avocatură Higgs, Walton, Strube & Rustem era o firmă respectabilă.

— Da, este probabil foarte bogată. Aceşti proprietari sud-americani sunt, de regulă, milionari. Ziceai că e şi frumoasă?

Sosirea manichiuristei întrerupse conversaţia, dar Rustem era atât de preocupat de evaluarea proprietăţilor lui Gray, încât nu acordă fetei nici o atenţie.

— Ce te face să crezi că este atât de bogată? Întrebă el după plecarea tinerei.

Pilcher răspunse:

— Are un Rolls, un apartament în Berkleley şi este atât de îngâmfată! Înţelegeţi ce vreau să spun? Am încercat să leg câteva vorbe cu ea; am mai întrebat-o dacă se simte bine în Anglia şi dacă a venit ca să-şi găsească un soţ simpatic…

Rustem îi aruncă o privire de gheaţă:

— Oh! Chiar aşa i-ai spus? Câtă familiaritate! Vreau să sper că n-ai întrebat-o şi ce avea de gând să facă în seara aceea…

Pilcher zâmbi, pentru că nu era susceptibil. Mulţi încercaseră să-i rănească sensibilitatea, fără vreun rezultat însă.

— Telefonează-i şi spune-i că domnul Rustem a revenit de pe continent doar pentru o vreme. Întreab-o când ar putea veni aici.

— Şi de ce n-aţi merge dumneavoastră s-o vedeţi? Zise Pilcher.

— Fă ce ţi-am spus, om fără minte!

Pilcher se supuse lăsându-l pe Arthur Rustem cu gândurile lui, nu pentru mult timp însă, căci reveni foarte repede, cu o figură radioasă.

— Ce coincidenţă curioasă! Ea este chiar aici! Şi făcu semn cu capul către încăperea de alături.

— Domnişoara Gray?

Pilcher încuviinţă.

— E împreună cu un domn vârstnic, un străin.

Rustem reflectă o clipă.

— Roag-o să intre, spuse el.

Pilcher se îndreptă către uşă:

— Trebuie să-l invit şi pe bătrânul domn?

— Dacă doreşte…

Pilcher dispăru şi reveni după o clipă, manifestând faţă de noua venită o politeţe excesivă.

Rustem stătea în picioare, în faţa biroului său, în atitudinea unui om de afaceri. Iată că, măcar o dată în viaţa lui, Pilcher nu se înşelase. Vizitatoarea era mai mult decât drăguţă; era de-a dreptul splendidă, chiar şi după opinia unui cunoscător atât de pretenţios şi de blazat ca Arthur Rustem: o tânără cu ochi gravi, cu o siluetă impecabilă, foarte stăpână pe ea însăşi şi total indiferentă la farmecul fostului avocat.

— Domnul Rustem? Întrebă ea înainte ca acesta să fi putut schiţa vreun gest. Sunt Edna Gray, nepoata lui Donald Gray. Bancherul meu v-a scris din Buenos-Aires, ca şi avocatului unchiului meu de altfel…

Rustem o invită să ia loc şi, după ce-l concedie pe Pilcher, se instală la rândul său într-un fotoliu adânc, concentrându-şi atenţia asupra vizitatoarei sale.

— Da, da, îmi aduc aminte, spuse el; proprietăţile dumneavoastră din Anglia, domnişoară Gray, nu sunt chiar foarte importante, dar au o anume valoare, cred, şi ar fi bine, poate, să le păstraţi, deşi am primit câteva oferte destul de tentante, în special pentru ferma din Gillywood. Pentru terenurile de la Longhall aţi putea obţine…

— Exact pentru problema Longhall mă aflu aici. Am intenţia să locuiesc acolo şi ştiu că o parte a terenului a fost folosită de chiriaşul meu, domnul Goodie.

Rustem îşi încruntă sprâncenele.

— Aşa este, încuviinţă el cu grăbire. Şi cred că eu sunt cel răspunzător. Domnul Goodie mi-a cerut permisiunea de a folosi hambarele şi grajdurile…

— Nu-i nimic.

Surâsul ei era şi dulce, şi strălucitor.

— Numai că acum trebuie să plece, pentru că vreau să pun casa în ordine. Cine are cheile?

Rustem era uluit, chiar zdruncinat de tonul acesta decis şi gândi că era momentul să se impună.

— Domnul Goodie are cheile. Le pot obţine într-o zi sau două. Însă nu sunt atât de sigur, domnişoară Gray, că vă veţi simţi bine la Longhall. Aţi văzut locul?

Ea negă printr-un gest al capului.

— Este o casă mai degrabă bizară şi înclin să cred că nu este prea sănătoasă. Ar fi poate bine să vorbesc mai mult ca avocat decât în calitate de agent imobiliar…

— Dar dumneavoastră nu sunteţi avocat, nu-i aşa, domnule Rustem?

Nu era absolut nimic ofensator în întrebare, doar dacă nu cumva naivitatea ei era simulată.

— Am aflat că aţi părăsit baroul.

Rustem îşi recăpătă pe loc sângele rece şi surâse:

— A existat o mică neînţelegere între mine şi barou. Avem nişte legi cam depăşite în ţara asta şi este foarte uşor să aluneci dincolo de limitele lor.

Era furios împotriva lui însuşi pentru că se lăsase surprins în postura de a se explica în faţa frumoasei străine; cu atât mai mult cu cât, având de regulă obişnuinţa de a fi stăpân pe indiferent ce situaţie, acum se simţea de-a dreptul incapabil să o domine pe cea de faţă. Dacă fata nu ar fi fost atât de frumoasă, totul s-ar fi rezolvat mai simplu; oricum, evitându-se confuzia totală în care se afla. Fata îi oferi însă o mică şansă de a-şi veni în fire, întrebându-l:

— Unde este acum domnul Goodie?

— Cred că a plecat la Doncaster; trebuia să-l întâlnesc ieri, dar am sosit în Anglia cu întârziere, din pricina ceţii. Doncaster este un oraş în nordul…

— Ştiu unde se află, spuse ea, zâmbind uşor. Cheile deci sunt la el. Acolo au loc, mi se pare, nişte curse de cai, nu-i aşa? Da, da – este vorba de cursa Saint-Léger. Cred că pot merge să o văd. Ştiţi oare unde stă domnul Goodie?

Rustem nu avea habar; interesul lui pentru Goodie nu mergea până la a-l urmări pas cu pas.

Edna Gray se ridică brusc.

— Aş dori să vă revăd săptămâna viitoare, domnule Rustem, pentru a discuta despre acea proprietate. Vreau să spun că sper să vă ocupaţi de această problemă împreună cu avocaţii mei.

Fata îşi deschise geanta şi scoase o carte de vizită pe care o lăsă pe masă. Îl salută cu o uşoară legănare a capului şi se îndreptă către ieşire mai înainte ca bărbatul să-şi fi revenit din surprindere şi să-i fi deschis uşa. Luându-şi cu ea însoţitorul, care în tot acest timp rămăsese aşezat pe un scaun contemplând calendarul agăţat pe peretele din faţa

lui, Edna plecă atât de repede, încât Pilcher care verifica un dosar în biroul său nici nu o văzu măcar trecând.

Ea se opri pe trotuar, privind la cel cu care venise: un bărbat mai vârstnic, îmbrăcat sobru în negru, purtând un sombrero de aceeaşi culoare, foarte potrivit cu originea argentiniană a celui care îl arbora, dar care părea excentric pe străzile Londrei. Era un om calm, cu privirile triste, arătând mai bătrân decât era în realitate.

— Ei, bine, domnule García, ai avut dreptate.

— Eşti sigură? Ar fi o greşeală să conchizi atât de grabnic. Omul acela de pe vapor era, după cum spui, un adevărat gentleman, dar e posibil să se fi înşelat. Cui nu i se întâmplă? Nu trebuie să ajungi aşa de repede la o concluzie, copilă dragă.

Fata surâse cu tristeţe.

— Nu pot să cred altfel… Rustem este un tip de om dulceag… Cum să spun? Asemeni unuia dintre personajele acelea din romanele lui Dickens, mieros şi slugarnic, dar periculos. Sunt foarte mulţumită că nu e avocatul meu.

Trăsura fetei se apropie fără zgomot de trotuar şi ea urcă însoţită de bătrânul domn.

— Voi merge la Berkshire să-mi văd casa, spuse ea cu un aer hotărât. Sunt sigură că la mijloc este vreo escrocherie; apoi mă voi duce la Doncaster. Vreţi să veniţi cu mine?

Omul clătină din cap şi îşi scutură nervos barba albă.

— Nu, copilul meu, eu trebuie să merg în Germania; ard de nerăbdare să-l văd pe Vendina. Poate că îmi vor permite să-l răscumpăr. A fost o nebunie să-l vând, dar suma era atât de mare, încât n-am fost în stare să o refuz.

Bătrânul suspină cu tristeţe, pentru că Vendina era mai mult decât un cal pur-sânge. Se născuse sub ochii lui şi îl crescuse până la patru ani. Era – în ochii lui Alberto García, cel mai bun cal din lume; o dată cu vânzarea lui la o herghelie germană, o lungă perioadă din viaţa bătrânului se topise parcă în neant.

García vorbea încet, cu un uşor accent străin; privea cu tristeţe prin geamul portierei, gândindu-se la calul său.

— Poate că-mi vor permite să-l răscumpăr. Închipuie-ţi, Edna, că nu mi-au scris nici un rând despre el. O fi sănătos? O fi bolnav? O fi suportat bine călătoria? Oare i-or fi admirat frumuseţea atunci, când a ajuns la herghelie? Ah, nu au pic de inimă negustorii aceia nemţi!

Istoria tragicei vânzări a lui Vendina îi era cunoscută fetei; venind de la o persoană oarecare, aceste nesfârşite referiri la pierderea calului ar fi fost poate obositoare, dar ea îl iubea pe acest bătrânel, cel mai bun prieten al unchiului ei.

— L-ai văzut pe domnul Luke? Întrebă el.

Fata tresări, pentru că şi ea se gândea în acel moment la întâlnirea cu detectivul, pe pachebot.

— Nu, nu l-am văzut de când am părăsit vasul… Deci vreţi să veniţi la Berkshire? Nu avem decât O. Oră de drum. Şi poate că găsim cheile casei.

O privi aproape speriat; toată viaţa lui, bătrânul García se lăsase dominat de temperamentul său; era un adevărat spaniol.

— Manana! Manana! Şi mâine e o zi, micuţa mea; nu trebuie să te grăbeşti aşa. Eu sunt bătrân şi nu sunt obişnuit cu graba. Şi, de altfel, trebuie să merg în Germania.

În cele din urmă au ajuns la o înţelegere: au luat masa de prânz la Carlton şi au plecat la Berkshire imediat după aceea.

Încă de pe când era foarte tânără, Edna Gray nutrea o nejustificată aversiune faţă de avocaţi şi portărei. Cei ce studiază psihologia copiilor ar putea descoperi originea acestui sentiment în lectura romanelor pe care, pornind de la exemplul guvernantei sale, fata le citise şi unde era constant vorba de orfani nevinovaţi şi văduve încrezătoare, prădate de moştenirile lor prin maşinaţiile unor siniştri indivizi aflaţi la conducerea dubioaselor birouri de afaceri de pe Lincoln Street sau ale administratorilor obraznici,

care în absenţa proprietarilor legitimi conduceau domeniile acestora numai în propriul lor interes.

Ednei nu-i plăcea deloc Rustem; fusese de altfel prevenită asupra caracterului acestuia, chiar mai înainte ca acel simpatic domn întâlnit pe vapor s-o avertizeze în privinţa lui.

— Sunt convinsă că este un tip oribil, zise ea.

Bătrânul García oftă.

— Nu l-am văzut, dar îţi înţeleg aversiunea. Am şi eu anume presimţiri faţă de unele persoane. Uite, când acel englez dezagreabil a venit să-l ia pe iubitul meu Vendina…

Tânăra mai ascultă încă o dată împrejurările atât de des povestite ale vânzării lui Vendina. Auzindu-l pe bătrân, s-ar fi putut crede că nu mai crescuse niciodată un alt cal. Trebuie însă spus că Vendina era cu adevărat o perfecţiune.

— Cred că acesta este locul, zise fata şi încetini viteza maşinii.

Gillywood Cottage nu putea fi văzut de la şosea; două ziduri înalte, roşii, dintre care, aşa cum Edna urma să descopere mai târziu, unul îi înconjura proprietatea, formau un unghi drept de unde pornea o alee ce ducea către casă. Drumul era blocat de un grilaj înalt de metal întărit cu zăbrele de fier, care împiedicau accesul la locul de antrenament al lui Goodie, gonindu-i totodată şi pe curioşi.

Edna Gray coborî, deschise grilajul şi intră apoi cu maşina înăuntru. După vreo cincizeci de metri, aleea cotea brusc la dreapta, oprindu-se într-o altă poartă metalică. La o bună distanţă se afla vila vopsită în alb şi verde. Cea de a doua poartă era încuiată cu cheia, dar era prevăzută cu un mic clopoţel de care tânăra nu îndrăzni să tragă. În timp ce aştepta, fata privi intrigată în jurul ei, constatând că deasupra pereţilor înalţi erau plasate bare de fler care întăreau, la rândul lor, împrejmuirea. Cu tot acest ansamblu de ziduri şi grilaje, casa părea închisă într-o enormă cuşcă.

Un alt detaliu îi atrase atenţia: şi la ferestre existau bare solide de metal; impresia generală era mai degrabă aceea a

unei închisori decât a unei case de ţară:

Altminteri, peste tot domnea o ordine perfectă: în faţa vilei se aflau, după un semicerc de pietriş, peluze de gazon bine întreţinute, muşcate roşii în vase de culoare verde. Către stânga se zărea o parte a noilor grajduri, şi după ele, carierele de piatră din câmpie. Probabil că ele adăposteau peşterile Perrywig. Unchiul Donald îi vorbise adesea de ele, povestindu-i istorii misterioase, de demult. Se mai zăreau de asemenea şi nişte râpe în care crescuseră tot felul de copăcei, iar în depărtare se desena clopotniţa unei biserici.

Longhall era cu adevărat un loc aparte, ascuns privirii de un pâlc bogat de castani care marca limita sudică a lui Gillywood Cottage.

Curând, un om veni către poartă, dar nu schiţă gestul de a o deschide. Era solid, avea un cap mare, un aspect greoi şi dezagreabil. O privi pe fată cu neîncredere:

— Ce doriţi? Se exprimă cu greutate, vorbind cu un uşor accent străin.

— Sunt miss Gray. Doresc să-l văd pe domnul Goodie care are cheile de la Longhall.

Necunoscutul o privi câteva clipe cu un aer stupid. În fine, clătină din cap.

— Nu, senora, domnul Goodie nu este…, el e la Don-castro.

— La Doncaster?

— Sí, yes. Doncastro.

— Eu sunt proprietara acestor pământuri, reluă fata în spaniolă. Asta e casa mea; senor Goodie are cheile.

Şi arătă cu degetul spre Longhall.

— Stăpânul lipseşte, senorita; a plecat să cumpere nişte cai, la Doncastro. Eu sunt paznicul casei şi îmi este interzis să stau de vorbă cu străinii.

Acestea fiind zise, omul îi întoarse spatele. Furioasă, Edna se îndreptă către maşină.

— Cine e omul acela?

Vocea lui García avea inflexiuni deosebite.

— Sunt sigur că l-am mai văzut. Aş spune că e Manuel Conceptione, un nemernic pe care l-am avut la mine, la estancia1. Avea cumva aerul unui spaniol?

— Vorbea spaniola, zise fata. Cred că e un metis.

— Manuel! A dispărut anul ăsta; îl alungasem de la fermă. Un hoţ şi chiar mai mult decât atât! Să-l regăsesc aici, asta este absolut extraordinar!

Miss Gray gândea şi ea că este într-adevăr o coincidenţă ciudată, dar avea atâtea alte idei în minte, încât nu zăbovi prea mult asupra faptului. Porni cu maşina către Longhall. Şi acolo porţile erau închise, dar casa cea veche se putea zări prin perdeaua de arbori care acoperea doar o parte. Locul părea pustiu, buruienile creşteau în pietrişul aleii, iar acolo, unde se putea bănui că se află peluza, iarba depăşea în înălţime genunchii unui om.

— Merg la Doncaster să caut cheile, spuse ea într-un târziu.

Când să iasă cu maşina în şoseaua mare, auzi o exclamaţie a bătrânului García:

— Priveşte, priveşte!

Se zărea un grup de cai care coborau panta dinspre câmpie. Cei doi numărară vreo douăsprezece animale care mergeau la pas pe o cărare, îndreptându-se către grajdurile aflate în spatele lui Gillywood Cottage.

— Opreşte, te rog!

Tânăra frână, scoase maşina din drum, iar García coborî.

— Splendid! Nu sunt chiar grozavi, dar au rasă. Oh! Ce frumuseţe!

Edna privea şi ea.

— Presupun că sunt caii lui Goodie. De ce nu veniţi cu mine la Doncaster?

Însoţitorul ei nu răspunse nimic, continuând să soarbă din ochi animalele. Fără un cuvânt, se întoarse apoi la maşină şi până la Londra nu mai scoase nici o vorbă; doar la vreo doi kilometri după Gillywood Farm, aplecându-se pe fereastră, întrebă:

— Ce este acolo?

Era un han mare cu aspect confortabil în faţa căruia se oprise un camion.

— Leul roşu, spuse fata. Vreţi să beţi ceva? Nu veţi găsi un Amontillado de calitate în Berkshire. Dar nici de această dată nu căpătă un răspuns.

În dimineaţa următoare, când telefonă la hotelul bătrânului domn pentru a-i spune că pleacă la Doncaster, Edna află cu stupoare că acesta părăsise Londra încă din seara precedentă. Plecase la ţară, luând cu el doar o valiză.

Capitolul 3

De luni seara, Doncaster-ul era foarte aglomerat. Toate camerele celor câtorva hoteluri ale oraşului fuseseră reţinute încă din vară. O cohortă de vizitatori ocupase toate apartamentele particulare disponibile. Şi casele de pe Thorn Road erau închiriate de străini. Luni seara şi marţi dimineaţa mulţimea se plimba prin piaţa Târgului formând grupuri compacte în jurul sfătuitorilor buni de gură care încercau să-şi convingă auditoriul credul.

Era săptămâna cursei Saint-Léger – ultima dintre alergările clasice – săptămâna pariurilor atrăgătoare. Trenurile care soseau de la Newmarket aduceau, noapte şi zi, cai de curse bine camuflaţi sub pături. Din limuzinele orbitoare coborau cei mai cunoscuţi sportivi ai Angliei.

Spectocolul, agitaţia o uimiseră pe Edna Gray. Nu se aşteptase să găsească la Doncaster comodităţile Londrei sau luxul de la Buenos Aires, dar nici să nu obţină o mică odaie de hotel sau un loc într-un garaj pentru maşină. În cele din urmă, printr-o şansă extraordinară, descoperise o vilă reţinută de un lord, dar decomandată de acesta în ultimul moment. Nefericitul proprietar o primise pe Edna cu o indescriptibilă bucurie.

A doua zi dimineaţă, alăturându-se mulţimii care se îndrepta către locul vânzărilor, fata se simţea în elementul ei pentru că iubea caii şi, spre marele său amuzament, se trezi licitând un superb yearling2.

Îl căută în zadar pe domnul Goodie în ringul strigărilor; acesta rămase de negăsit. În schimb, prezenţa ei nu trecu neobservată; cu cei douăzeci şi patru de ani pe care îi avea, arătând însă de optsprezece, era mai mult decât seducătoare, nealterată de nici un artificiu; doar buzele erau cam prea roşii ca să pară de culoare naturală.

Tânăra oftă. Niciodată, nici măcar în Argentina, nu se simţise atât de singură. Cât de mult îi lipsea o figură cunoscută! De ce plecase oare García la ţară?

Urmându-şi plimbarea, ea se opri în spatele unui grup care se adunase în jurul unui omuleţ cu aspect grotesc, purtând haine şi o cască de jocheu: personajul acesta comic striga:

— Vi-l ofer pe câştigătorul celei de a treia curse; calul şi-a demonstrat virtuţile şi victoria lui este ca şi sigură. Asta înseamnă o avere pentru oricare dintre voi. Am reuşit să aflu că este vorba de una din tranzacţiile particulare ale lui Trigger şi ştiţi ce înseamnă asta, prieteni: puteţi avea pentru un şiling ceea ce alţii plătesc cu sute de lire…

— Mincinosul! Murmură o voce la urechea Ednei, care se întoarse brusc: un tânăr cu tenul măsliniu stătea alături de ea, depăşind-o cu cel puţin un cap în înălţime.

Avea un aer melancolic şi plictisit; cu toate acestea, în ochii lui apăreau uneori urmele unui surâs, care se ştergeaţi însă repede. Edna îl fixă cu neîncredere.

— Da, eu sunt, zise el aproape cu tristeţe. Ştiu ce crezi în clipa asta: există oameni de care nu poţi scăpa, iar ei sunt unul dintre ei.

— Domnul Luke! Exclamă fata.

— Ştiu… Te gândeşti că pe Asturia nu puteai face un pas fără să dai peste mine.

— Ce Dumnezeu faci aici? Îl întrebă tânăra.

Îl văzuse ultima oară pe puntea marelui pachebot, sprijinit de balustradă şi privind cu vădită proastă dispoziţie către mulţimea de pe chei. Fusese cel mai agreabil şi politicos dintre pasageri. Să-l întâlnească în plin ocean şi apoi aici, în

această mare de oameni – părea un fel de avertisment al destinului. Fata se simţi cuprinsă de o timiditate inexplicabilă, amintindu-şi că la prima întâlnire – aceasta se întâmpla în ziua când amândoi părăsiseră Buenos Aires-ul – îl crezuse mai vârstnic; părea mult mai tânăr acum, când ochii lui îl priveau pe zgomotosul vânzător de sfaturi.

— Glumeţii mă amuză, zise el; vreau să spun cei adevăraţi, pentru că ăsta nu face parte dintre ei, nu-mi place deloc.

O luă de braţ cu un gest destul de familiar care, venit de la oricine altcineva, ar fi fost dezagreabil şi o scoase din mulţime.

— Oare aşa îşi câştigă existenţa, dând sfaturi despre caii de curse? Întrebă ea.

Însoţitorul ei făcu un semn că da.

— La puterea lui de înţelegere, Trigger este un adevărat erou.

— Cine este Trigger? Întrebă ea din nou; curioasă.

O privi cu atenţie înainte de a-i răspunde.

— Regele sfătuitorilor, profetul turf-ului.

Se putea uşor sesiza o nuanţă de ameninţare în vocea tânărului.

— Trigger este un fenomen şi n-ar putea aparţine altui secol decât acestuţa. Este cea de a noua minune a lumii! Panglica verde a lui Trigger!

Bărbatul surâse unui gând ascuns, apoi deveni, brusc, grav.

— Ce faci în mediul ăsta atât de nou pentru dumneata? Cumperi cai de curse? Ştiam că iubeşti aceste nobile animale, dar nu mă aşteptam totuşi să te întâlnesc la Doncaster.

— Îl caut pe un oarecare domn Elijah Goodie. Îl cunoşti?

Figura lui Luke se transformă pe loc într-un fel de mască; Edna nu-i putu surprinde nici măcar o zvâcnire a vreunui muşchi; totuşi avu impresia unei schimbări.

— Elijah Goodie? Şi repetă: Goodie, antrenorul?

Fata încuviinţă.

— E unul dintre prietenii dumitale?

Avea o manieră brutală de a pune întrebări, dar Edna nu se simţi ofensată. Cele şaisprezece zile de vecinătate pe vapor o obişnuiseră cu ceea ce, la prima vedere, putea să pară o impertinenţă.

— Nu, este unul dintre chiriaşii mei, spuse ea surâzând.

— Da, da, ţi-am vorbit de el. Şi de Rustem. Goodie este din aceeaşi bandă. Uite-l!

O strânse de braţ şi-i arătă cu degetul un bărbat care venea către ei. Era un tip cu faţa gălbejită, de vreo patruzeci, cincizeci de ani.

Mai târziu, văzându-l de aproape, Edna îi observă ochii imenşi, proeminenţi, de un albastru spălăcit. Nu l-ar fi luat niciodată drept antrenor de cai de curse, judecând după ţinuta sau îmbrăcămintea caraghioasă. Hainele negre, prost croite, gulerul alb îi dădeau mai degrabă aspectul unui om al bisericii; mişcările sale erau încete şi neîndemânatice. În timp ce fata îl privea, bărbatul luă o priză de tabac dintr-o cutie de argint pe care o scosese din buzunarul vestei.

— Iată-l pe Elijah, spuse Luke cu un zâmbet sardonic. E cochet, nu-i aşa?

Era un calificativ care nu i se potrivea defel. Fata îl privi până ce omul dădu colţul străzii, îndreptându-se probabil către hotelul său.

— Acesta este, cu adevărat, domnul Goodie? Întrebă ea.

— Eşti impresionată! Nu-i nimic; au mai fost şi alţii: un om de viaţă la orice cocktail party, cu condiţia ca băuturile să fie suficient de tari. Admirabilul domn Goodie! Dar, spune-mi, unde o să iei masa de prânz? Te duci pe terenul de curse?

Tânăra nu se gândise să meargă acolo.

— Dacă vrei să te întorci în oraş pe jos, o să rezolv eu totul, spuse Luke şi, cu toate că nu avea nici un motiv să se întoarcă în oraş cu el, Edna îl însoţi totuşi pe autoritarul gentleman.

Intrară mai întâi într-un edificiu impunător şi fata îşi dădu seama că se aflau în incinta primăriei. Lăsând-o în hol, Luke dispăru câteva clipe şi reveni apoi ţinând în mână câteva cupoane diferit colorate şi o plăcuţă bleu.

— Asta serveşte la intrarea în tribună, spuse el, oferindu-i-o. Unde este bătrânul nostru prieten?

Fata surâse în faţa acestei familiarităţi.

— Domnul García? Nu ştiu. A plecat aseară la ţară; speram că mă va însoţi aici… Ei, bine, unde aş putea mânca?

Luke o conduse la un restaurant liniştit.

— Nu cunosc bine Doncaster-ul. Ştiu de existenţa acestui restaurant pentru că în acest loc istoric l-am descoperit pe domnul Sepfield – despre care n-ai auzit vorbindu-se; tipul consuma aici un dejun copios ca şi cum nu şi-ar fi otrăvit soţia.

Bărbatul rostise acestea pe un ton atât de calm, încât fata îl privi cu surprindere; Luke nu glumea însă deloc.

— Cine eşti dumneata de fapt?

— Sunt detectiv la Scotland Yard; nu, nu trebuie să leşini.

— Detectiv? Exclamă Edna uluită.

— Da, detectiv sau, mai degrabă, inspector, e aproape acelaşi lucru, doar că cea de a doua funcţie e un pic mai importantă. N-ai remarcat în timpul plimbării noastre tot felul de trecători care se grăbeau să dispară pe străzile laterale, ca să ne evite? Erau nişte indivizi cărora nu le-ar fi plăcut să mă întâlnească.

— Nu mi-ai spus acolo, pe vas, că eşti detectiv. Păreai mai degrabă…

Tinerei îi veni greu să-şi mărturisească gândul.

— Un gentleman? Sugeră Luke repede. Mi-am păstrat obiceiul de a mă prezenta astfel. Nu ţi-am spus, pentru că nu m-am gândit că e necesar.

— Eşti aici în misiune? Întrebă fata.

Luke făcu semn că da, apoi o privi cu seriozitate.

— O să-ţi spun ceva amuzant. N-am făcut niciodată confidenţe unei femei, dar în dumneata voi avea încredere,

nu ştia de ce. Am suferit de insolaţie la Rio, poate că asta este explicaţia… Da, sunt în misiune. L-ai văzut pe Trigger? Nu-l cunoşteai, dar i-ai remarcat automobilul, maşina aceea galbenă care valorează multe mii de dolari.

Edna remarcase într-adevăr superba maşină, pentru că era absolut imposibil să nu o faci. Automobilul înainta maiestuos pe stradă; celelalte maşini îi făceau loc; până şi tramvaiele, jenându-se parcă de zgomotul pe care-l scoteau, se opreau în faţa lui.

— Ei, da! Acela era Trigger. Joseph Phidias Trigger.

— Vânzătorul de ponturi! Exclamă ea uimită.

Luke încuviinţă cu un gest uşor al capului.

Fata se gândise mai întâi că omul acela solid pe care-l zărise în maşină conducea vreo organizaţie suspectă din care făceau parte indivizi la fel de suspecţi, gata să se implice în toate combinaţiile necinstite din domeniul curselor de cai.

Dar nu; în realitate, clienţii lui Trigger erau nobili, lorzi, ofiţeri superiori în activitate sau în rezervă, mari proprietari, bancheri atotputernici, cu toţii oameni de afaceri onorabili, cu avere şi situaţie.

— Nu înţeleg deloc, spuse tânăra – întrebându-se chiar dacă nu cumva Luke îşi bătea joc de ea; ca atare îl întrebă: Sigur nu e o glumă?

— Ba, deloc; am spus adevărul adevărat Ştii care este spaima bookmaker3-ilor la cursele de cai? Gândul că printre cei o sută douăzeci de alergători care vor lua startul se află o tranzacţie, un aranjament. E un fel de limbă păsărească pentru dumneata, ştiu, dar o să-ţi explic. Trigger are un anumit număr de clienţi care îşi aleg la rândul lor câte un bookmaker în diferite colţuri ale Angliei. Fiecare client îi trimite lui Trigger un formular telegrafic, ordonându-i să parieze de la cinci la zece lire pe câte un cal, dar numele calului nu este specificat. Trigger îl completează el însuşi, în ultimul moment. În ziua cursei el trimite o armată de agenţi în diverse oraşe, iar ei expediază

simultan aceste telegrame prin poştă. De obicei, depeşele ajung la birourile de pariuri după finalul cursei.

— Dar asta înseamnă înşelăciune! Îl întrerupse fata.

— Nu, nu e vorba de trişare; asta se întâmplă mereu la curse. Este vorba întotdeauna de un cal pe care s-a pariat puţin. Şi pentru că la plecare, cota unui cal este fixată în funcţie de sumele care au fost angajate pe numele lui, „Tranzacţiile Trigger" încasează în mod curent sume foarte mari.

Ani de zile şi-a selectat Trigger clientela ca să nu fie furat; lui trebuie să i se dea cincizeci la sută din câştiguri; noii clienţi sunt acceptaţi doar cu recomandarea trustului şi sunt triaţi cu mare grijă; la fel şi agenţii: sunt plătiţi cu şase lire pe săptămână, primind, de asemenea, şi procentaje substanţiale din câştiguri.

Din momentul în care se află că un cal este amestecat într-o tranzacţie Trigger, cota lui scade. Am văzut, astfel, cazuri în care de la 20 la 1 au coborât la 5 la 4 în doar câteva minute4. Dar, de obicei, secretul este păstrat cu sfinţenie. Totuşi, într-o zi, un agent a trădat trustul şi un cal care putea pleca de la 12 la 1 a devenit principalul favorit al cursei.

Trigger are relaţii la douăsprezece grajduri. Odată, a dat mii de lire pe un cal, l-a păstrat timp de un an, apoi l-a înscris într-o cursă, cerând insistent ca animalul să apară pe teren cu bandaje la picioare; asta ca să se creadă că animalul era terminat; în afara trustului, nimeni nu a pariat pe calul respectiv care a câştigat, evident, aducând stăpânului o sumă imensă. Când am spus că Trigger a înscris calul în cursă, nu m-am exprimat tocmai corect, pentru că acest individ nu-şi foloseşte niciodată numele; pentru un tip ca el nu e deloc greu să-şi găsească un nume de împrumut.

— Câştigă mulţi bani?

Luke o privi cu un surâs ironic.

— Eşti tare la socoteli? Atunci, să presupunem că două mii de clienţi pun fiecare la bătaie, în medie, 10 lire (de obicei este vorba de sume mult mai mari); să spunem că un cal câştigă având cota de 10 la 1 (la o liră pariată se dau zece câştig): suma netă obţinută este de 200.000 lire; (pentru 10 lire jucate s-au obţinut 100 lire câştig ori 2.000 jucători fac 200.000 lire) din care 100.000 pentru Trigger, iar calul înscris de el câştigă întotdeauna. Într-o zi, la Folkestone, la start erau şapte alergători; toţi cei şapte cai erau proprietatea lui Trigger; îi cumpărase după ce angajamentele de pariuri fuseseră cunoscute. A trimis un agent la Folkestone pentru a juca pe trei dintre ei. Ştiindu-se acest lucru, cei trei au obţinut o cotă mică. Dar cel mai bun dintre alergători a plecat de la o cotă enormă şi a câştigat într-un canter5; era singurul bine pregătit pentru cursă, ceilalţi nefiind în formă.

Trigger are o jumătate de duzină de antrenori la cheremul său; caii săi aleargă întotdeauna sub alte nume de proprietari decât al lui; de altfel, Jockey-Club-ul nici nu i-ar permite accesul la curse; un antrenor care ar prezenta un cal ca aparţinând lui Trigger nu ar mai obţine niciodată reînnoirea autorizaţiei sale. Iar acum, dacă vrei, o să mergem la hipodrom pentru a încerca să descoperim vreun aranjament.

— Are şi astăzi vreo afacere?

— Nimeni nu ştie, dar e de presupus.

Înainte ca Edna să fi avut răgazul de a mai spune ceva, Luke o urcă într-un automobil care se îndrepta către hipodrom.

— Maşina asta nu-i a mea, zise Luke; ea este de serviciu şi a fost probabil confiscată de la vreun hoţ.

Fata era interesată de tot ceea ce vedea: şirul neîntrerupt al automobilelor care se îndreptau încet către Town-Moor, valul compact al pietonilor de pe trotuar, aeroplanele zbârnâind pe cer, strigătele vânzătorilor ambulanţi care ofereau caramele de pe marginea drumului. Echipaje albite

de praf soseau de la Liverpool şi Newcastle, rulând alături de tot felul de maşini mici, cabriolete, limuzine superbe şi bătrâne glorii ale epocii automobilului.

— Uite-l pe prietenul dumitale, zise deodată Luke.

Tânăra văzu o trăsură decapotabilă în care se aflau doi oameni. Unul dintre ei era Goodie, celălalt îi era necunoscut.

— Este doctorul Blanter, spuse detectivul. Altădată îngrijea oameni; acum îi operează pe bookmaker-i şi amputează conturile din bancă.

— Şi de fapt cu ce se ocupă? Întrebă Edna.

— Este unul dintre cei mai cunoscuţi jucători profesionişti şi aşa se şi prezintă. Asta înseamnă că trăieşte din pariurile la curse; bineînţeles graţie lui Trigger. Este lovit de o manie curioasă: nu se poate stăpâni să nu parieze; o face chiar şi atunci când nu are nici o informaţie despre cal. Şi, cu toate acestea, e bogat.

Ciudata îndeletnicire a domnului Trigger o preocupa pe fată mai presus de orice:

— Bookmaker-ii n-ar pierde asemenea sume dacă ar şti să se apere, nu?

— Dacă aranjamentele acelea ar avea loc în fiecare săptămână, ei s-ar cam lăsa de meserie, dar domnul Trigger nu face decât opt sau nouă tranzacţii pe an. Anul ăsta vor fi, probabil, nouă. Asta. Dă timp bookmaker-ilor să mai respire. Dar cea mai mare parte a clienţilor sunt jucători înrăiţi şi pariază zilnic De aceea este atât de greu să prevezi lovitura şi aproape imposibil să îndepărtezi clienţii bănuiţi.

Luke cerceta din timp în timp programul curselor.

— Mă întreb dacă aranjamentul nu-l priveşte pe Ennisby – calul care se află la antrenament, la Goodie. A câştigat o cursă în nord acum trei luni şi i-a adus o avere stăpânului.

Detectivul îl zări pe doctorul Blanter care-i vorbea însoţitorului său, lui Goodie, ţinându-şi ochii pe jumătate închişi ca şi cum ar fi dormit.

— Este un tip cu un aer cam ciudat. Curios, prietenul său Rustem vine arareori la curse.

— Oare, domnul Rustem…

— Da, face şi el parte din bandă; este chiar consilierul lor juridic şi chiar un consilier foarte bun; iată de ce Trigger n-a făcut niciodată un pas greşit. Iar faptul că ei sunt toţi în libertate o demonstrează încă o dată.

Maşina care avansa cu greu ajunse, în sfârşit, în faţa tribunei. Luke o ajută pe miss Gray să coboare, o conduse prin mulţime până la paddock-ul6 plin de sportivi. Un bărbat o salută pe Edna, adresându-se apoi lui Luke cu acea cordialitate specifică terenurilor de curse.

— Ce mai face Trigger astăzi, domnule Luke? Circulă zvonul că pregăteşte o afacere nouă. Goodie are un cal în cursa a doua; e bun; l-am văzut câştigând la Ripon.

— Nu despre el va fi vorba, spuse Luke.

După câţiva paşi se opri din nou:

— Aţi auzit vorbindu-se despre vreo tranzacţie pentru astăzi?

Edna era uimită de locul atât de important deţinut de Trigger în lumea curselor. Ştia, desigur, că mulţi oameni pariau peste posibilităţile lor, dar nu bănuise că jocul în sine era o preocupare atât de importantă în viaţa de zi cu zi a Angliei. Hipodromul era un fel de piaţă frenetică în care preţurile urcau sau scădeau în funcţie de „acţiunea” cumpărată, care şi ea cădea la zero sau aducea dividende fantastice. La sfatul lui Luke, tânăra porni la plimbare singură prin paddock.

— Nimeni n-o să fie nepoliticos cu dumneata. Evident o să auzi cuvinte urâte, dar sper că nu le vei înţelege. Hipodromul este locul cel mai sigur pentru o femeie!

Fata se aştepta să vadă şiruri lungi de bookmaker-i cu pălării înalte îmbrăcaţi cu haine în carouri; a întâlnit câţiva, cam zgomotoşi, dar cu toţii arătau ca oamenii de afaceri din cartierele comerciale. Unii aveau chiar un aer aristocratic

şi, în alte condiţii, pentru nimic în lume nu i-ar fi luat drept bookmaker-i; Luke se întoarse la un moment dat către ea.

— Este extraordinar! Zise Edna. De unde vin toţi aceşti oameni? Ce sunt ei?

Luke privi de jur-împrejur, arătându-i trei bărbaţi care se adresau cu mare seriozitate bookmaker-ilor apreciaţi de tânăra fată ca având un aer aristocratic:

— Ia uită-te la ăştia; ce ocupaţie crezi că au?

— Nu ştiu… În orice caz nu par a fi bogaţi.

— Unul dintre ei e preşedintele… Luke numi una dintre cele mai importante societăţi financiare. Celălalt este contele Trayce; al treilea, acela cu alură de duce, este directorul trustului bumbacului şi are o avere de vreo cinci milioane de lire. Dacă o să te apropii, o să-l auzi negociind o cotă de 12 la 8 sau 13 la 8.

Cursa începu înainte ca Edna să fi ieşit din paddock; ea auzi doar zumzetul mulţimii; văzu ca într-o străfulgerare caschetele de mătase multicoloră care treceau pe deasupra publicului şi… Cursa era gata. Luke se scuză şi o părăsi, fugind către ring. Întorcându-se apoi, îi spuse:

— Am fost să văd cota câştigătorului. Nu s-a prea jucat pe el, astfel că a câştigat cu 100 la 6. Dacă nu e vorba aici de unul dintre aranjamentele Trigger, sunt un idiot!

Avea dreptate; abia se aflase la Londra despre lovitura lui Trigger; dar cu toate eforturile de a se telefona, vestea nu a ajuns la locul cursei decât cu treizeci de secunde prea târziu!

Capitolul 4

— Hai să vedem vânzările de la licitaţiile de cai, zise Luke.

Era vorba de un roib, antrenat în nord. Consultându-şi anuarul, Luke descoperi că animalul nu alergase decât de două ori la distanţă de doi ani. Licitaţia urcase la 1.200 guinee7 şi calul fu răscumpărat de proprietarul său.

— Ăsta face parte din bandă. Tipul ăsta, presupusul stăpân al calului, nu a avut niciodată în viaţa lui 1.200 de guinee! Uite-l pe adevăratul proprietar! Şi-l arătă cu degetul pe

domnul Trigger care se plimba foarte mulţumit prin paddock, fumând un trabuc enorm.

Blanter şi Goodie stăteau pe margine, adânciţi într-o discuţie animată; Trigger li se alătură.

— Se pare că le purtaţi pică din motive personale, zise Edna; au făcut ceva rău?

— A da sfaturi despre caii care aleargă la curse este foarte corect. Se opresc ei însă aici? Iată ce ar fi interesant de ştiut. În afacerea de astăzi, conduita lor este, poate, ireproşabilă şi calul care a câştigat cursa a fost cumpărat. A concurat o dată la doi ani; apoi n-a mai fost văzut. L-au ţinut de-o parte, special pentru lovitura de azi. Trigger şi banda lui cunosc adevăratul secret al curselor: răbdare, răbdare, de trei ori răbdare!

În acel moment, trio-ul Trigger, doctorul Blanter şi Goodie se despărţi: Trigger şi doctorul se îndreptară spre cântare, iar Goodie rămase singur, molfăind capătul unei ţigări. Oferea un spectacol trist aşa cum stătea cu spatele sprijinit de balustradă, cu mâinile în buzunarele vestei şi ochii aţintiţi în pământ.

— Aş vrea să-i vorbesc, poţi să mi-l prezinţi? Ceru tânăra.

Luke ezită un moment, apoi zise:

— Da, sigur. Mă întrebam dacă e înţelept din partea mea să apar pe post de prieten, dar ei m-au reperat deja şi oricum e bine să ştie că eşti în relaţii cu poliţia.

Luke se duse deci împreună cu însoţitoarea sa către Goodie, care nu-şi ridică privirea nici în momentul când ajunseră în faţa lui. Cu toate acestea, instinctul o avertiză pe fată că omul îi văzuse printre gene.

— Bună ziua, domnule Goodie. Aş vrea să ţi-o prezint pe miss Edna Gray.

Goodie îşi ridică încetişor privirea, îşi scoase unul dintre degete din buzunarul vestei şi întinse o mână moale. De aproape, părea şi mai puţin atrăgător decât de departe; faţa lui gălbejită era acoperită de o reţea de mici riduri; părea un măr lăsat să se usuce şi să se încreţească. Era

greu să-i dai o vârstă; putea fi luat drept reprezentantul unor timpuri mai vechi care supravieţuise generaţiei sale. Privirea lui exprima un fel de ranchiună; Edna presupuse că acest sentiment se datora întâlnirii cu Luke, dar mai târziu avea să constate că expresia aceasta îi era obişnuită.

— Ce mai faceţi, miss Gray? Vorbea încet, dând senzaţia că-şi cântăreşte fiecare cuvânt. Am auzit că veţi reveni în casa dumneavoastră şi că aţi dori cheile. Am telegrafiat domnului Rustem să vi le trimită. Regret că veţi merge la Longhall. Sper ca locuinţa să nu fi fost năpădită de şobolani. E greu să scapi de ei, mai ales când te afli în vecinătatea unui grajd, miss Gray; veţi vedea că este o adevărată pacoste.

Omul se întrerupse, îşi umezi buzele palide fără a o scăpa din ochi pe Edna.

— Sunt nişte şobolani enormi şi feroci; unul dintre oamenii mei de la grajduri a fost atacat de o hoardă de bestii din astea, săptămâna trecută.

— Îmi plac şobolanii, răspunse fata cu un calm imperturbabil, pe care şi Luke, de felul său nu prea impresionabil, îl admiră.

Goodie rămase pe moment fară replică.

— Ei bine, îi veţi putea studia pe îndelete, zise el după o vreme. Deşi ţigara i se stinsese, omul o păstrase între buze în timp ce vorbea şi nu-şi pierduse nici un moment interlocutoarea din ochi. Majordomul meu mi-a spus că m-aţi căutat. Regret că n-am fost acasă. Mi-aţi văzut caii?

A purta o conversaţie era ceva aşa de neobişnuit pentru Goodie, încât Luke era uluit; dar omul acela nu spunea nici un cuvânt fără socoteală.

— I-am zărit o clipă în momentul în care se întorceau de la antrenament. Şi Edna adăugă: eram cu domnul García. Fiind un mare crescător de cai de curse, el a fost încântat să vadă un lot de cai englezi.

— Domnul García, crescător de cai de curse?… Sunt foarte fericit, spuse Goodie. Ştiţi, eu îmi hrănesc caii cu ovăz de

calitate, îi ţin în boxe curate… Sper că veţi primi cheile şi, dacă pot face ceva pentru dumneavoastră, miss… Ăăă… Gray, vă rog să-mi spuneţi… Şi nu uitaţi şobolanii.

— Mă gândesc cu drag la ei, răspunse Edna, strângându-i mâna flască şi părăsindu-l în grabă.

Pe când traversau peluza plină de lume, Luke îi spuse:

— Şi chiar îţi plac şobolanii?

— Îi detest, dar n-am vrut să mă las intimidată. Goodie nu vrea să stau la Longhall, iar eu m-am decis să locuiesc acolo.

Detectivul se opri şi o privi cu atenţie:

— Vei sta în casa aceea, lângă Goodie?

Fata făcu semn că da.

— Singură?

— Cu servitorii, evident. De ce n-aş face-o, domnule Luke?

— Pentru că, ţi-o spun deschis, asta nu trebuie să se întâmple, răspunse el cu hotărâre. Credeam că este vorba de dorinţa de a vizita casa din curiozitate şi nu m-am gândit nici o clipă la intenţia de a locui acolo. Ştii ce era Goodie înainte să se fi făcut antrenor…?

Înainte ca fata să fi avut răgazul să spună ceva, în spatele lor se auzi un strigăt; mulţimea se îngrămădi în grabă şi cei doi se întoarseră la rândul lor, pentru a asista la cel mai straniu spectacol care poate fi văzut pe hipodrom.

Un câine ajunsese în paddock; era un câine-lup mare, cu aer sălbatic. Pe ring, un lad8 plimba un cal; câinele sări peste barieră şi se repezi pe urmele calului care, speriat, îi dădu o copită. Cu un mârâit cumplit, lupul sări la gâtul calului care, nechezând de durere, se cabră, se zbătu, fără a se putea elibera însă. În acel moment, un bărbat se repezi în ring: din două salturi, Goodie ajunse lângă cele două animale. Cu o mână apucă dulăul, cu cealaltă frâul calului; apoi, cu o izbitură brutală a pumnului, azvârli câinele în mijlocul ringului, unde animalul rămase lat, fără suflare. Calul plin de sânge necheza şi lovea pământul cu copita, dar Goodie ţinea frâul cu putere; o clipă mai târziu,

antrenorul calului ajunse lângă el. Câinele rămase fără suflare.

— Mort! Zise Luke laconic. Goodie i-a frânt gâtul. Tipul ăsta are o forţă de bou.

— E foarte curajos, completă fata.

— Este meseria lui, explică Luke. Înainte de a fi antrenor de cai era îmblânzitor de animale sălbatice; prezenta leii în cuşca lor şi făcea turnee cu propria lui menajerie. Iată de ce nu vei merge la Longhall.

— Eşti autoritar, domnule Luke!

— Asta e slăbiciunea mea. Să mergem în tribună, dacă nu ţi-au ajuns emoţiile pe ziua de azi.

Edna se hotărâse să plece din Doncaster în dimineaţa următoare şi nu era momentul să-l contrarieze pe omul acela care se arătase atât de îndatoritor şi pe care poate că nu avea să-l mai revadă vreodată. Urcară în tăcere interminabila scară care ducea la tribune. De acolo, tânăra avea o privire de ansamblu asupra hipodromului.

Se anunţă cea de a doua cursă; caii plecară unul câte unul în canter. Privind înapoi, în afara incintei, Edna văzu o maşină mare, venind din direcţia Londrei, care se oprise în faţa intrării; era colbuită toată, iar cei doi ocupanţi învăluiţi în mantale de piele erau de nerecunoscut. Unul dintre ei îşi descheie haina şi îşi scoase cascheta de piele şi ochelarii; fata îl recunoscu surprinsă pe Rustem; însoţitorul său nu era altul decât antipaticul său secretar. Amândoi dispărură prin intrarea principală.

Fata îi spuse lui Luke cele văzute.

— Rustem aici? El nu prea merge la curse. Cu binoclul, detectivul îl urmări pe fostul avocat prin paddock. Omul se întâlnise deja cu Blanter, Trigger şi Goodie. Fără îndoială, Rustem venise cu o ştire foarte importantă pentru că, prin binoclu, se putea vedea faţa descompusă de furie a lui Blanter. Trigger, ca întotdeauna prudent, aruncă o privire în jurul său pentru a se asigura că nu sunt ascultaţi; câţiva sportivi se apropiaseră de ei şi cei trei se retraseră puţin

înainte de a-şi continua discuţia. La un moment dat, Luke îl văzu pe antrenor arătând cu degetul spre tribună.

— Am impresia că vorbesc de noi. Îi urmăreşti?

— Să-mi fi adus, oare, cheile? Replică Edna cu nevinovăţie, lăsând jos binoclul.

— Cheile dumitale? Îl vezi pe Rustem venind de la Yorkshire pentru asta?

Luke tăcu; doctorul, Trigger şi Goodie traversară paddock-ul şi dispărură. Urcând până la partea superioară a tribunei, Luke îşi aruncă privirea în jos, fumând o ţigară. Cei trei oameni ieşiseră; mai avu loc o scurtă consultare; Pilcher încărcă în maşină o valiză şi, imediat, toţi ceilalţi săriră înăuntru; automobilul se angajă cu motorul ambalat pe drumul pe care venise.

— Se întorc la Londra. Mă întreb de ce l-or fi lăsat aici pe Pilcher.

— Îl cunoşti? Întrebă fata.

— Îi ştiu pe toţi, răspunse detectivul.

Privind din nou în spatele tribunei, Luke constată că Pilcher dispăruse şi el; probabil, se dusese la gară.

— Mă întreb ce să fie cu graba asta?

Luke era, evident, tulburat şi îngrijorat; în ceea ce o privea pe Edna, ea ar fi vrut să ştie dacă detectivul venise la Doncaster cu o misiune de la Scotland Yard.

— Poaţe c-or să se întoarcă mâine… Poate că tranzacţia de azi n-a prea reuşit…

Fără a mai aştepta ultima cursă, Luke o conduse pe miss Gray la vila ei, adresându-i apoi invitaţia de a cina împreună; fata nu găsi motive de refuz. Ea îşi bău ceaiul în cameră, iar proprietăreasa îi povesti, foarte bucuroasă, că mai avea un chiriaş: un gentleman îi închiriase parterul. Acest lucru o interesa pe Edna tot atât cât şi noutăţile despre boala fiicei proprietăresei despre care îi povestea în timp ce strângea masa.

La şaptesprezece ani, Edna Gray devenise dactilografă şi, după moartea mamei sale, trăise din ce câştiga. Ştia că

avea un unchi în America de Sud, dar nu-l cunoscuse până în momentul în care primise de la el o telegramă prin care îi cerea s-o întâlnească. A trăit acolo timp de şase ani – ducând o existenţă la care visase mult; stăpână pe o casă luxoasă şi călărind zilnic în lungi plimbări. La moartea unchiului, rămăsese unica moştenitoare. Bogată acum, ea îşi putea permite să trăiască după bunul plac. În urmă cu mulţi ani, vizitase Longhall-ul; amintirea măreţiei sumbre a locului nu-i era plăcută. Dar, în momentul de faţă, casa aceea frumoasă în stil Tudor, cu mii de acri de pământ împrejur, era proprietatea ei. Înainte de a-şi da sufletul, bătrânul unchi Donald îşi exprimase dorinţa ca ea să se reîntoarcă în Anglia. Acest fapt nu-i displăcuse deloc, pentru că avea prea puţini prieteni în America de Sud. Unchiul ei trăise în singurătate, iar fata nu călătorise la Buenos Aires decât ca să meargă la croitoreasă sau să vadă, câteodată, vreo piesă de teatru. García era singurul ei prieten. În Anglia îşi putea întâlni vechile cunoştinţe şi, în mod sigur, unele dintre relaţiile sale se puteau transforma în prietenii.

Luând masa cu Luke în seara aceea, tânără îi vorbi despre proiectele sale.

— Vei avea cai de curse, nu-i aşa? Spuse el. E adevărat că ai putea să foloseşti şi mai rău banii. Nu vreau să fiu indiscret întrebându-te de ce avere dispui. De altfel, ştiu din întâmplare că este vorba de vreo două sute cincizeci de mii de lire, că vreo treisprezece mii cheltuieşti pe an pentru a te distra şi, probabil, suma va creşte în câţiva ani. Dar îţi repet, nu vei locui la Longhall.

— Şi pentru ce? Întrebă Edna cu un ton sfidător.

— Pentru că eu nu vreau. Poate că ţi se pare un motiv nesatisfăcător, dar este singurul pe care-l pot oferi în clipa asta, fiindcă motivaţiile mele reale se sprijină pe o ipoteză care n-a fost încă verificată. Ai remarcat acolo barele de fier de la geamuri, grilajele metalice şi tot acel sistem de apărare a împrejmuirii? Ştii cumva de ce noile grajduri ale

lui Goodie nu sunt ocupate şi de ce a trebuit să construiască altele la o jumătate de milă de casă? Ai văzut peşterile de la Perrywig? Ele se află pe terenurile pe care i le-ai închiriat. În plus, se mai presupune că locul este bântuit de spectrul unei femei asasinate în urmă cu douăzeci de ani.

Privirea fetei continua să-l sfideze pe Luke, dar acesta continuă fără să zâmbească:

— Vorbesc foarte serios. Ţăranii din împrejurimi îţi vor povesti că, în anumite seri, urletele acestei nefericite fac să le îngheţe sângele în vine.

— Ei, bine, dar dumneata ai auzit strigătele acelei sărmane femei? Întrebă Edna.

— Da, le-am auzit şi n-a fost deloc plăcut, răspunse el cu simplitate.

Fata începu să râdă; la început uşurel, apoi veselia o cuprinse în asemenea măsură, încât izbucni în hohote.

— Stafii! Şobolani! Pentru atâta lucru vrei dumneata să nu mă duc acolo?

Luke îşi ungea o felie de pâine prăjită cu unt, în timp ce medita adânc.

— Într-o oarecare măsură, zise el.

— Ei, bine! Voi merge acolo, oricum! Exclamă Edna şi lovi masa cu pumnuleţul. Nu cred nici în stafii, nici în şobolani. Voi merge să locuiesc la Longhall pentru că bunicul şi străbunicul meu, şi generaţii ale familiei mele au trăit acolo.

Luke o privi îndelung fără să scoată o vorbă.

— În acest caz va trebui să-mi permiţi să percheziţionez casa mai înainte. Sunt un vânător de şobolani de toate felurile. Şi aş mai vrea să-ţi dau câteva sfaturi în legătură cu servitorii.

Tânăra deschise gura pentru a răspunde la această sugestie, dar detectivul continuă:

— Trebuie să ai un majordom, un şofer şi un om bun la toate, indiferent de numărul femeilor pe care le vei angaja. Vorbesc foarte serios. Este un loc prea izolat, iar servitorii bărbaţi trebuie aleşi cu grijă.

— De ce vrei să te ocupi de asta?
— Pentru că am un comision la salariile lor, răspunse Luke ironic.
Se îndreptară apoi către vila unde locuia Edna. Aproape de casă, un telegrafist pe bicicletă îi ajunse din urmă:
— Miss Gray? Întrebă el, întinzându-i un plic.
— Cine ştie că eşti aici? Întrebă detectivul.
— Directorul de la Carlton Hotel. I-am telegrafiat ca să-l anunţ că sosesc mâine dimineaţă şi să aflu dacă domnul García s-a întors la Londra.
— De ce? '
— Pur şi simplu, ca să ştiu.
Luke avea unele obiceiuri care nu-i plăceau fetei; de pildă, el nu dădea niciodată mâna cu nimeni. Şi acum, despărţindu-se de ea, o lovi uşurel cu palma pe umeri.
— Bună seara. Mâine o să-ţi spun cine a câştigat cursa Saint-Léger.
— Probabil că voi fi de mult plecată, zise Edna. Dar deodată Ii veni o idee: Unde poţi fi găsit?
Detectivul trăsese la hotelul central, Woolpack – un nume pe cât de original, pe atât de uşor de ţinut minte.
Capitolul 5
Gazda tinerei îi deschise uşa şi o conduse în salonul cel mic; focul fusese aprins şi prindea bine, căci noaptea se anunţa friguroasă. Fata deschise telegrama şi o citi: domnul García nu revenise la Londra. Poate că plecase totuşi în Germania şi-l regăsise pe Vendina. Edna rămase multă vreme în faţa focului, trecând în revistă evenimentele acelei zile ciudate care începuse la lidtaţii şi sfârşise cu o cină între patru ochi cu un bărbat care-i era aproape un străin şi pe care nu se gândea că va mai trebui să-l revadă. Era moartă de oboseală atunci când se duse la culcare, pe la orele unsprezece; se visă călărind pe o vastă câmpie, când un câine enorm, cu un cap înspăimântător, sări la ea. Se trezi brusc şi, tremurând un pic, aprinse lumina. Deodată, în salonul aflat lângă camera ei, se auzi o mişcare uşoară;

întinzându-se pe pat, fata ascultă cu atenţie: distinse zgomotul făcut de un scaun tras pe parchet. Să tot fi fost ora două noaptea, dar pendula se oprise; ea căută geanta în care-şi pusese ceasul cu diamante, dar dispăruse! Edna îşi aminti însă că o lăsase pe masa din salonul mic. Îşi puse deci papucii în picioare, îşi trase pe ea capotul şi, ducându-se la uşă, întoarse cheia în broască. În acel moment auzi însă un zgomot precipitat de paşi şi o uşă care se trântea. Destul de nervoasă, tânăra intră în salon şi aprinse lumina; geanta se afla acolo unde o lăsase; atâta doar că era deschisă şi goală! Conţinutul ei era întins pe masă, inclusiv ceasul, căruia hoţul nu-i dăduse nici o atenţie. Fata se gândi că intrusul plecase cu mâinile goale, dar îşi aminti că, înainte de culcare băgase în geantă telegrama primită de la Londra; aceasta dispăruse… Edna închise uşa salonului cu cheia, aţâţă focul pe jumătate stins şi se aşează pe un scaun, perfect trează acum, încercând să înţeleagă câte ceva din acest curios incident.

Să fi visat oare? Sau poate că imaginaţia ei o luase razna? O dată cu această idee, ea zări însă ceva sub masă; aplecându-se să vadă despre ce este vorba, descoperi o mănuşă bărbătească de piele de capră.

Deci nu fusese un vis! Ideea că se aflase în pericol nu o impresionă prea tare. Doncaster-ul era probabil plin de hoţi de buzunare în aceste zile; întrebarea era de ce nu fuseseră luate ceasul cu diamante, valorând două sute de lire, şi portţigaretul de aur, ci doar o telegramă neinteresantă trimisă de directorul unui hotel din Londra… Să fi fost oare hoţul surprins în timp ce opera? Nu, ipoteza aceasta nu stătea în picioare: omul avusese timp să examineze conţinutul genţii, iar mişcarea de a băga în buzunar banii şi bijuteriile nu i-ar fi luat decât o secundă. Din contră, el scosese telegrama din plic, o citise, probabil, şi o luase.

Căldura focului o trase la somn; se culcă deci şi dormi până în momentul în care nişte lovituri puternice în uşa

salonului o treziră; Edna se ridică din pat ca să-i dea drumul cameristei, care mormăi:

— Nu este nevoie să încuiaţi uşa salonului, miss; trebuie să intru acolo dimineaţa, să fac curat.

După o baie şi o ceaşcă de ceai cald, fetei îi veni să râdă la amintirea celor întâmplate în noaptea trecută. Luke telefonă şi acceptă să ia prânzul cu ea. Odată sosit, ea îi povesti, desigur, tot ce se petrecuse şi detectivul nu se arătă deloc încântat.

— Îţi aminteşti ce scria în telegramă?

Edna reproduse textul, cuvânt cu cuvânt.

— Şi au lăsat banii şi ceasul! Ciudat. Mai există vreun chiriaş în casă?

Edna îşi aminti de tânărul care, după spusele proprietăresei, venise cu o seară înainte. Luke coborî pentru a face o anchetă şi reveni după cinci minute, spunându-i că omul plecase foarte devreme, plătind cu generozitate chiria pentru următoarele patru zile. Îşi luase valiza şi se îndreptase către gară la o oră neobişnuită: şase şi jumătate dimineaţa.

— Există un tren care pleacă din Doncaster la şase şi patruzeci şi cinci către Londra şi pe acela l-a luat Pilcher.

— Pilcher?

— Proprietăreasa mi l-a descris în amănunt; era prietenul nostru, Pilcher.

— Omul care a intrat în camera mea!

— Era prietenul nostru Pilcher, reluă Luke. El ocupa încăperea de la stradă; stând lângă fereastră, ieri-seară, l-a văzut pe poştaş dându-ţi plicul. Dacă poştaşul ar fi venit mai devreme, am fi avut de-a face cu o violare a corespondenţei, pentru că Pilcher ar fi deschis scrisoarea şi ar fi lăsat-o pe masa din hol. Am impresia că-l aştepta.

— Cum aşa? Depeşa nu conţinea nimic interesant. Dacă venea la mine în cameră şi mi-o cerea, i-aş fi dat-o.

Detectivul luă un cârnăcior de pe una din farfurii şi îl tăie cu grijă:

— De ce a venit Rustem de la Londra? Probabil nu pentru a-şi caza secretarul sub acelaşi acoperiş cu dumneata. Pilcher putea veni şi cu trenul. Şi de ce au plecat înapoi la Londra? Evident, nu pentru a-şi evalua beneficiile, pentru că Trigger a rămas la Doncaster. Stă într-o cameră vecină cu a mea; nici în valiză, nici în cufăr şi nici în buzunarele lui nu se află ceva special.

— De unde ştii?

— Omul este un tip care mănâncă bine şi doarme profund. Unde a plecat domnul García? Urmă Luke brusc.

— Cred că în Germania; de-abia aştepta să plece, imediat după sosirea în Anglia.

— Vendina acela al lui este într-adevăr un cal grozav?

Tânăra nu putea vorbi altfel despre nobilul animal decât cu entuziasmul bătrânului García.

— Nu cred că a alergat în vreo cursă până acum. Dar domnul García şi stud-groom-ul9 său îmi spuneau adesea că era cel mai bun cal crescut vreodată în America de Sud. Nemţii au oferit pentru el un preţ enorm, cred că vreo cincisprezece mii de lire. Unchiu-meu spunea că este cel mai frumos foal10 pe care l-a văzut în viaţa lui. Sărmanul domn García! Nu l-ar fi atins cu vreun pinten sau cu biciul. Iată de ce calul n-a fost scos niciodată la antrenament. Alberto nu suporta să vadă cai brutalizaţi şi acesta este de altfel şi motivul pentru care nu a asistat niciodată la vreo cursă.

Luke rămase multă vreme pe gânduri, cu ochii aţintiţi în farfurie.

— Cursele sunt un joc bizar, spuse el la un moment dat. N-am pariat niciodată nici măcar un şiling pe vreun cal; ţin prea mult la ei.

— La cai?

— Nu, la şilingi. Sunt scoţian, chiar dacă m-am născut la Londra; nu joc, pentru că asta nu mă amuză, apoi am ceva avere şi nu sunt silit de necesităţi să pariez. Mergi azi la curse? Mai întrebă el.

Edna îi răspunse că intenţiona să plece la Londra chiar în dimineaţa aceea.

— Şi ce vei face odată ajunsă la Londra?

Fata nu avea aranjat nici un program.

— Te rog să-mi promiţi ceva: nu te duce singură la Longhall.

Ea îşi muşcă buzele.

— Nu vreau să fiu caraghios şi nici să dramatizez; ţi-o cer, pur şi simplu, prieteneşte. Fă-mi această favoare. Telefonează-mi la Scotland Yard; voi fi la Londra mâine dimineaţă şi, când vei dori să vizitezi proprietatea, lasă-mă să merg cu dumneata.

— Mă aflu oare sub protecţia poliţiei? Întrebă tânăra, surâzând.

— Nu ştiu dacă eşti în pericol, dar aş vrea să pun la Longhall un om care să-ţi fie de ajutor. În ceea ce priveşte întoarcerea la Londra, te-aş sfătui să mergi mai degrabă să vezi cursa Saint-Léger; este una dintre marile întreceri ale anului; cunoşti acum foarte bine hipodromul şi poţi merge acolo şi fără mine.

— Bine, am înţeles! O să merg la această cursă. O să am ce să-i povestesc domnului García.

Era o vreme splendidă în după-amiaza aceea. Toată Anglia era reprezentată în incinta plină de lume. Edna sesiză în atmosferă ceva diferit faţă de ziua precedentă; un fel de încărcătură electrică şi o înţelese apoi, văzând sosirea emoţionantă, la numai jumătate de cap distanţă, a câştigătorului, un cal cu cota 50 la 1. Din partea de sus a tribunei se vedea perfect. După cursă, Luke se pregătea să se îndrepte către ea, când cineva îi atinse braţul; se întoarse şi văzu figura surâzătoare a unui bărbat ce părea a fi jocheu. Aspectul acestuia nu era prea grozav; hainele lui ponosite erau cartea de vizită a sărăciei.

— Vă aduceţi aminte de mine, domnule Luke? Punch Markham.

Luke îl ştia bine pe Punch; omul trecuse prin mâinile sale şi fusese condamnat la trei luni de muncă forţată, pentru furt.

— Sunt cinstit acum, domnule Luke. Dar nu prea rentează. Vin de la Londra – agăţat de o maşină. O să râdeţi, am mers lipit de motor! Unul dintre foştii mei patroni mi-a dat un bilet de intrare la curse în amintirea frumoaselor vremuri de odinioară. N-a uitat că am antrenat câţiva dintre cei mai buni cai din ţara lui. Nu l-aţi văzut pe bătrânul Goodie, domnule Luke? L-am căutat peste tot. Poate storc ceva de la el; aş avea tot dreptul!

— De ce ai avea dreptul la ceva de la acest eminent antrenor?

— Antrenor eminent! Strigă Punch cu dispreţ. Antrenor de lei şi de tigri, dar nu de cai! Recunosc însă că a reuşit cu acest foal pe care i l-am vândut… Un descendent al lui Blandford, domnule Luke, îl ştiţi? A câştigat o cursă la Stockton deunăzi.

— Field of Glory? Întrebă Luke.

— Ăsta e! Aş pune pariu că au câştigat o sumă serioasă. Calul nu era la Goodie, dar acum se află în grajdurile lui. Nu se ştie niciodată cine sunt proprietarii cailor, cu tipii ăştia din bandă! I-am vândut calul cu şaizeci şi cinci de guinee: fusese crescut în Irlanda de un fermier…

— Nu-mi spune toată povestea, Punch, mă grăbesc.

— Este singurul cal pe care-l ştiu şi care are asemenea picioare: trei groase, al patrulea mai subţire; de aceea l-am şi obţinut de la irlandez. I-am uns toată copita cu ceară de cizmărie; Goodie n-a ştiut niciodată. Iată, domnule Luke, ceea ce am făcut şi…

— Nu-mi povesti acum toate amănuntele din viaţa ta.

Luke scoase din buzunar o bancnotă de 10 şilingi şi i-o întinse lui Punch:

— Am aruncat-o pe apa sâmbetei, Punch, aşa cred.

— Vă jur că nu mai beau; nu mai am bani; abia dacă am de mâncare. Aţi fost mereu bun cu mine, domnule Luke. Copoii

nu sunt atât de răi, cum se spune; eu am recunoscut-o întotdeauna.

Luke nu mai pierdu timp să asculte toate aceste elogii; o zărise deja pe Edna care venea de la paddock.

— O cursă extraordinară, zise el. Chiar şi lui Trigger i-ar fi plăcut să facă o asemenea afacere. 50 la 1! Cred că şi-ar fi vopsit în roşu birourile de la „Panglica verde”. Sunt gata, miss Gray. Avem un tren bun care vine de la Leeds şi opreşte la Doncaster; am rezervat un compartiment.

— Cine era omuleţul acela cu care vorbeai?

Ajunseseră la o asemenea camaraderie, încât îşi putea permite să-l întrebe fără a-şi mai cere scuze pentru indiscreţie.

În drum către gară, Luke îi povesti aventura lui Punch Markham. Fusese un jocheu bun şi un antrenor norocos, dar avusese prea mulţi „prieteni” – aşa că, într-o bună zi, comisarii Jockey-Club-ului i-au retras licenţa; avusese noroc că n-a fost condamnat. De atunci îşi câştigase existenţa cumpărând şi vânzând cai, dar mai apoi s-a bănuit că se compromisese într-una sau două mari escrocherii la curse; dar este posibil ca în realitate să nu-i fi revenit lui decât o parte infimă.

Capitolul 6

În timpul călătoriei spre Londra, Edna avu răgazul de a-l studia pe bărbatul care ocupase brusc un loc atât de important în viaţa ei. Nu corespundea defel imaginii pe care fata o avea despre un poliţist. Vorbirea lui era corectă, vocea agreabilă. Pe vremea când era dactilografă, întâlnise tot felul de oameni, dar acesta o zăpăcise puţin. Stătea într-un colţ al compartimentului, cu ochii închişi, aşa că îl putea studia cu amănunţime.

Nu era un bărbat frumos; trebuia să recunoască însă că avea un anume farmec. Destinsă, faţa lui era tristă; avea o gură cam urâtă, nasul subţire părea cam lung, dar ochii erau frumoşi şi – în ciuda unor fire albe apărute la tâmple – părea încă tânăr. În fine, nu avea deloc aerul unui detectiv.

În timpul drumului, îi spusese că ştie spaniola; gândindu-se că minţea, fata îi adresă o întrebare în această limbă, iar el răspunse pe loc, în cea mai curată castiliană. Luke mărturisi că vorbea cu uşurinţă trei sau patru limbi străine.

— Nu chiar atâtea cât prietenul Rustem, care este foarte tare în ceea ce priveşte limbile orientale. Stăpâneşte la perfecţie greaca şi araba. Omul se trage de undeva, din Macedonia. Evident, nu îţi mai este avocat…

— De ce, evident?

— Pentru că a fost scos din barou, nu ştiai?

— Mi-ai mai spus-o pe vas.

— Ah! Da, aşa e! Ei, bine, să nu ai încredere în el şi… Luke ezită. Şi apoi, ştii, tipul e un Don Juan. Simţindu-se pe un teren alunecos, detectivul făcu un efort pentru a ieşi din această situaţie: Nu vreau să spun că…

— Că-mi va face curte! Dar de ce nu? Domnule Luke, zău că eşti puţin cam prea grijuliu.

Aerul lui ruşinat şi uşor încurcat o amuză grozav pe Edna.

O părăsi în gara King's Cross, nu înainte însă de a-i fi smuls promisiunea că-l va anunţa atunci când va merge să facă o vizită la Longhall.

Ajunsă la hotel, fata primi o telegramă lungă expediată din Berlin: „Rog să-mi achiţi nota; expediază valizele Agenţia Friedmann 119, Friedrichswilhelmstrasse, Berlin; plec în Bavaria; minunatul Vendina e bine; adiós, Alberto”.

Domnul García semna întotdeauna cu numele de botez. Deci plecase la Berlin; tânăra era acum mai liniştită. Urcă la ea în cameră, unde o aşteptau vreo douăsprezece scrisori şi o cutie mică; o deschise, crezând că va găsi înăuntru cheile de la Longhall, dar cutia conţinea un eşantion de ţigarete trimise de un negustor întreprinzător.

García fiind plecat, trebuia să-şi petreacă prima seară la Londra singură şi asta o cam plictisea. Aşa că îşi luă un bilet la teatru. Ce minunat era să fii bogată, mai ales într-un oraş în care ai îndurat atâtea lipsuri! Şi totuşi, în drum spre casă, Edna privea cu oarecare invidie către tinerele care se

agăţau de scările autobuzelor; poate că unele erau chiar dactilografe, lucrând, aşa cum o făcuse şi ea, pentru două lire şi jumătate pe săptămână; dar, după lucru, ele se întorceau într-un cămin şi erau aşteptate de o familie care se interesa de ele. Fata se culcă în seara aceea cuprinsă de o vagă melancolie. A doua zi dimineaţa se simţi însă mult mai bine; se pregătea să mănânce, când i se aduse o carte de vizită:

— Domnul Arthur Rustem? Poftiţi-l aici.

Rustem intră surâzător, făcând plecăciuni adânci. Era atât de spilcuit, încât părea un manechin la o prezentare de modă.

— Aţi fost la Doncaster. Nu negaţi, scumpă miss Gray, pentru că v-am văzut!

Făcu un semn şugubeţ cu degetul, amical, chiar familiar.

— Aveţi o vedere bună, domnule Rustem, răspunse Edna cu răceală. Şi eu v-am văzut prin binoclu, dar mă îndoiesc că dumneavoastră m-aţi fi putut repera printre miile de oameni din tribune.

Noul venit schimbă discret subiectul.

— În orice caz, am ştiut că eraţi la Doncaster. L-am văzut pe dragul nostru prieten, domnul Goodie. Un om brav, un om activ şi care a câştigat, din fericire, de curând, ceva bani.

— Aţi adus cheile, domnule Rustem?

Tânăra nu era deloc dispusă să se intereseze de viitorul domnului Elijah Goodie.

— Evident.

Oaspetele îşi luă un scaun şi se aşeză fără să fi fost invitat; scoţând apoi din buzunar o cutie plată, o aşeză pe masă.

— Iată cheile locuinţei strămoşeşti, spuse el vesel. Problema care se pune, miss Gray, este aceea de a şti dacă veţi prefera să locuiţi în acea clădire umedă şi sinistră – nu cunosc o casă mai izolată – sau veţi accepta oferta extraordinară pe care, printr-o curioasă coincidenţă, am primit-o în această dimineaţă de la unul dintre clienţii mei,

care v-ar cumpăra proprietatea cu douăzeci de mii de lire! Cred că nu prea este în toate minţile, oferind o asemenea sumă.

— Cine este clientul dumneavoastră, domnul Goodie sau domnul Trigger, sau poate doctorul Banter?

Rustem clipi din ochi surprins de acest atac neaşteptat; apoi îşi plecă fruntea cu tristeţe.

— Nădăjduiesc, miss Gray, că nu aţi dat atenţie unor bârfe răuvoitoare. Nu voi pronunţa nici un nume, dar există nişte oameni răzbunători cărora – dacă pot spune astfel – li s-a cam dat peste mână din cauza unor raporturi false…

— Este o aluzie la inspectorul Luke? Întrebă Edna.

— Nu, nu, răspunse Rustem imediat. Nu am nimic de spus contra inspectorului Luke, unul dintre cei mai inteligenţi oameni, fermecător şi bine crescut. N-aş vrea să credeţi că aş fi intenţionat să-l ponegresc pe domnul Luke. Dar există tot felul de indivizi răi…

— Nu vreau să vând Longhall, domnule Rustem, şi asta ne va scuti de orice discuţie.

— Vi se oferă de două ori valoarea lui.

— Poate să fie şi de patru ori, mi-e indiferent. Mă voi instala la Longhall şi, la expirarea contractului de închiriere, îmi voi relua probabil şi Gillywood Cottage, împreună cu pământurile aferente.

Rustem o privi fix bătând uşor cu degetele în tăblia mesei, apoi surâse:

— Dacă v-aţi decis, ar fi neavenit din partea mea să vă dau un sfat. Poate că aveţi dreptate. Am mare încredere în instinctul femeilor. Voi aranja lucrurile atât cât voi putea; vă voi însoţi atunci când veţi merge să vizitaţi casa, ajutându-vă oricât doriţi.

— Nu este nevoie să veniţi. Mi-am comandat deja o escortă, zise fata cu o oarecare ironie. Domnul Luke, cunoscând foarte bine împrejurimile, mi-a promis că-mi va arăta casa. Cheile sunt acolo? Întrebă ea luând apoi cutiuţa şi deschizând-o.

— Sunt foarte bucuros că aţi ridicat problema chiriei, miss Gray. Am predat toate documentele avocatului dumneavoastră; el mi-a atras atenţia că poliţa de închiriere a domnului Goodie expiră la sfârşitul anului, atâta doar că, în absenţa dumneavoastră, i-am dat domnului Goodie asigurarea – în numele dumneavoastră – că nu-l veţi da afară, nedorind ruina unui om de vârsta lui; am pregătit un contract de închiriere pentru încă un an, aceasta dându-i posibilitatea de a-şi căuta o altă locuinţă. Este o simplă formalitate.

Rustem scoase din buzunar actul redactat şi-l aşează pe masă; trase chiar şi capacul stiloului, oferindu-l Ednei.

— Vedeţi, am marcat cu creionul locul în care trebuie să semnaţi.

Edna izbucni în râs şi-l privi.

— Domnule Rustem, chiar credeţi că voi semna orice hârtie ce mi se pune în faţă, fără să fiu măcar prevenită? Există oare moştenitori care fac – în naivitatea lor – acest lucru? Trimiteţi, vă rog, actul avocatului meu.

Descumpănit, Rustem strânse hârtia cu demnitate, o puse la loc în buzunar, îşi închise stiloul şi, ridicându-se, îşi luă pălăria şi mănuşile.

— Mă ofensaţi. În toată cariera mea profesională nu mi s-a sugerat niciodată că aş fi încercat să profit de naivitatea vreunui client…

— De fapt, domnule Rustem, singura aluzie care s-a făcut a fost aceea că aţi folosit banii clienţilor pentru afacerile dumneavoastră particulare.

Războiul dintre ei era deci declarat; el nu avea cum şti cât avusese această fată de luptat pentru existenţa ei, timp de trei ani, până în momentul în care Donald Gray să o fi chemat la el.

— Foarte bine, tânăra mea prietenă. Toată dulceaţa din glas îi dispăruse. Văd că ai fost pusă în gardă împotriva mea şi a asociaţilor mei. Păcat. Te-am sfătuit să nu mergi la Longhall…

— Mi s-a spus deja, dar din cu totul alte motive!

Luke intrase în încăpere fără zgomot, închisese chiar şi uşa şi se afla la mijlocul distanţei dintre intrare şi masă, fără ca Edna şi Rustem să-l fi auzit. La un moment dat, surprinsă, fata se întoarse.

— I-am dat acelaşi sfat, repetă Luke, dar miss Gray nu ţine seama de el. Presupun că va trăi acolo în înţelegere cu vecinii săi, foştii ei avocaţi, cu toţi Triggerii şi Blanterii. Voi face tot ce se poate pentru ca miss Gray să nu aibă probleme la Longhall.

În timp ce vorbea, îl fixa cu hotărâre pe Rustem.

— Asta poate să însemne, Rustem, că ar fi posibil să am ocazia de a-i „deranja” pe câţiva dintre oamenii sus-puşi care se cred acum în deplină siguranţă.

Rustem se schimbă la faţă. Ameninţarea îşi făcuse efectul. Cuprins de o furie duşmănoasă, fostul avocat se îndreptă plin de importanţă către uşă, fără a mai scoate o vorbă şi o închise apoi uşurel, în urma sa. Fata rupse tăcerea.

— Nu baţi niciodată la uşă când intri în camera unei femei?

Luke ezită să răspundă la întrebare:

— Ce voia? Să aducă cheile? Le-a primit azi-dimineaţă de la Goodie care i le-a adus personal.

— Dorea să-i vând proprietatea.

— Oferea o sumă mare?

Auzind cifra propusă, Luke scoase un fluierat de uimire.

— O vor cu orice preţ! Mă întreb de ce oare? Terenurile nu sunt printre cele mai bune din Berkshire; pe de altă parte, pentru un antrenor, locul este cam izolat.

Detectivul se scărpină în cap, gânditor.

— Ai veşti de la domnul García?

Edna îi arătă telegrama; după ce o citi, Luke i-o dădu înapoi.

— E totuşi un dedesubt aici; domnul Trigger le-a cerut tuturor clienţilor lui să-şi deschidă conturi curente noi de luna viitoare, zise el şi scoase din buzunar două foi de

hârtie. Iată circulara. Fiecare client este rugat să dubleze numărul bookmaker-ilor săi; este şi o listă cu cei mai importanţi bookmaker-i, cu situaţia lor financiară, şi sfatul de a-şi deschide conturi noi pe nume de împrumut. Trigger este, fără îndoială, o minte deosebită; pregăteşte ceva colosal, o lovitură enormă. Vor oferi cincizeci de mii de lire, pe puţin.

Luke n-ar fi putut da un pronostic mai bun, căci la nici zece minute de la plecarea lui Rustem, sună telefonul şi Edna recunoscu vocea fostului avocat.

— Sunteţi singură sau tot cu prietenul nostru? Clientul meu doreşte să mărească preţul ofertei. Este un anticar pasionat după stilul Tudor; este dispus să dea o sumă enormă, patruzeci sau cincizeci de mii de lire…

— Longhall nu este de vânzare, răspunse tânăra şi puse la loc receptorul în furcă.

Capitolul 7

Tot felul de lucruri curioase îi reţinuseră atenţia lui Luke, în această afacere. Retras în camera lui, detectivul medita. Trei luni mai înainte, acuzând lipsa apei la vechiul lui loc de antrenament, Goodie negociase cumpărarea unui loc de antrenament în Wiltshire, unde era oricum mai ferit de spioni. De ce devenise acum Gillywood atât de preţios, încât să se ofere pentru el o asemenea sumă de bani? Să fi fost din cauza posibilei vecinătăţi cu Edna? Sau pentru că Longhall-ul ascundea un mister? Taina aceasta nu mai era o necunoscută pentru Luke; când o descoperise, în urma cercetărilor sale, suferise, cu tot sângele lui rece, unul dintre cele mai puternice şocuri din viaţă. Luke cunoştea secretul grajdurilor părăsite, ştia şi de ce noile acareturi fuseseră reconstruite la o anumită distanţă de vilă. Se întreba însă dacă era bine să-i vorbească fetei de toate acestea. În orice caz, mai putea să aştepte înainte de a face o inspecţie personală la Longhall; era absolut sigur că urma să se petreacă ceva, dar dorea să reducă la minimum pericolul care ar fi putut să o ameninţe pe miss Gray.

Oficial, cartierul său general era la Scotland Yard, dar biroul lui se afla de fapt într-un imobil vechi; avea şi câţiva colaboratori personali. De trei ani, societăţi de curse îl delegaseră să facă investigaţii în anumite sfere ale turf-ului. El, care gândea că pleava societăţii nu mai avea nimic nou să-i ofere, alcătuise dosare noi, în care erau trecute numele unor „lorzi”, ale unor personalităţi politice, membrii unor bande mai mult sau mai puţin cunoscute, şi mai ales toţi slujbaşii de la „Panglica verde”; agenţii, secretarele, femeile care făceau dimineaţa curat în birouri erau braţele acelei organizaţii al cărei creier era omuleţul gras ce-şi ocupa locul în biroul placat cu panouri de lemn de trandafir, având în spatele său o enormă casă de bani încastrată în perete şi dotată cu uşi groase de 10 centimetri.

Secretarele nu cunoşteau nici măcar numele subscripţionarilor. Trigger nu angaja decât fete tinere şi le alegea cu o grijă similară celei de la selecţionarea personalului ministerial. Fiecare fată avea pupitrul ei şi o listă de numere – fără nume; plicurile aduse la biroul lui Trigger erau toate numerotate. El însuşi scria la maşină adresele şi tot el era cel care punea scrisorile la poştă.

Clienţii îi trimiteau jumătate din câştigurile lor în săptămâna următoare victoriei calului ales. Tot Trigger încasa cecurile. În perioada dinainte şi de după „lovitură”, omul lucra optsprezece ore pe zi, dormind adeseori chiar în biroul său. Când „lovitura” era perfectă, Trigger completa numele calului pe toate telegramele primite, le băga în plicurile ce se sigilau şi care erau expediate apoi, în dimineaţa cursei. Erau duse de agenţii lui în foarte multe localităţi, câteodată sub supravegherea unui al doilea agent necunoscut de primul, şi predate la ghişeele poştale.

Luke bănuia că şi la hipodrom există supraveghetori al căror rol era să citească mesajele telefonate din Londra.

În zilele următoare, Luke se întâlni cu Edna de două ori. Deşi nu-şi vizitase încă reşedinţa de la Longhall, fata îşi şi alesese mobila. În fine, într-o dimineaţă îi telefonă

detectivului, spunându-i că urma să plece şi că va veni să-l ia cu maşina.

— Credeam că mai iei un prieten cu dumneata, zise tânăra.

— I-am telefonat să ne aştepte acolo, locuieşte la Reading.

— E tot detectiv?

— Să zicem că da.

Printr-o nouă telegramă de la García, expediată de această dată din München, Edna era invitată să-şi întâlnească bătrânul prieten în vederea unei lungi călătorii în Europa.

— Nu l-ai mai văzut pe Rustem, nici pe vreunul din iubiţii lui amici?

— Pe doctorul Blanter, lua masa la hotelul unde locuiesc; părea foarte interesat de persoana mea.

— Cred şi eu că era interesat! E tipul cel mai rău din bandă. Blanter a fost amestecat în afaceri atât de urâte, încât a trebuit să-şi părăsească clientela. E toxicolog; ştie despre otrăvuri mai mult decât oricine în Anglia. Are un mic palat lângă Maidenhead, splendid aranjat, cu sere de trandafiri, bărci, statui… Apropo, ţi-ai luat mobila?

— Totul e din stejar! Am găsit şi trei servitoare grozave; mă voi întâlni azi cu ele. Dar ce curios! N-am spus decât la două persoane că o să mă instalez într-o casă la ţară şi o jumătate de duzină de servitoare mi-au şi telefonat. Am o excelentă femeie de serviciu, o bucătăreasă şi două cameriste drăguţe care acceptă să stea la ţară. Le-am spus tuturor să se prezinte azi.

— Admirabil! Îl baţi pe Trigger la organizare.

După ce au traversat încet satul, au trecut şi pe lângă Gillywood, aruncând o privire către intrarea reşedinţei lui Goodie, bine baricadată.

— S-ar spune că e o închisoare, nu-i aşa?

— E sinistru, recunoscu fata, mă cam ia cu frig!

Grilele metalice de la Longhall erau deschise. Maşina se opri în faţa intrării lângă care se afla un grup: patru femei şi, la o oarecare distanţă, un om extrem de slab.

— Sunt toate îmbrăcate în negru, remarcă Luke. Văzându-le, n-ai crede că au venit să-şi găsească un loc de muncă, ci mai degrabă că l-au pierdut!

Apropiindu-se de ele, cea mai vârstnică făcu o reverenţă; Edna avu impresia că însoţitorul ei era obiectul principal al curiozităţii femeilor, care-l examinau cu interes, de parcă ar fi privit la unul dintre membrii familiei regale.

Luke se îndreptă către omul cel slab, îi spuse câteva cuvinte şi îl conduse apoi la stăpâna casei:

— Iată-l pe domnul Lane. Dacă eşti de acord, aş vrea să viziteze casa împreună cu noi. Servitoarele vor intra după ce vom termina; de altfel, nu prea cred că au poftă să intre panele.

— Credeţi că o să explodeze vreo bombă?

— Mă aştept să văd şobolani, spuse Luke cu calm.

Edna se cutremură; uitase de şobolani, crezând că Goodie minţise. Urma să aibă însă o surpriză foarte neplăcută.

— Deci, cu permisiunea dumitale, domnul Lane şi cu mine o vom lua înainte, spuse Luke şi făcu un pas peste prag, după care se opri; Edna observă că cele patru femei se retrăseseră, cu teamă. Auzi apoi un zgomot de labe şi văzu două animale speriate ce urcau scara, apoi trei sau patru care, alergând către şemineu şi negăsind ieşire, traversară camera în fugă şi se îndreptară către uşă. Tânăra păli; avea oroare de şobolani, iar acolo se aflau din belşug.

Luke se întoarse către prietenul lui, surâzând.

— Haide, Lane, adu-i.

Omul cel slab se îndepărtă o clipă şi reveni imediat cu trei terieri pe care-i ţinea în lesă. În timpul acesta, Luke deschisese toate uşile şi ferestrele.

— Aşteptaţi aici, voi deratiza casa…

De afară, Edna auzea scheunatul terierilor excitaţi şi sarabanda lor pe parchet. O jumătate de oră mai târziu, Luke coborî.

— Gata! Cred că cea mai mare parte dintre ei a fugit; or mai fi rămas poate unul sau doi, dar asta e tot. Li s-a dat

drumul azi-dimineaţă în casă, cu bună ştiinţă. Cred că Goodie a scotocit întregul Berkshire pentru a-i găsi, dar Lane este un adevărat vânător de şobolani; iată de ce l-am adus. Va mai sta aici două-trei zile ca să aibă grijă să nu mai rămână niciunul.

Trecând prin camere, tânăra stăpână avu ocazia să constate rezultatul muncii terierilor, iar, când ajunse în camera ce urma să devină dormitorul ei, îl găsi pe Lane care punea lesele la gâtul câinilor săi.

— Voi mai cerceta casa cu grijă, doamnă, dar nu cred să fie cuiburi de şobolani; nu au ce mânca aici, aşa că vor pleca înapoi la grajduri.

Edna le convinse cu dificultate pe cele patru femei să intre; cele două mai tinere refuzau cu hotărâre. Luke, amuzat, o întrebă pe femeia de serviciu:

— Cine v-a spus că sunt şobolani în casă?

Femeia îl privi încurcată:

— Asta arată ca o casă în care trebuie să fie şobolani, domnule, zise ea.

— Cine v-a spus că aici e plin de şobolani şi că aţi face mai bine să rămâneţi afară?

— Nimeni.

— Cum te numeşti? Întrebă Luke.

— Linton, domnule.

— Linton? Nu cumva te cheamă Carr? Dar dumneata? Adăugă el, adresându-se bucătăresei.

— Doamna Kohler.

— Cred că adevăratul dumitale nume este Klein. În ceea ce te priveşte pe dumneata – şi el se întoarse către una din tinere care roşi, apoi deveni palidă – ai fost urmărită pentru furt din magazine, iar dumneata – adresându-se celeilalte tinere – ai fost amestecată în afacerea din Hallam Street, nu-i aşa?

Foarte palidă, incapabilă să rostească vreun cuvânt, fata încuviinţă.

Edna era zăpăcită total.

— Puteţi pleca acum toate patru. Evident, cheltuielile de transport vă privesc şi să n-o mai plictisiţi pe miss Gray. Puteţi spune celui care v-a trimis – cred că este vorba de domnul Rustem – să nu-şi dea osteneala de a mai face rost de altele. La revedere.

Cele patru plecară imediat, fără să obiecteze.

— Dar de ce le-ai gonit? Cine sunt ele? Întrebă fata.

— Erau alese special pentru dumneata de idiotul acela de Rustem.

— Cum ai obţinut aceste informaţii despre ele?

— Le ştiu de când îl supraveghez pe Rustem. Ce vei face acum, miss Gray? Tot te mai încăpăţânezi să te stabileşti aici, sau vei cumpăra, ca orice persoană chibzuită, o casă în Mayfair sau un apartament în Piccadilly?

— Mă voi stabili aici; cu cât privesc mai mult această casă, cu atât sunt mai hotărâtă. Este un loc fermecător.

Cei doi merseră apoi de jur-împrejurul conacului; în spate era o curte, iar zidul care separa Longhall de Gillywood se întindea pe vreo cincizeci de metri. Longhall era aşezat într-un colţ al proprietăţii, în partea îngustă a terenului ce avea o formă de pară.

Luke mergea pe lângă zid, cercetându-l cu grijă; o uşă solidă de lemn, aflată exact în dreptul centrului casei, îi atrase privirile; sub ea, terenul era zgâriat şi pe broască se vedeau urme de ulei. Evident, această poartă prin care se putea trece din Longhall în Gillywood fusese de curând folosită.

— Uşa asta se deschide cu vreuna din cheile dumitale? Întrebă el, apoi le încercă pe toate; niciuna nu se potrivea. Luke îşi notă în carnet: De schimbat broasca.

Puţin mai departe, în locul cel mai apropiat de Gillywood, peste zid se ridica un grilaj de patru picioare înălţime. Luke se sui pe o scară ca să cerceteze locul în partea cealaltă a terenului. În dreapta se aflau grajdurile părăsite; către stânga se întindea o împletitură metalică ce împrejmuia Gillywood-ul pe vreo trei sute de metri. Cincizeci de metri

mai departe, o movilă mare de ciment, aparent fără nici o utilizare, împiedica vizibilitatea. La o sută cincizeci de metri depărtare, văzu peretele carierei de piatră cu cele două intrări întunecate; Luke ştia că este vorba de peşterile de la Perrywig, faimoase prin faptul că îi adăpostiseră pe contrabandişti şi, mai ales, pentru că acolo fusese comisă o crimă, între grote şi vilă crescuseră câţiva copaci, iar în dreapta casei era clădirea de un roşu viu în care se găseau grajdurile domnului Goodie.

Luke explorase locul, dar mai avea de vizitat grotele din spatele grilelor metalice; anumite părţi din trecutul lui Goodie rămăseseră totuşi neclare. Nici Scotland Yard-ul, cu toate anchetele sale, nu reuşise să facă lumină în această privinţă. Goodie era bănuit a fi criminal, dar totul rămăsese la acest stadiu.

— Ei, bine, ce vezi? Întrebă fata care devenise nerăbdătoare.

— Pământuri după pământuri; grajduri şi iar grajduri; noile grajduri şi o movilă ciudată. Vei rămâne aici?

— Nu în seara asta, spuse Edna zâmbind, dar voi veni, cu siguranţă, să locuiesc aici.

— Atunci voi căuta un administrator; îţi va fi de folos în momentul în care te vei instala în casă.

Luke se ţinu de cuvânt. Într-una din zilele următoare, cameristele, un majordom şi un om de serviciu se prezentară – venind din partea lui – la hotelul Ednei Gray, în plus i-l recomandă – la telefon – pe Lane.

— Are multă experienţă ca administrator; a făcut parte din poliţie, a lucrat în Berkshire şi este un adversar de temut într-o încăierare.

— Dar cu cine se va bate? Întrebă Edna.

— Cu oricine, nu se ştie niciodată. Ţi-l recomand cu căldură, în ceea ce priveşte majordomul, el este un fost ofiţer de poliţie…

— Vei transforma casa mea într-un post de poliţie?

— Sunt puţine la număr locurile atât de plăcute, răspunse Luke.

Capitolul 8

Personalul de serviciu ales de Luke era pe placul Ednei. Detectivul îşi dăduse multă osteneală şi fata îi era recunoscătoare, în cele două săptămâni care au urmat, ea a mers zilnic să-şi viziteze casa; mobilele fuseseră aduse în camioane mari şi Longhall răsunase de zgomotul ciocanelor tapiţerilor; geamgiii şi instalatorii lucraseră şi ei din greu. Sub supravegherea lui Lane, peluzele şi răzoarele se transformaseră într-o frumoasă grădină. Din ce în ce mai fascinată de Longhall, Edna îşi aduse într-o bună zi cuferele şi camerista cea nouă. La ceremonia de inaugurare nu a luat parte decât un invitat.

— Ar fi trebuit să chemi un preot; aşa se face de obicei în astfel de situaţii. Apropo, eşti protestantă sau catolică?

Fata refuză să răspundă.

Nu îl zărise încă pe Goodie dar, de la fereastra camerei ei, pe care o deschidea în jurul prânzului, putea vedea caii trecând pe câmpie. Timpul trecea, dar misterul vilei în alb şi verde, abia vizibilă printre copacii falnici, întârzia să se lămurească, devenind chiar mai de nepătruns.

Edna era cam plictisită din cauza autorităţii pe care şi-o impusese detectivul; el îi domina de-acum existenţa; nu putea scăpa de acest tânăr şi, în realitate, nici nu avea chef s-o facă. Felul lui de a se purta nu se schimbase de loc: era tot atât de apropiat cât fusese şi pe vapor sau la Doncaster. Nu depăşea niciodată limitele unei anumite intimităţi; îi spusese chiar, într-o zi, că o privea ca pe un frate mai mic.

Tânăra petrecea la Londra trei sau patru zile pe săptămână; se întâlniseră de câteva ori şi luaseră masa împreună; fata era bucuroasă să-l vadă, pentru că el avea întotdeauna ceva de povestit, mai ales despre organizaţia „Panglica Verde”.

Lui Trigger îi reuşise o lovitură în împrejurări foarte speciale. La prima întâlnire de toamnă, la Newmarket, se

desfăşoară o cursă a mânjilor de un an; erau doar trei concurenţi, din care doi, cunoscuţi de public; cel de-al treilea se prezentase mediocru în primăvară. Primul favorit, care avusese un rezultat bun la Saint-Léger, avea o cotă la egalitate; cel de-al doilea cal era cotat cu 8 la 1, iar cel de-al treilea cu 100 la 6; şi acesta din urmă câştigă cu uşurinţă. După cursă, cei doi favoriţi fuseseră cuprinşi de o febră puternică şi exista supoziţia că acea indispoziţie nu fusese normală. Dar nici o bănuială nu-l putea atinge pe câştigătorul care aparţinea fiului unui lord irlandez.

— Proprietarul nominal, spunea Luke. Sir Henry nu are un ban. Calul aparţine cu certitudine bandei. Ceilalţi doi cai erau într-o formă perfectă la venirea pe hipodrom; doar în momentul cursei au fost de o nervozitate deosebită. Câştigătorul ar fi obţinut, poate, locul întâi prin meritul său propriu, dar Trigger şi-a pregătit lovitura. N-a ieşit din biroul lui timp de trei zile nici măcar pentru a lua masa, prânzul aducându-i-se în cameră. Aştept cu nerăbdare după-amiaza de azi; am întâlnire cu el.

Cei doi tineri au mâncat la Ritz, fapt destul de jenant pentru Edna, care ştia că ofiţerii de poliţie nu sunt chiar aşa de bine plătiţi, iar Luke nu contenea cu invitaţiile. O ducea la restaurantele cele mai scumpe şi nu-i permitea să-şi plătească partea ei; o singură dată schiţase gestul, dar detectivul o oprise, într-un fel destul de aspru.

Îi spusese că are unele venituri personale în afara salariului; că moştenise de la tatăl lui un număr important de acţiuni ale unei afaceri cu ape minerale în care acesta se lansase, astfel că până în momentul morţii lui se puteau vedea pe autobuze reclamele pentru limonada „Luke”.

Detectivul o conduse pe Edna la hotelul unde fata urma să-şi petreacă noaptea şi coborî apoi pe Regent Street, îndreptându-se spre întâlnirea cu Trigger.

Un groom11 elegant îl introduse într-un birou vast, bogat mobilat, cu vedere la stradă.

Trigger, în cămaşă, era aşezat la un birou de lemn de trandafir pe care se vedeau aparatele telefonice. Luke se amuză văzând statueta de bronz a lui Napoleon aşezată exact în faţa patronului.

— Staţi jos, domnule Luke, spuse Trigger, ridicându-se şi revenind apoi la locul său pe scaun. Am atât de mult de lucru, că nu-mi mai văd capul de treabă.

Avea o faţă veselă, cu înfăţişare cinstită şi surâdea.

— Ştiu de ce aţi venit: pentru afacerea aceea cu Kalamor. Acesta era numele calului câştigător la Newmarket. Ei, bine, o să vă spun adevărul, domnule Luke. Nu mă pricep deloc la cai; nici măcar nu-i pot deosebi unul de altul; pentru mine nu sunt decât nişte animale şi, dacă ar avea coarne, aş spune că sunt vaci!

Surâzând, întinse vizitatorului său o cutie cu trabucuri.

— Tot ce ştiu este că aici e biroul tranzacţiilor Trigger. Din surse precise, primesc numele unui cal şi îl transmit clienţilor mei. Nu ştiu dacă acel cal e bun sau rău; pentru mine este doar un nume. Am oroare de curse şi nu mă duc acolo decât la mare nevoie. Golful, da! Ăsta joc!

Trigger îi arătă detectivului o cupă minunată de argint, aşezată la loc de cinste, pe cămin. Luke credea tot ce auzise; nu Trigger era cel ce pregătea loviturile.

— Am să vă mai spun ceva, domnule Luke; eu nu am habar dacă un cal are sau nu şanse. Nu fac ceva care să încalce regulamentul curselor; ştiu asta pentru că l-am studiat. Nu am nici o legătură nici cu băieţii de la grajduri, nici cu jocheii sau cu antrenorii lor. Sunt doar un automat uman – dacă pot spune astfel.

— Cineva cunoaşte totuşi caii, vreau să spun, unul dintre prietenii dumneavoastră.

— Bineînţeles, domnule Luke! Ştiţi la fel de bine ca şi mine că doctorul şi Goodie se află în această afacere şi că Rustem are şi el partea lui. Aceşti gentlemani sunt dăruiţi cu trup şi suflet nobilului sport al curselor. Eu, eu primesc banii şi-i depun la bancă.

— Toţi? Întrebă Luke.

— Ei, ei, inspectore! E asta o întrebare pentru un om de afaceri? Îi depun la bancă după ce am oprit o parte din ei pentru cheltuieli. Iată tot rolul meu în această afacere.

— Nu v-aţi întâlnit niciodată cu proprietarul lui Kalamor?

— Nu mă văd niciodată cu nici un proprietar. Îi am drept clienţi, dar nu-i întâlnesc vreodată. Treaba mea este să veghez ca personalul – care este cel mai bine plătit din Londra – să-şi facă treaba lui. Niciuna din tinerele astea, domnule Luke, nu primeşte mai puţin de cinci lire pe săptămână, iar multe dintre ele au chiar zece lire.

— Bărbaţi nu folosiţi?

— Doar nu sunt nebun. Bărbaţii vorbesc. Aceste tinere nu se pricep deloc la curse şi deci nu discută. Comisionarii mei sunt foşti militari, dar nu angajez pe niciunul care să nu fi avut măcar gradul de sergent major. O să râdeţi: angajez şi membri ai Asociaţiei Regale de Temperanţă. Îi prefer pe cei însuraţi; lucrează cât pot de bine pentru a nu-şi pierde locul; îi primesc şi pe cei mai vârstnici. Se ştiu supravegheaţi, sau presupun că sunt, atunci când deschid plicurile şi trimit telegramele prin poştă. Organizarea, iată munca mea.

— Şi o faceţi în mod remarcabil, domnule Trigger.

Acesta mulţumi cu politeţe. Luke arătă apoi peretele din spatele omuleţului.

— N-aţi vrea să-mi deschideţi acest seif şi să-mi arătaţi toate lucrurile drăguţe pe care le conţine?

Trigger fu scuturat de un hohot mare de râs:

— Aţi fi, cu siguranţă, dezamăgit. Nu e absolut nimic acolo. O să vă conduc prin birouri.

Trigger se ridică, îşi puse haina şi intră în camera mare unde mai multe secretare stăteau aşezate rânduri, rânduri, la pupitrele lor.

— Biroul general de corespondenţă este sus. Avem mii şi mii de persoane care doresc să ia parte la tranzacţiile

noastre. Primim cam patru dintr-o mie şi asta doar la recomandarea celor mai siguri clienţi ai noştri.

Toate secretarele aveau câte o listă, pe care nu era trecut nici un nume, ci doar numărul fiecărui client; în faţa lor se aflau pachete de formulare telegrafice timbrate.

— Au sosit în dimineaţa asta şi mi se vor aduce diseară. Treaba secretarelor este să noteze totalul sumei jucate de client. După cursă, se notează suma câştigată şi partea care ne revine nouă. Acesta este procedeul!

Luke trecea pe lângă pupitre; secretarele, ocupate până peste cap, nu-i dădeau niţn o atenţie. Erau cu o clasă peste cele care lucrau în birourile din oraş. Iarna, când la „Panglica Verde” nu se făceau afaceri, aveau două luni de vacanţă plătite.

Luke cunoştea organizaţia, dar nu o văzuse niciodată de aproape. Era plin de admiraţie faţă de Trigger; nu ştia nimic despre treburile obscure şi sinistre din spatele tranzacţiilor, dar ar fi fost nebun să nu-i bănuiască pe asociaţii lui că ajutau norocul.

Trigger îl conduse apoi pe Luke în apartamentul său particular care, spre marea mirare a detectivului, era foarte simplu aranjat.

— Nu am oaspeţi. Mă culc aici, atunci când am de lucru. Mi-aţi admirat secretarele, nu-i aşa? Dar să ştiţi că pe niciuna n-o invit la masă; nu trebuie să amesteci afacerile cu amorul.

Luke plecă fără să fi aflat mai mult decât ştia la venire. Nu se aşteptase să culeagă informaţii, dar acum avea certitudinea că micuţul Trigger era singurul din bandă care nu putea fi condamnat. Rezultatul era totuşi important, pentru că de-aici înainte urma să-i supravegheze doar pe ceilalţi doi. Rustem era exclus din combinaţie; era un simplu agent, un instrument doar.

Doctorul Blanter era un beţiv notoriu şi un obişnuit al cabaretelor. Chiar în seara aceea se afla la unul dintre cele mai rău famate; puţin după miezul nopţii, poliţia pătrunse

acolo în trombă şi-i luă pe clienţi la secţie. Cu toate protestele lui vehemente, Blanter a fost percheziţionat cu amănunţime; i s-au luat cheile şi obiectele de valoare; a fost închis şi eliberat doar după trei ore. Se calmase între timp şi încetase să mai protesteze, dar aceste trei ceasuri au fost cele mai nefericite din viaţa lui; crezuse că i-o făcuseră în mod special.

Spre patru dimineaţa ajunse acasă, în apartamentul său atât de ordonat; absolut nimic nu-l făcu să bănuiască trecerea pe acolo a doi oameni îndemânatici şi expeditivi, care timp de două ore scotociseră în fiecare sertar, în fiecare dulap, citiseră toate scrisorile sau bucăţile de hârtie pe care era scris ceva; dar, pentru Luke, a fost o seară fără rezultate.

Capitolul 9

Şirul lung de cai mergea încet, la pas, urcând panta colinei, apoi dispăru după culme. Edna îl vedea pe Goodie urmându-i la o mică distanţă. Călărea un cal negru; ţinea, ca de obicei, ochii pe jumătate închişi şi bărbia în piept. Părea adormit, aşa se vedea prin binoclul puternic al fetei, dar, cu toate acestea, în întreg Berksire nu era nimeni în ziua aceea mai treaz ca Elijah Goodie.

Omul ajunse pe pistă şi privi către şeful îngrijitorilor care dădea ordine băieţilor de la grajduri. Era, probabil, singurul grajd din Anglia în care se vorbea arareori englezeşte. Majoritatea acelor lads12 erau metişi. Goodie îi schimba la fiecare doi ani, fapt care-i crea unele dificultăţi la Ministerul Muncii, din cauza permiselor de lucru necesare străinilor.

Ei încălecau cu agilitate de maimuţe, dar nu aveau dreptul să deţină o licenţă de jocheu şi nici să călărească în public.

În cursele aranjate, caii erau conduşi de cei mai buni jochei englezi; aceştia nu-şi cunoşteau calul până în momentul în care se urcau în şa.

Fraza-cheie era inevitabil aceeaşi.

— Veţi avea cinci sute de lire, dacă veţi câştiga această cursă.

Goodie privea încruntat la caii ce galopau prin faţa lui, doi câte doi. Trecuseră toţi, cu excepţia ultimului care mergea singur, fără pereche. Era Field of Glory, învingătorul de la Stockton, o adevărată maşină galopând fără efort, parcurgând o distanţă enormă la fiecare fuleu. Zbura, pur şi simplu. Goodie luă frâul şi plecă spre mânzul său favorit.

— Ei? Întrebă el.

Lad-ul bronzat care-l călărea îi răspunse arătându-i dinţii albi:

— E un bolid, senor. În fiecare zi merge mai bine.

Goodie mormăi ceva, coborî de pe cal şi veni să mângâie grumazul favoritului său; îl înconjură apoi, trecându-şi mâna pe fiecare din picioarele animalului.

— Acoperă-l şi du-l la pas înapoi la grajduri, José, spuse el în spaniolă. Am făcut o afacere bună pentru opt sute de pesos, nu?

— Dios!

Lad-ul îşi holbă ochii.

— Opt sute de pesos, şaizeci şi cinci de lire sterline!

Aceasta era slăbiciunea lui Goodie: să se laude cu afacerile lui şi atunci când nu erau prea grozave. El privi multă vreme calul în tăcere, apoi, urcând în şa, se reîntoarse la vilă; Edna îl văzu revenind; duse binoclul la ochi şi, depărtându-se de fereastră, se îndreptă către un colţ al camerei de unde putea să observe fără a fi văzută.

Goodie aruncă o privire în direcţia casei ei, apoi îşi coborî din nou bărbia în piept; omul nu se gândea nici la cai, nici la femei, ci la manuscrisul care era aproape gata şi care totuşi nu va fi, probabil, niciodată tipărit; era vorba de incredibila îndrăzneală de a-şi fi scris biografia, aşa cum a fost ea în realitate; acesta era motivul pentru care Goodie trăia într-un soi de cuşcă apărată de gratii. Omul urcă în biroul lui, deschise seiful şi scoase ultimele pagini ale manuscrisului. Le citi cu atenţie şi, cu toate că nu avea obiceiul să surâdă,

o făcu gândindu-se la Luke, pentru că în paginile acelea prezentase o serie de fapte care-l vor face, după moarte, celebru pentru eternitate. Era o nebunie să pui pe hârtie astfel de amintiri, o aberaţie în care orgoliul şi gustul riscului îşi disputau întâietatea; pretextul îl constituia, de fapt, singurătatea: cartea aceea îi ţinea de urât în orele întunecoase ale nopţii.

Aşa cum Edna o auzise spunând pe una din cameristele ei, viaţa în văgăuna aceea întunecată nu era prea veselă. Fata se lupta cu ideea că se plictiseşte; îşi recunoscuse, de fapt, sieşi că tinereţea ei avea nevoie de o existenţă mai veselă, cu toate că în fiecare zi, se plimba călare şi că mergea la Londra de două ori pe săptămână.

Îi era greu să recunoască cât de mult îi lipsea Luke. Avusese ocazia să-i scrie, dar îşi dădu seama că nu cunoştea iniţialele numelui de botez. Şi i le ceru prin telefon.

— Iniţialele mele sunt M. M., dar nu folosesc decât una, zise Luke.

— Ce înseamnă M. M.?

— Refuz să dezvălui un secret pe care-l păstrez de ani de zile. Încearcă să ghiceşti.

Edna avu o inspiraţie.

— Nu este Matthew Mark?

— Mark, da. Am uitat că am fost numit Matthew şi nu mi-am iertat părinţii pentru Mark.

Edna reveni într-o seară de la Londra, obosită şi uşor iritată; încerca să se convingă că nu faptul de a nu-l fi găsit pe Luke acasă, când i-a telefonat, era motivul. Îşi adusese, în maşină, un pachet mare de cărţi şi îşi petrecuse după-amiaza cumpărând o groază de lucruri pentru decorarea Longhall-ului.

Pe la nouă, simţindu-se obosită, se decise să meargă la culcare, dar, pe la nouă şi un sfert, odată ajunsă în pat, descoperi că cel din urmă lucru pe care-l dorea era să doarmă. Se ridică deci, îmbrăcă un capot şi, după ce încercă, zadarnic, să citească cea mai interesantă dintre

cărţile aduse, se îndreptă către fereastră şi privi afară. Luminate de o lună splendidă, colinele păreau albe; putea să distingă deschizăturile negre ale intrărilor în cavernele Perrywig. Fata stinse lumina şi îşi aşeză scaunul lângă fereastra deschisă: era o noapte caldă, aproape înăbuşitoare, de început de octombrie; o noapte de vis, dacă s-ar fi găsit ceva mai interesant la care să te gândeşti decât persoana lui Matthew Mark Luke. Absurditatea numelui o izbi din nou şi fata râse încetişor.

Mark trebuie pus, irevocabil, la punct; din păcate, îşi dobândise o poziţie inatacabilă; nu era un tip de care să scapi uşor. Tot gândindu-se, tânăra auzi dinspre vilă o uşă trântindu-se şi un om se ivi lângă zidul luminat. Fata îl recunoscu pe Goodie; omul se furişa înspre movila care îl intrigase atât de mult pe Luke. Auzi apoi scârţâitul din ţâţâni al uşii metalice şi un fluierat uşor. Goodie dispăru după tufişuri, reapărând apoi; se îndreptă către colţul cel mai îndepărtat al grilajului, ducând ceva în mână şi urmat de doi câini mari cu cozi lungi. Poate că era efectul razelor de lună, dar Ednei i se păru că cei doi câini erau uriaşi, depăşind chiar şi cele mai mari exemplare de terra-nova pe care le văzuse vreodată. Mergeau cu paşi uşori pe urmele lui Goodie, când în umbră, când prin lumină; unul din ei se năpusti într-o parte, probabil după vreun iepure, dar o lovitură de bici îl aduse la locul lui.

Se îndreptau către peşterile Perrywig şi, cum erau tot mai greu de văzut, Edna îşi luă binoclul. Afară era un pic de ceaţă şi nu se zărea nimic clar. După o oră îi văzu din nou; de data asta, câinii o luaseră înainte şi-l aşteptau pe Goodie la barieră. Un nor acoperi o clipă luna, chiar în momentul în care cei trei ajunseră la grilaj, şi tânăra nu mai văzu nimic; doar zgomotul unei uşi închise îi dădu fetei de veste că Goodie se întorsese în vilă. Văzu puţin mai târziu unul din animale alergând cu botul în vânt, gâfâind, către movilă.

Edna închise fereastra, se vârî în pat şi căzu pradă unui somn agitat. Se trezi de două ori, din oră în oră; privi la

ceas, adormi din nou. A treia oară o trezi un strigăt; fata se aşează pe pat, tremurând din tot corpul; un nou strigăt se auzi în noapte; era aidoma unui urlet de groază pornit dintr-o cameră de tortură. Stăpâna locului simţi cum îi îngheaţă sângele în vine, nu era în stare să facă vreo mişcare. Se mai auzi un strigăt, de data aceasta un fel de geamăt dureros, plângător. Fata îşi impuse să se ridice şi trase perdelele, îngrozită. Se pare că zgomotul venise dinspre grote. Aşa cum sta acolo, privind fix, ea auzi:

— Sper că nu vă este teamă, miss?

Vocea venea de sub fereastră şi Edna tresări: omul care se găsea acolo, înfăşurat până la gât într-o manta, era Lane; fata îi recunoscu vocea înainte ca el să-şi fi rostit numele. Avea sub braţ o puşcă a cărei ţeavă strălucea în lumină.

— Ce-a fost asta? Şopti ea.

— Nu ştiu, miss. Sunt treaz de vreo patru ore şi n-am auzit nimic până acum.

— De ce ai luat puşca?

— M-am gândit că s-ar putea să fie braconieri pe aici. Am pus o broască nouă la poarta aceea din zid, un Yale. Cheia se află în bibliotecă. Vă sfătuiesc, miss, să nu deschideţi uşa aceea nici ziua, nici noaptea.

— Ce este cu câinii aceia?

— Ah, câinii! I-aţi văzut? Goodie era afară, nu? Şi avea câinii cu el…

— S-a dus către cavernele Perrywig, spuse Edna şi, spre marea ei surprindere, omul răspunse cu răceală:

— Ciudată oră pentru a antrena câinii, nu-i aşa?

— Ce fel de câini sunt ăia? Întrebă ea din nou.

— Să fiu al naibii dacă ştiu! Zise omul. Am auzit vorbindu-se de ei, dar nu i-am văzut niciodată; îi ţine într-un fel de tunel subteran. De asta nu trebuie să treceţi dincolo de poarta aceea; sunt periculoşi. El îi poate stăpâni, pentru că este îmblânzitor de animale.

Deşi discuţia se purta în şoaptă, ea fusese totuşi auzită de o persoană atentă, pentru că o uşă se deschise şi vocea lui

Panton, majordomul, întrebă:
— Jimmy, tu eşti?
— Da, eu, răspunse Lane.
Panton se apropie; Edna îl văzu băgând ceva în buzunar şi se întrebă ce-o fi fost.
— Iertaţi-mă, miss. Credeam că a strigat cineva.
— Se pare că ai un somn uşor, Panton, spuse fata.
Era oarecum amuzantă această discuţie în trei; ea, aplecată peste fereastră, dârdâind (abia când ajunse în pat descoperi cât îi era de frig) şi cei doi bărbaţi – jos, în curte.
Aceştia plecară şi dispărură după colţul casei, vorbind încet.
Edna se culcă, încercând un sentiment neobişnuit de voluptate şi fericire. În timp ce încerca să şi-l explice, vocea şi imaginea lui Luke i se strecurară în gând; Luke, cel care-i găsise paznici atât de buni. Adormi apoi, trezindu-se abia către ora zece; soarele îi inundase camera, strecurându-se prin perdelele trase pe jumătate.

Capitolul 10

Doctorul Blanter era autorul unui demers neobişnuit; el se dusese la Scotland Yard pentru a depune o plângere.
Aşteptându-se să fie primit de înalţi funcţionari, a fost extrem de supărat văzându-se trimis de la un subaltern la altul şi ajungând în cele din urmă în faţa imperturbabilului domn Luke.
— Totul a fost neplăcut, sunt de acord, doctore, spuse Luke, încruntându-şi sprâncenele. Nu cred să fi auzit vorbindu-se de ceva mai dezagreabil. Să vă aresteze într-un local de noapte! Pe dumneavoastră! Să vă ducă la secţie şi să vă percheziţioneze?!! Cred că singura scuză a inspectorului de serviciu este teama de a nu vă fi sinucis, disperat că vă găseaţi într-o asemenea situaţie.
— Nu încerca să-ţi baţi joc de mine, inspectore. Ştii bine că nu de asta mă plâng, ci de faptul că, în timp ce mă aflam în detenţie, trei sau patru dintre oamenii dumneavoastră au pătruns în apartamenul meu şi l-au percheziţionat. Nu poţi

nega; i-a văzut un vecin; crezând că sunt hoţi, a sunat la poliţie.

— Vreţi să spuneţi că nici măcar n-au închis obloanele? Ce zăpăciţi! Spuse Luke pe acelaşi ton ironic.

— Voi supune acest caz Camerei Comunelor.

— Aveţi dreptate, încercaţi şi la Camera Lorzilor; este o casă şi mai respectabilă.

— Dacă poliţia poate intra în apartamentul meu fără mandat…

— E posibil să fi fost şi hoţi, sugeră Luke; vecinul dumneavoastră avea, fără îndoială, dreptate. Dar unde se afla oare, admirabilul Stoofer?

Îl ştia pe colosul care-i servea doctorului drept gardă de corp. Cei doi se îmbătau împreună; doctorul fusese chiar dat afară dintr-un club respectabil pentru că-şi adusese acolo servitorul în chip de invitat.

— Era beat, nu-i aşa? Sugeră Luke.

Doctorul nu răspunse.

— Poliţia a venit la apelul vecinului dumneavoastră?

— Nu, n-a venit, spuse Blanter. Şi ştiu de ce. Dacă ai ceva cu mine, spune-mi-o deschis şi acuză-mă.

— Pentru ce? Întrebă Luke cu un aer blajin. Dă-mi o idee, spune-mi pentru ce să te acuz şi-ţi voi fi sincer recunoscător. Nu am nimic împotriva dumitale, doctore.

Detectivul se aplecă spre el; îşi ţinea coatele pe masă şi-l privea direct în ochi.

— Ştiu, evident, că eşti o canalie, o brută, cea mai mare lichea a Londrei, că ai comis crime; dacă Facultatea de medicină le-ar fi putut dovedi şi dacă Poliţia ar fi descoperit martori necumpăraţi, ele ţi-ar fi adus şapte ani de Dartmoor13. Dar nu ştiu nimic precis despre toate astea.

Doctorul îşi schimbă culoarea de la roşu la purpuriu, apoi la un verde pal.

— Te voi distruge pentru ce ai spus!

— Nu prea cred, zise Luke cu o voce dulce; suntem singuri şi ţi-am făcut exact portretul. Ştiu că eşti amestecat în toate

escrocheriile de la „Panglica Verde”, ştiu că nu există în inima de brută pe care o ai nici un dram de milă sau de bunătate omenească. Dacă le-ai fi avut, n-ai fi aruncat-o niciodată pe fata aceea între roţile morii.

Luke făcea aluzie la unul dintre cele mai întunecate episoade din viaţa doctorului Blanter, crimă care – dovedită – l-ar fi trimis la muncă silnică pe viaţă.

— Ştiu că mi-ai tăia gâtul ca unui porc, dar n-am cum să o dovedesc; şi de aceea eşti un om liber. E clar?

Blanter era nebun de furie; mâinile sale mari, apăsate pe masă, tremurau, dar nu de frică, ci de turbare. Luke o ştia; omul acela nu cunoştea frica.

— În străfundul gândurilor mele, continuă detectivul, am certitudinea că eşti amestecat într-o crimă urâtă, dar nu ştiu exact despre ce este vorba.

Luke îşi aminti apoi de un „cadou” îngrozitor pe care i-l adusese un detectiv, chiar în dimineaţa aceea; băgă mâna în buzunarul vestei şi scoase de acolo o bucăţică de cretă pe care i-o întinse lui Blanter.

— Iată o mică amintire, o mascotă; este o bucată de cretă folosită azi-dimineaţă la execuţia asasinului lui Highbury, pentru a se marca pe trapă locul unde condamnatul trebuia să-şi pună picioarele. Păstreaz-o ca talisman, vom găsi o altă cretă atunci când îţi va veni rândul.

De data asta uriaşul primi lovitura în plin. Falca lui masivă începu să tremure şi o sclipire de teamă îi luci în ochi. Fixând bucăţica de cretă, pe faţă i se aşternu o expresie de groază; se ridică împingându-şi scaunul.

— Păstreaz-o şi arată-i-o lui Goodie; nici el nu e prea „curat”…

Luke se duse la uşă şi o deschise larg:

— Ieşi, zise el.

Iar doctorul Blanter trecu prin faţa lui fără a-i spune un cuvânt, fără a-i arunca vreo privire.

Detectivul deschise fereastra ca să împrospăteze aerul din cameră; se afla în biroul unuia dintre inspectorii lui, care

intră chiar în acel moment, plângându-se de prea mult curent.

În timp ce mergea înspre biroul lui, Luke se întreba dacă nu cumva vorbise prea mult. Nu-şi făcea iluzii în ceea ce-l privea pe doctorul Blanter, era un gen de om pe care nimic nu-l putea opri; şi ceea ce-l preocupa acum pe detectiv nu era avansarea în funcţie, ci propria lui viaţă.

Luke sună secretara.

— Într-o zi, două, o să fie adusă aici o cutie de bomboane de ciocolată, otrăvite, le vei trimite intendentului Kersin.

Nu-l îndrăgise niciodată pe Kersin.

Chiar în acest timp, Blanter pregătea ceva cu totul special pentru omul care – pentru prima oară în viaţa lui – îl făcuse să se teamă.

Blanter avea o casă superbă lângă Maidenhead, pe malul apei, cu peluze de iarbă bine tunse şi straturi acoperite de flori; acolo se dusese direct după ce părăsise Scotland Yard-ul.

Ah, bucăţica aceea de cretă! Doctorul se cutremură, închizând ochii. Tremura din tot trupul, el, care se mândrea că nu ştiuse niciodată ce este frica. Atunci când nu mai avea cum să-şi stăpânească nervii – şi asta nu se întâmpla niciodată din pricina groazei, avea un leac: o barcă cu motor adăpostită într-un hambar alb, la capătul peluzei. Blanter sări direct în şalupă, îndreptându-se apoi către mijlocul râului.

— Luke trebuie să aibă un punct vulnerabil. Dar care o fi el? Cunoştea prietenia detectivului cu Edna, dar i se raportase că nu era nimic serios la mijloc.

Luke nu era genul de om care să se îndrăgostească. Şi apoi, cine ar fi luat în căsătorie un copoi? Un blestemat, un laş de poliţist!

Doctorul se calmase la întoarcerea din plimbarea cu barca. Avea o poftă de mâncare grozavă şi se înfruptă ca un căpcăun, oprindu-se doar ca să glumească cu cele trei tinere pe care le invitase. După cafea şi trabucuri, atinsese

starea aceea de beatitudine pe care o masă bună, într-o companie agreabilă, o aduce de obicei. Nu se mai gândi la Luke până-n zori, când îi veniră în minte lungile şiruri de eprubete din laboratorul său.

— Prea periculos, zise el cu voce tare şi adormi.

Se trezi devreme; câteva minute mai târziu se afla în laborator. Dar eprubetele nu-i aduseră nici o inspiraţie, ca de altfel nici prafurile fine sau fiolele mici. Doctorul se aşează gânditor, pe un scaun… Dacă totuşi tipul o fi îndrăgostit de fata aceea!… Merită o nouă investigaţie, decise Blanter.

Capitolul 11

Publicul se înşală de multe ori, crezând că jocheii câştigă sume enorme de bani pe care le cheltuiesc apoi în cartierele elegante ale Londrei. Tommy Dix, poreclit veteranul, ducea o viaţă tipică de jocheu. Avea un automobil Bentley, un pat bun şi se afla întotdeauna ori într-unui, ori într-altul, bineînţeles, atunci când nu călărea, sau le explica proprietarilor cât valorează caii pe care îi are şi antrenorilor că animalele nu pot alerga pe tare sau pe umed, în funcţie de calitatea terenului din ziua respectivă. Se culca în fiecare seară la ora zece, urca în şa la şase dimineaţa, călărea vreo jumătate de duzină de cai, galopând prin Salsbury Downs, mergea apoi la curse, participa la vreo două sau trei şi revenea la Newmarket, seara. Câteodată se ducea la cinema, din timp în timp petrecea sfârşitul de săptămână la Londra; îşi cumpăra un bilet de teatru; trăia într-o casă unde ferestrele nu se închideau nici iarna, nici vara, dormea ca un îngeraş, gusta carne la o singură masă, o bucăţică de carne slabă de vacă, şi datorită acestui mod de viaţă avea o sănătate înfloritoare.

Îl ştia pe Goodie, concurase chiar pentru el. Într-o duminică dimineaţa îl încălecase pe Field of Glory şi îl făcuse să galopeze extrem de rapid. Field of Glory câştigă cu un cap avans într-o cursă de vânzări14 alături de cai mediocri. Când Tommy puse piciorul pe pământ, Goodie îl întrebă:

— Calul acesta e oare suficient de bun pentru a câştiga cursa „Cambridgeshire”?

— Ce greutate duce?

— Patruzeci şi opt de kilograme, zise Goodie.

— Nici cea mai mică şansă, spuse Tommy, care era puţin intrigat; observă, mergând către start, că nu avea în căptuşeala şeii plăcile de plumb.

Antrenorii nu-i făceau părtaşi pe jochei la secretele lor, dar Tommy, cunoscându-l pe Goodie, se aştepta să găsească buzunarele căptuşelei pline de plumb. El avea patruzeci şi şase de kilograme, cu şaua ceva mai grea putea ajunge la cincizeci de kilograme; calul n-avea nici o şansă.

Goodie aşteptă ca maşina jocheului să se îndepărteze; abia după ce automobilul nu se mai văzu, el îi ordonă lui José să scoată şaua. Omul, care era un tip voinic, o luă fără greutate; era o şa special făcută şi garnisită pe dedesubt cu lame de plumb; greutatea adevărată pe care Tommy Dix o avusese la galop era de şaizeci şi trei de kilograme.

Tommy se îndreptă către Londra; trecând pe la periferie, se opri la un bookmaker cunoscut.

— Cum a mers Field of Glory? Îl întrebă acesta.

— Poate câştiga numai la cursele cu vânzări.

Imediat s-a ştiut şi la Newmarket, şi la Londra că Field of Glory, chiar dacă învinsese la handicapul15 de la Stockton – nu avea nici o şansă la „Cambridgeshire”.

Goodie îi scrise lui Tommy în ziua următoare: „Calul va progresa, cred, după acest galop; starea i se îmbunătăţeşte şi sper că la anul va fi, poate, un favorit.”

Goodie nu fusese unica persoană care asistase la galopul de duminică dimineaţă. Edna Gray, călărind pe un hack16 făcuse un ocol mare, ajungând pe pistă la timp pentru a vedea startul.

Ştia destul de puţine despre curse, dar îşi dădu seama că umil dintre jochei călărea cu adevărat foarte bine. Era, fără ca ea să ştie, un compliment pentru Tommy Dix.

Edna văzu de departe animalele oprindu-se după goana lor şi, întorcându-şi calul în partea opusă, coborî pe o cărăruie care o duse în faţa peşterilor Perrywig; se opri încercând să distingă ceva prin deschizături, dar nu văzu nimic în întuneric, cu excepţia unui perete care părea a fi capătul grotei; cu toate acestea, ştia bine că se putea circula cale de kilometri întregi prin labirintul subteran care se întindea sub platou.

Câţiva vizitatori fuseseră de curând pe acolo, pentru că fata zări resturi de mâncare: oase de pui, coji de cartofi şi de portocale. Ea îşi continuă plimbarea; panta era destul de abruptă în locul acela şi terenul alunecos, dar calul ajunse pe drumul drept, fără vreun accident.

Luke îi promisese că va veni în duminica aceea, urmând să rămână şi la dejun; Edna rămase plăcut surprinsă, găsindu-l deja aşezat în faţa casei, la soare, într-un fotoliu adânc de răchită.

— Deci ai auzit stafia? Întrebă el fără a se ridica.

Dădea dovadă, într-adevăr, că are cele mai urâte apucături pe care le putea avea un bărbat.

— Ei, bine, reluă el, eşti acum de acord să vii în oraş şi să locuieşti acolo aşa cum se cuvine unei femei rezonabile?

Luke se ridică în sfârşit, alene, în momentul când fata se apropiase de el.

— De ce m-aş întoarce în oraş?

— Pentru că duci aici o viaţă prea retrasă pentru o tânără şi fermecătoare doamnă şi pentru că am făcut ceva stupid.

Detectivul o urmă pe Edna în salon şi avu amabilitatea de a-i aranja câteva perne pe un fotoliu.

— Este uimitor să te aud făcând o astfel de mărturisire; ce-ai făcut?

— Un necunoscut m-a sunat ieri la telefon şi m-a întrebat dacă te cunosc, la răspunsul meu afirmativ a spus ceva extrem de vulgar despre dumneata. Evident, totul era făcut cu intenţie. Ca un idiot, m-am înfuriat: era exact ceea ce

dorea, pentru că a închis telefonul mai înainte să-mi pot da seama ce greşeală am făcut.

— Nu înţeleg, zise ea.

— Să mă las agăţat printr-un asemenea truc! Mi-e ruşine de mine însumi! Spuse el.

— Dar ce înseamnă asta? Tot nu înţeleg. Ce grosolănie a zis?

— Nu pot spune. Omul de la telefon dorea să afle dacă sunt suficient de interesat de persoana dumitale ca să mă înfurii la auzul acelei insulte; acum ştie.

Fără a o lăsa să vorbească, detectivul continuă:

— Când spun: suficient de interesat de persoana dumitale, nu înţeleg că sunt mort de dragoste! Ceea ce am zis înseamnă doar că sunt nebun după dumneata. Este o subtilă diferenţă între cele două sentimente.

— Sper că există una, zise Edna cu răceală. Rămâi la masă?

— Refuz să fiu mustrat, răspunse Luke. Aşa cum am spus, te consider, miss Gray, ca pe fratele meu mai mic; poţi să-ţi iubeşti fraţii mai tineri, mă rog, pe unii dintre ei, nu?

— Cred că nu e necesar să mai continuăm acest subiect delicat, spuse fata supărată pe el şi mai supărată pe ea însăşi, pentru felul în care îşi trădase stânjeneala.

— Ba este necesar, până la un anume punct. De exemplu, dacă acel gentleman crede că mă poate vătăma făcându-ţi dumitale un rău, e important să te afli în afara pericolului. Doctorul Blanter este singurul bărbat cu care nu pot permite să te întâlneşti.

Edna se întoarse către el cu bruscheţe, fără a-şi mai ascunde iritarea.

— Ar fi fost de preferat să spui toate astea cu mai mult tact, domnule Luke. E posibil ca tipul acela să fie indezirabil, însă, dacă ţi-am dat dreptul de a decide pe cine pot sau nu să văd, cred că asta s-a întâmplat fără să-mi dau seama, punându-te astfel într-o falsă poziţie. Eşti foarte bun cu mine, recunosc, dar nu-mi place felul dumitale de a

pretinde că eşti răspunzător de viaţa mea; asta este absolut sâcâitor!

Luke o privea cu mare seriozitate. Apoi, după o lungă tăcere, adăugă:

— Aşa este. Manierele mele sunt departe de a fi perfecte, sunt dezolat.

Edna se simţi vinovată, dar îşi reprimă gestul de regret. În timpul dejunului, încercă să-l readucă la vechiul lui fel de comportare faţă de ea, oricum preferabil atitudinii corecte şi respectuoase adoptate acum de Luke. La sfârşit, îl acuză că face pe îmbufnatul şi el râse.

— Sper că nu e aşa, dar cu bărbaţii nu se ştie niciodată; suntem nişte creaturi extrem de orgolioase şi ne sare ţandăra foarte uşor. Ai mai văzut câinii?

Ea făcu semn că nu.

— Priveşte-i mai atent când o să-i vezi şi nu fi speriată.

— Nu mi-e frică de câini.

Luke mai rămase o oră după terminarea dejunului; niciodată Edna n-ar fi crezut că o discuţie cu el poate fi atât de plăcută. Atunci când detectivul plecă, fata încercă un sentiment de nemulţumire împotriva ei înseşi, împotriva lui, a Longhall-ului şi a felului ei de viaţă. Sunându-şi camerista, îi spuse:

— Pregăteşte-mi bagajul; telefonează la Carlton să-mi reţină o cameră şi spune-i şoferului că plec la Londra.

Era pentru prima oară că nu-l avertizase pe Luke de o plecare a ei şi realiză cu spaimă cât de obişnuită era să o facă.

Duminică seara, pe ploaie, Londra este un loc lugubru, chiar dacă tragi la un hotel strălucind de lumină. Edna Gray se duse la culcare, simţindu-se profund nefericită; ar fi plâns, dacă ar fi îndrăznit să-şi găsească o scuză pentru lacrimile ei.

Capitolul 12

În dimineaţa următoare, în timp ce detectivul lucra în biroul său, secretara îl anunţă că un bărbat dorea să-l vadă.

— Are aerul cuiva care intenţionează să vă trezească mila.

— Adu-l aici pe individ.

Luke îşi întoarse fotoliul mobil pentru a-l putea examina mai bine pe sărmanul om tare stătea umil lângă uşă, ţinându-şi în mâini cascheta veche şi unsuroasă.

— Hello, Punch, intră! Zise detectivul, apoi îi făcu semn secretarei să se retragă.

Punch decăzuse cu câteva clase faţă de momentul ultimei întâlniri cu Luke, la Doncaster. Marginile ciorapilor lui erau lăbărţate; nu se bărbierise şi dormise probabil îmbrăcat noaptea trecută, poate chiar şi în nopţile precedente.

— Vin pe jos de la Newbury, domnule Luke. Dacă aş fi găsit pe cineva care să-mi împrumute doi şilingi, aş fi reuşit să pariez chiar pe câştigătorul cupei; bătrânul Goodie era acolo, dar când am încercat să-l tapez m-a trimis la dracu'. Dacă l-aş fi văzut pe Trigger, el mi-ar fi dat; el nu e chiar aşa rău. Am lucrat de două sau de trei ori pentru el când era un om fără mofturi şi m-a plătit bine întotdeauna…

— Sper că nu-mi vei povesti istoria vieţii tale, Punch, îi spuse Luke; ce doreşti de fapt?

Omul îşi trecu limba peste buzele uscate:

— N-am mâncat nimic, de ieri.

— Şi nici n-ai băut nimic, de azi-dimineaţă.

— Nu beau decât apă, vă asigur, domnule Luke. Am cheltuit mai mult de o sută de mii de lire cu chefurile. Am făcut socoteala acum vreo lună. Acum însă s-a terminat; iată de ce doream să vă văd. Eu nu mai beau şi ştiu că sunteţi un gentleman care n-o să ezite să ajute un amărât ca mine care vrea să se lase, de data asta.

— Ai avut mai multe ocazii să te laşi.

— E adevărat, dar acum nu mai am de ales; nu pot găsi nici măcar ceva de mâncare. Nu mă învinovăţesc decât pe mine. Absolut nimeni nu mă crede când spun că nu mă mai îmbăt.

Luke îl măsura în timp ce se gândea.

— Mă întreb dacă pot avea încredere în tine. În orice caz, o să-ţi dau o şansă. Punch, dacă o vei lăsa să-ţi scape, ea va fi ultima!

Detectivul scoase două hârtii de cinci lire din portofel şi i le întinse.

— Du-te, fă-ţi o baie, arde-ţi zdrenţele astea, cumpără-ţi un costum prezentabil şi închiriază-ţi o cameră. Revino aici, după-amiază, fără să spui cuiva un cuvânt.

Omul voia să plece, dar se opri să mai sporovăie puţin:

— Field of Glory nu are nici o şansă la Cambridgeshire şi nu înţeleg nici acum cum a câştigat handicapul de la Stockton. I l-am vândut pentru şaizeci şi cinci de lire…

— Ştiu, ştiu, asta e o poveste veche. Ne întâlnim la ora patru.

Punch ieşi, vorbind singur. Luke luă dintr-un sertar închis cu cheia trei dosare groase pe care scria „Panglica verde”. Mai puse înăuntru câteva notiţe despre Trigger şi, recitind pentru a douăzecea oară cele câteva informaţii pe care le avea despre acest gentleman, nu găsi nimic condamnabil în viaţa lui.

Dosarul doctorului Blanter era însă cu totul altfel. Conţinea tăieturi din ziare pe tema a două anchete, informaţii despre o înfăţişare a doctorului în faţa Facultăţii de medicină şi o groază de scrisori, din care jumătate anonime. Se credea, la Scotland Yard, că doctorul e asociat cu o bandă organizată de criminali care operau, cea mai mare parte din ei, separat, având însă scopuri şi interese comune; omul avea la dispoziţia lui o armată de bărbaţi şi femei pe care-i folosise într-o ocazie sau alta, de preferinţă ca picoli în restaurantele de noapte sau în locuri mai rău famate.

În orice caz, Luke nu subestima deloc puterea acestui individ şi îşi luă măsurile de precauţie necesare.

Doctorul Blanter bănuia însă că e supravegheat. Avea instinctul omului care trăieşte tot timpul la limita legii; în

plus, avea un anume respect pentru inteligenţa şi perseverenţa Scotland Yard-ului.

În dimineaţa aceea de luni, omul ajunsese acasă devreme, găsind în Half Moon Street o telegramă lungă, trimisă de unul din agenţii săi din America de Sud. O citi o singură dată, memorând fiecare rând, (era un exerciţiu cu care se mândrea), apoi o distruse. Câteva minute mai târziu, telefonă unei tinere persoane care-i răspunse acru, pentru că o trezise din somn.

— Doctorul îţi vorbeşte, spuse el; am nevoie de tine, Maggie. Vino la mine la unsprezece şi jumătate.

— Iertaţi-mă, domnule Blanter, nu ştiam că sunteţi dumneavoastră; voi fi punctuală.

Această femeie purta în teatru numele bombastic de Ruby de Vinne; adora să-şi povestească succesele de actriţă şi chiar avusese câte un rol, uneori. Nu spusese ea, oare, într-o piesă: „Ce va gândi acum prinţul despre dumneavoastră, doamnă?”

Într-alta rostise cu accent de cartier: „Vorbiţi-ne despre aventurile dumneavoastră din China!”, fapt care-i oferise junelui prim ocazia dea fredona un cântec…

Femeia sosi exact la unsprezece şi jumătate; era o brunetă frumoasă, căreia i se explicase o singură dată cuvântul „trează” şi care n-avea deloc intenţia de a-i uita sensul.

— Oh! Doctore, mi-aţi dat o emoţie! Credeam că s-a întors prietenul meu din Germania; joacă la „Admiral Palast”, dar spectacolele de revistă s-au terminat şi…

— Dacă şi la prietenul tău strigi la telefon aşa cum ai făcut-o cu mine, nu m-ar mira ca el să rămână în Germania; iar accentul tău este tot dezagreabil, draga mea Maggie. Am o afacere pentru tine.

Femeia mai lucrase cu doctorul, păstrând o amintire frumoasă recompensei primite.

— Vorbeşti spaniola, nu-i aşa?

— Ca o spanioloaică adevărată.

— Bun, înseamnă că ştii un cuvânt sau două; dar de asta am nevoie; ai fost în America de Sud, în turneu; e important; local de noapte, nu-i aşa?

— Am avut un succes uriaş, de fapt toată trupa avea, iar eu eram steaua.

— Acum, ascultă-mă, zise doctorul, scuturându-şi trabucul într-o cupă de argint. Uită măcar o dată că ai făcut parte dintr-o trupă, că ai fost pe scenă şi ţine minte ce-ţi voi spune: ai fost la Buenos Aires cu tatăl tău, care este un colonel în retragere, şi acolo ai fost prezentată domnişoarei Edna Gray. Îţi voi da toate amănuntele necesare: unde locuia, cu ce se ocupa, la ce hotel trăgea, numele croitoresei; la ea v-aţi şi cunoscut. Miss Gray venea în oraş cam la trei luni o dată şi e foarte plauzibil să vă fi întâlnit acolo. Această persoană locuieşte la Carlton. Vreau să intri în legătură cu ea… O întâlnire întâmplătoare. Tot la Carlton ia dejunul atunci când se află în oraş şi acum se află aici. Încearcă să te împrieteneşti cu ea, dar nu exagera. Du-o la teatru, pot avea o lojă la revista de la Pavilion oricând doreşti. Cum eşti îmbrăcată?

Miss de Vinne era foarte bine pusă la punct.

— N-o duce în locuri oarecare; luaţi masa la Ritz sau Berkeley şi supraveghează-ţi vocabularul. Vino să mă vezi după-masă, după ce vei fi studiat toate amănuntele.

Doctorul luă o foaie de hârtie şi scrise pe ea câteva informaţii pentru ca fata să nu le uite.

— Iată rolul tău. O să mai vorbim după-masă, la ceai. Îţi voi da cincizeci de lire pentru cheltuieli şi, când le vei termina, vei mai primi încă pe atât.

Miss de Vinne se mândrea cu faptul că era foarte expeditivă şi aceasta nu era de mirare, dată fiind scurtimea rolurilor pe care le jucase. Femeia reveni la ora fixată şi se supuse examenului patronului ei, care recunoscu, amabil, că totul era perfect.

— Mai este ceva de explicat, foarte important. Această domnişoară îl are mereu pe Luke prin preajmă; au venit în

Anglia pe acelaşi vapor; aşa s-au cunoscut.

— Luke? Spuse Maggie speriată. Vreţi să spuneţi copoiul acela? Mă ştie. M-a convocat la Scotland Yard pentru afacerea Pyrock şi eram nevinovată ca un prunc, doctore. M-a ţinut acolo, punându-mi o groază de întrebări, de nu mai ştiam la sfârşit unde-mi este capul şi unde-mi sunt picioarele.

— O să faci în aşa fel, încât să nu-l întâlneşti. În orice caz, treaba ta este să obţii o invitaţie la Longhall.

— Ar fi bine, oare, să-i trimit cartea mea de vizită?

— Atenţie, nu te cheamă Ruby de Vinne, ci Maggie Higgs, ăsta fiind, de fapt, numele tău, aşa-i?

Femeia nu era prea încântată de această decădere.

— Credeţi că numele ăsta este destul de distins? Doar am fost şi în străinătate!

— Nici chiar o călătorie în străinătate nu-ţi poate schimba numele în de Vinne, zise Blanter sec.

Întâlnirea nu a fost greu de aranjat. Edna se dusese în seara aceea la teatru; în pauză, ieşind în foaier, văzu oprindu-se în faţa ei o persoană strălucitoare, cu braţele pline de brăţări.

— Nu sunteţi Edna Gray? Întrebă tânăra apariţie cu emoţie; ba da, sunt sigură că aşa este!

Edna era amuzată şi totodată intrigată:

— Într-adevăr, acesta este numele meu.

— Nu mă recunoaşteţi? E adevărat, nu ne-am întâlnit decât o dată. Vă aduceţi aminte? La doamna Rugatti, la Buenos Aires. Tocmai veniseră ţi de la unchiul dumneavoastră şi eraţi foarte obosită.

Tânăra îşi clătină capul, surâzând în continuare:

— Nu-mi aduc aminte, dar veneam adesea Ia Buenos Aires foarte obosită.

— Ce plăcere să vă revăd! Strigă Maggie. Mă aflu la Londra pentru o lună sau două şi chiar îmi doream să întâlnesc pe cineva cunoscut. Sunt singură aici: tatăl meu a plecat în armata din Indii.

Edna era foarte fericită întâlnind pe cineva care să dorească a reînnoda cunoştinţa cu ea. Cele două femei mai vorbiră câteva minute apoi – la apelul soneriei – îşi reluară locurile în sală. După reprezentaţie, Edna o găsi pe fată aşteptând-o în hol.

— Unde locuiţi? Vă pot conduce; maşina mea este aici.

După ce au luat masa la restaurant, au convenit o întâlnire pentru a doua zi dimineaţă. Maggie se duse la Blanter triumfătoare, să-i raporteze. Doctorul o ascultă cu buzele strânse şi sprâncenele încruntate.

— Nu-mi convine că aţi luat masa în public; vei face mai bine spunându-i mâine că o să te instalezi la Carlton. Ia un apartament; astfel, veţi putea mânca în cameră.

Aproape în acelaşi moment, un tânăr în ţinută de seară îi telefona lui Luke.

— Alo, domnule, vă mai amintiţi de Ruby de Vinne?... Da, Maggie... Mi se pare Higgs, da, aşa e. A făcut cunoştinţă cu miss Gray; erau amândouă la teatru în seara asta şi au luat masa împreună după spectacol. De Vinne s-a dus apoi, imediat, la Blanter; acuma se află la el. Ce ordine îmi daţi?

— Urmăreşte-o mâine dimineaţă, spuse Luke fără emoţie. Dacă se mută la Carlton, ia o cameră în contul meu. Acum, mergi după ea până ajunge acasă.

Pe la două noaptea, miss Higgs se întoarse cu taxiul în frumosul ei apartament din Bayswater, fără a fi urmărită; mă rog, asta era plăcuta ei impresie.

A doua zi dimineaţă, în timp ce doctorul Blanter îşi lua micul dejun, camerista îl anunţă că este chemat de urgenţă la telefon.

— Spune-le să se ducă la dracu', mormăi doctorul, care dormise prost în noaptea aceea. Cine e?

— Domnul Luke.

Blanter scăpă din mână cuţitul şi furculiţa, apoi trecu în biroul lui.

— Blanter, dumneata eşti acolo? Aici Luke.

— Îndepărteaz-o pe miss Higgs de miss Gray; asta dacă nu vreţi amândoi să aveţi decepţii.

Doctorul Blanter respiră cu greutate.

— Nu ştiu ce vrei să spui. Cine e Higgs?

— Să nu mai vorbim; eu vă avertizez…

Auzind răspunsul rece în acelaşi timp cu zgomotul pe care-l făcea receptorul pus de Luke în furcă, doctorul se întoarse la masă, extrem de preocupat. Edna îşi aşteptă în zadar vizitatoarea care trebuia să sosească la ora unsprezece. Plănuiseră să facă mici cumpărături şi să ia masa împreună; se făcu unsprezece jumătate, apoi douăsprezece, dar nu veni nimeni. Tânăra era mai mult nedumerită decât plictisită; fără să fi fost prea încântată de noua ei prietenă, care-i apăruse atât de brusc în cale, se bucurase la ideea că va petrece toată ziua în compania unei femei.

Exact înainte de dejun, Edna primi o telegramă din Germania. Domnul García se hotărâse să facă o călătorie de agrement prin estul Europei şi o ruga să-i scrie la Consulatul argentinian din Constantinopole. Dacă i-ar fi comunicat itinerariul sau adresa unde i se putea telegrafia, ea şi-ar fi luat valizele şi ar fi plecat să-l întâlnească. În loc de asta, se întoarse către seară la Longhall, constatând că unei tinere fără ocupaţie i se ofereau la ţară cu mult mai puţine distracţii decât la oraş. Edna se gândea foarte serios să se întoarcă în Argentina, terminând astfel definitiv cu Anglia.

Capitolul 13

O femeie tânără şi fermecătoare fără prieteni este un fel de anomalie. Edna Gray începu să înţeleagă că hotărârea ei de a se stabili în partea cea mai puţin locuibilă a comitatului Berkshire era o greşeală. Frumuseţea ţinutului, aspectul gazonului bine îngrijit, varietatea culorilor florilor care apăruseră ca printr-o minune sub mâinile pricepute ale grădinarului, liniştea fermecătoare a unei case bătrâneşti, în fine, sentimentul agreabil de responsabilitate pe care-l

încerca administrând acel loc, toate acestea nu-i puteau compensa izolarea.

Trăise, e adevărat, în locuri singuratice, dar acolo recluziunea era suportabilă pentru că era obligatorie. Aici, în Anglia, date fiind plăcerile pe care i le puteau oferi tinereţea şi situaţia ei, era o nebunie să te autoexcluzi din societate. Nu mai puţin adevărat era şi faptul că Londra se găsea la doar două ore distanţă cu maşina, dar nu avea vreo dorinţă anume să vadă pe cineva. Mergea călare în fiecare dimineaţă; după-amiaza se plimba prin împrejurimi cu una dintre maşinile acelea micuţe pe care le găsise la început ridicole, dar pe care acum le aprecia. Un drum prost, în serpentine, dar scurt, pe care mergea adesea, ducea la platou; găsise chiar şi o scurtătură prin landă, pe unde putea trece. Echitaţia rămânea însă plăcerea ei cea mai mare; întâlnise de două ori grupuri de cai care alergau pe piste diferite.

Într-o dimineaţă, revenind călare din plimbarea ei obişnuită, Edna coborî de pe platou pe o pantă dulce şi înverzită pentru a evita drumul rău pe care o luase într-o zi şi întâlni doi oameni care săpau; doi muncitori cu aerul cam îmbufnat; făcuseră deja un şanţ adânc şi aruncau într-o parte şi în alta pământul cretos. Edna se apropie, dorind să afle la ce servea acea groapă; cei doi o priviră, răspunzând printr-un mormăit salutului ei cordial. Fata ajunse apoi acasă şi nu se mai gândi la ei.

În după-amiaza aceea, Lane veni în vizită ca să-i prezinte conturile.

— V-a anunţat domnul Goodie că va construi ceva pe terenurile dumneavoastră, miss Gray? Întrebă el. Am văzut doi oameni foarte ocupaţi cu săparea unei fundaţii; nu cunosc condiţiile contractului de închiriere, dar mă îndoiesc că ar putea întreprinde ceva fără aprobare.

Edna surâse; situaţia de proprietară continua să o amuze.

— Voi vedea despre ce este vorba, domnule Lane, zise ea fără să aibă intenţia de a o face.

Seara avea însă să-i aducă explicaţia. Plecase să se plimbe şi o luase, din imprudenţă, pe o scurtătură. Era din ce în ce mai întuneric şi, spre surprinderea ei, motorul automobilului se opri; fata coborî şi constată că i se terminase benzina. Având simţul orientării, îşi dădu seama că se afla la vreo trei mile de casă. Îşi părăsi deci maşina şi plecă pe jos. Era deja noapte când începu să coboare de pe platou, dar zări totuşi pe marginea drumului o maşină cu farurile aprinse; era un camion. De abia înţelesese despre ce este vorba, când văzu un grup venind către ea şi auzi zgomotul copitelor unui cal. Edna se retrase la umbra arborilor şi se gândi că nu avea de ce să se teamă; era probabil unul dintre oamenii lui Goodie care conducea un cal de povară. Cu toate că nu era nervoasă, îşi simţi inima bătându-i în piept ceva mai repede şi un fior o străbătu prin tot corpul. Acum putea vedea mai clar: omul, care ţinea calul, era Goodie; el trecu prin faţa ei, foarte aproape, îndreptându-se către locul unde cei doi oameni săpaseră şanţul acela; în lumina palidă se distingea acum şi grămada de pământ cretos. Şi omul, şi calul se opriră. Întinzându-şi capul printre crengi, tânără văzu că animalul fusese dus la marginea gropii.

În acel moment, Goodie scoase ceva din buzunar; fata îşi imagină că individul avea intenţia de a pune calului un frâu; era atât de intrigată că uitase de emoţii. Bang!

Edna auzi un zgomot sec, asemeni celui făcut de o uşă trântită, văzu calul prăbuşindu-se greoi şi dispărând în pământ; inima începu să-i bată cu putere, realizând ceea ce se petrecuse: calul fusese ucis. Şanţul acela era pregătit anume pentru a-i servi bietului animal de mormânt. Fata începu să tremure; încă o clipă şi i s-ar fi făcut rău; se îndepărtă tiptil în vârful picioarelor, apoi începu să meargă din ce în ce mai repede, stăpânindu-şi pornirea irezistibilă de a o lua la fugă. Evită să treacă pe lângă maşină, dar avu posibilitatea să vadă că era camionul de transportat cai. Ajunse apoi la drum.

Întoarsă la Longhall, Edna se simţi cuprinsă de o nelinişte vecină cu panica; intră repede în camera ei; nu i-ar fi plăcut să fie văzută într-o asemenea stare. Redobândindu-şi apoi calmul, fata se ruşină de spaima ei; cu excepţia întunericului, nu fusese nimic misterios în acel incident. Proprietarii îşi ucid câteodată caii; poate că cel pe care-l văzuse era un vechi prieten al lui Goodie şi acesta nu suportase ca o mână străină să-l doboare.

A doua zi, Edna urcă în şa dis-de-dimineaţă, după ce-şi trimise şoferul să recupereze maşina abandonată; îi văzu pe cei doi oameni acoperind groapa, dar îşi urmă drumul către culmea dealului; ajungând pe platou, se întâlni faţă în faţă cu Goodie călare pe un hack. Individul îşi întoarse faţa gălbejită şi ochii enigmatici către ea; pentru întâia oară de când se întâlniseră la Doncaster, îi vorbi:

— Bună ziua, miss Gray.

Fata îi răspunse cu politeţe.

— Sper că nu v-am speriat aseară…

Edna tresări atât de puternic, încât era să alunece din şa.

— Eu nu v-am văzut, dar unul din oamenii mei, da. Trebuia să omor o mârţoagă bătrână; aş fi preferat să se întâmple fără ca cineva să se fi aflat prin preajmă; dar mai sunt câteodată plimbările pe dealuri.

Ochii lui nu-i scăpau din priviri pe ai Ednei.

— Sper că într-una din zilele astea ne veţi vinde proprietatea, miss Gray, spuse el cu vocea lui monotonă. Sunt atât de obişnuit cu locul, încât n-aş vrea să-l părăsesc. Veniţi într-o dimineaţă să-mi vedeţi caii galopând. Nu-i mare lucru, vreau să spun că nu sunt cai buni de curse, dar am totuşi unul sau doi care nu merg chiar rău. Mi s-a spus că vă gândiţi să cumpăraţi cai de curse… Nu fug după clienţi, dar dacă vreţi să-mi trimiteţi la antrenament vreo doi sau trei din cei pe care-i veţi achiziţiona, puteţi fi sigură că voi avea o grijă deosebită de ei şi că voi face chiar să câştigaţi un premiu.

Tânăra era stupefiată auzindu-l vorbind de un proiect pe care nu i-l încredinţase decât lui Luke.

— Mi-e teamă că ideea mea de a deveni proprietară de cai de curse e încă destul de vagă. Nu ştiu, efectiv, nici cum să încep.

Omul îşi trecu limba peste buzele palide şi o privi din nou:

— Am un cal pe care vi l-aş da pe o mie de lire; face mult mai mult, dar cred că proprietarul vrea să-l vândă; este Field of Glory. Aveam intenţia să vă caut, în acest sens, dar, după cum v-am spus, nu alerg după clienţi. E un cal bun după Blanford: mama lui a câştigat curse în Irlanda. N-ar fi deloc rău să alerge sub culorile dumneavoastră.

— Eu ştiu atât de puţine lucruri despre curse…, începu Edna.

— Dacă antrenorii ar trebui să-i aştepte pe proprietarii care cunosc câte ceva despre alergări, ar muri de foame… Calul de care v-am vorbit urmează să concureze la „Cambridgeshire” şi ar putea câştiga… Nu spun că va câştiga, ci că ar fi capabil… L-am încercat în dimineaţa trecută; aţi văzut, cred, galopul. În fine, va trebui să reflectaţi la toate acestea, miss Gray.

O salută dând din cap, se întoarse şi plecă în galop către caii care mergeau la pas, în cerc, la celălalt capăt al pistei.

Edna Gray era foarte intrigată, deşi gândea – întorcându-se la Longhall – că nu era nimic uimitor în propunerea antrenorului – care era şi chiriaşul ei – de a-i da ocazia să participe la curse.

Telefonându-i lui Luke în ziua aceea, îi povesti discuţia cu Goodie. Detectivul se arătă extrem de interesat.

— Dacă ţi l-a oferit pe Field of Glory pentru o mie de lire, ai avea ocazia să închei o afacere bună, dar e de preferat să n-o faci. Calul aparţine unui proprietar din Midlands sau, mă rog, aşa se spune. Cred că ghicesc de ce Goodie vrea să paseze calul.

— Ei bine, aş vrea s-o ştiu şi eu…

Dar detectivul nu-i răspunse.

După convorbire, fata îşi dădu seama că uitase să-i vorbească despre calul ucis, dar în scurtă vreme uită incidentul.

În zilele care au urmat n-a mai avut noutăţi de la Luke. Pe la sfârşitul săptămânii, exact când se plictisea de moarte, detectivul îşi făcu însă apariţia neanunţat. Primirea a fost rece, după cum era de aşteptat. Edna deveni şi mai băţoasă, aflând că oaspetele nu venise pentru ea, ci din dorinţa de a-l întâlni pe administrator. Discuţia cu acesta se prelungise atât de mult, încât, la un moment dat, ea trimise să-l cheme.

— Am oroare de misterele astea, domnule Luke; dacă nu te zăream venind, nici n-aş fi ştiut că eşti aici.

— Nu fi susceptibilă, miss Gray, spuse detectivul pe un ton familiar, am vrut să-l întâlnesc pe Lane pentru un lucru care nu te priveşte.

Avea replica pe buze, dar, fiind dăruită cu simţul umorului, râse.

— Eşti şi exasperant şi prost crescut. Rămâi peste noapte? Voi cere să ţi se pregătească o cameră.

— Există un han pe drum, Leul Roşu; mi-am lăsat valiza acolo.

— Ai fi putut rămâne aici.

— Prefer Leul Roşu. Gazda mea nu ţipă la mine. De altfel, vei fi furioasă pe mine, aflând că ţi-am răpit o prietenă.

— O prietenă? Întreba Edna uimită.

— Maggie Higgs. O actriţă de mâna a treia; asta e tot ce pot spune mai bun despre ea. Blanter îi ordonase să facă cunoştinţă cu dumneata; apropo, se prezentase Maggie Higgs sau drept Ruby de Vinne?

Tânăra înţelese pe dată:

— De aceea nu a mai venit?

Luke făcu semn că da. Edna nu se supără pe el şi nici nu se simţi jignită din pricina intenţiei lui; cu atât mai puţin pentru descrierea puţin flatantă pe care detectivul i-o făcuse lui Maggie.

— Ce ciudat! De ce dorea Blanter să o cunosc?

Luke nu răspunse la întrebare.

— Aş dori să fac turul proprietăţii, dacă îmi dai voie.

Detectivul voia să meargă pe jos, dar ea ceru să li se înşeueze caii; ieşiră astfel împreună pe uşa grajdului aflat în spatele casei. O luară pe un drum rău care urca spre dealuri; vila lui Goodie rămase ascunsă privirii; în schimb, se puteau vedea noile grajduri, construite pe o pantă. N-au întâlnit nici un suflet de om, pentru că vremea se răcise şi începuse chiar să şi plouă. De obicei, mai ales în duminicile de vară, văile erau bătute de plimbăreţi. Edna îi povesti lui Luke că trecuse pe lângă peşterile Perrywig şi faptul păru să-l intereseze pe detectiv.

— Spuneai că ai fost pe acolo? Ele se află pe terenurile lui Goodie, nu-i aşa? Cred că partea aceea a dealurilor îi este închiriată.

— De ce sunt închise subteranele? Întrebă Edna.

— Vrei să spui că este un grilaj… Pare sinistru, nu? Cred că grota cea mare a fost utilizată mult timp ca depozit; există o scurtătură care duce acolo şi Goodie îşi înmagazinează furajele.

Tot privind către grajduri, văzură personalul de serviciu agitându-se prin curtea cea mare.

— De ce nu sunt decât lads spanioli? Întrebă fata.

— Nu e nimic suspect în asta. Noi, englezii, suntem înclinaţi să credem că orice străin e un criminal; există multă lume care crede că Goodie îi foloseşte pe aceşti băieţi pentru că sunt nişte sceleraţi – şi asta pentru că sunt străini. Omul îi utilizează, de fapt, pentru că ei nu vorbesc englezeşte; pacostea grajdurilor de curse englezeşti o constituie acel lad care transmite în secret jucătorilor profesionişti informaţii la zi despre galopurile de antrenament. Evident, faptul încalcă regulile Jockey-Club-ului; dacă ar fi descoperiţi, acei lads ar putea fi concediaţi. Din fericire, oamenii de la grajduri nu au – de obicei – capacitatea de a aprecia cu competenţă rezultatele, aşa că

informaţia oferită de ei nu e atât de profitabilă pe cât s-ar crede.

Luke cunoştea terenul mai bine decât însoţitoarea lui; o conduse astfel pe o cărare care ducea drept la intrarea în subterane. O alta, aflată la vreo doi kilometri mai departe, comunica, se pare, cu cea principală. Cei doi coborâră de pe cai şi legară frâiele de un copac, plecând mai departe pe jos.

Ajuns la intrarea în caverne, Luke examină cu atenţie grilajul; gratiile aveau cinci centimetri grosime, iar întreg barajul se sprijinea pe balamale încastrate în rocă. Detectivul pipăi şi lacătele de oţel; totul era de neclintit. Terenul era marcat de alte câteva cărărui.

— Curios, aici s-a greblat.

Luke aruncă o privire şi către interiorul întunecat al pivniţei.

— Şi iată grebla; exact după acest vârf de stâncă se pot vedea câţiva dinţi.

Detectivul se întoarse şi privi panta care ducea la drumul pe care fata îl parcursese odată, călare.

— Unde ai găsit resturile picnic-ului?

Edna căută în zadar; nu plouase prea tare şi totuşi nu se mai vedea nimic. Fata ştia însă că nu se înşelase asupra locului unde văzuse oasele şi cojile de portocală.

— Cineva a curăţat totul, spuse Luke.

Urcând din nou în şa, cei doi reveniră pe platou; se făcuse noapte şi nori groşi veneau dinspre sud-vest. Abia ajunseră la Longhall că ploaia începu să se reverse potop.

Capitolul 14

În timpul cinei, Luke îi povesti Ednei ultimele noutăţi de la hipodrom. Goodie câştigase un mic premiu la o cursă cu vânzări; se pariase mult pe cal, dar nu fusese o tranzacţie. Doctorul profitase din plin.

Era un jucător înrăit, despre care se spunea că pierduse o sută de mii de lire într-o săptămână, la Monte-Carlo, pentru a câştiga tot atât mai târziu.

— Ar paria pe orice; iată de ce tipul nu este aşa bogat ca Trigger sau ca Goodie…

— Goodie, bogat?

— Aş spune că are mai mult de două milioane. Toţi banii lui sunt plasaţi în valori sud-americane şi astfel e simplu să ghiceşti unde se va stabili atunci când ţara asta îi va deveni de nesuportat.

Bărbatul de lângă ea nu era acel Luke pe care-l cunoştea; avea o anumită rezervă ale cărei cauze fata nu 16 putea ghici, o politeţe pe care o găsea forţată şi mai greu de suportat decât manierele lui obişnuite.

Puţin după ora zece, Edna primi un mesaj de la Londra: o telegramă de la domnul García, expediată din Constantinopole, informând-o că bătrânul urma să plece cu automobilul într-o călătorie prin Palestina.

Afară continua să plouă foarte tare; fata insistă să-l conducă pe Luke cu automobilul la Leul Roşu.

Pe la miezul nopţii, cineva sună la intrare, dar Edna nu auzi nimic; se trezi doar atunci când Panton, majordomul, îi bătu la uşă.

— Ce este? Întrebă ea.

— E domnul Luke, miss. Doreşte să vă vadă imediat.

Fata se îmbrăcă repede şi coborî. Luke se afla în sufragerie. Avea o manta de cauciuc, iar pălăria era udă leoarcă, pentru că străbătuse doi kilometri prin furtună.

— Ce se întâmplă? Întrebă ea îngrijorată.

Luke închise uşa încăperii.

— Recunoşti asta? Spuse el scoţând din buzunar o carte mică, legată în piele moale şi aurită pe margini.

Cartea i se părea cunoscută fetei; o deschise şi citi pe prima pagină dedicaţia scrisă în spaniolă:

Iubitului meu prieten, Alberto García, la cea de a şaizeci şi treia aniversare.

Era un volum de poezie spaniolă pe care i-l cumpărase la Buenos Aires şi scrisul era al ei. Edna îl privi stupefiată pe Luke.

— Da, eu i-am dat-o domnului García.

— Atunci, cum de se găsea pe etajera din camera mea? García a stat vreodată la Leul Roşu?

— Fără ca eu să o ştiu…

— Am devenit foarte nepopular în hanul acela! I-am trezit pe toţi în speranţa unei informaţii; din nefericire, proprietarul şi soţia lui sunt în vacanţă şi tot personalul e nou.

Luke îi povesti că se culcase, dar, neputând dormi, luase cartea aceea de pe etajeră; cu totul întâmplător găsise dedicaţia.

— García nu a venit aici de când locuieşti la Longhall pentru că se află în călătorie!

— Dar crezi că era atât de urgent să trezeşti patru persoane în mijlocul nopţii pentru a-mi împărtăşi descoperirea dumitale? Fără ca acest lucru să mă deranjeze, de altfel, câtuşi de puţin, adăugă Edna surâzând, apoi sună. Cred că puţină cafea ar prinde bine. Scoate-ţi pelerina asta udă. Nu numai pentru că îmi strici covorul cel nou, dar şi pentru că, după cât se pare, nu te simţi bine deloc.

Panton, pe jumătate îmbrăcat, luă mantaua şi pălăria lui Luke.

— Da, este urgent. Ai adresa lui García de la Constantinopole?

— Doar a Consulatului argentinian – asta e tot.

— E posibil ca ei să mă poată ajuta să intru în legătură cu el. Îmi dai voie să telefonez ca să transmit o telegramă?

Luke mâzgăli adresa pe spatele unui plic şi ieşi pe hol, reuşind apoi să obţină linia telegrafică. Edna urcă pentru a-şi pune la punct ţinuta. Era acum trează pe deplin şi începuse să se simtă uşor îngrijorată. Când termină cu îmbrăcatul, stinse lampa şi deschise larg ferestrele pentru a-şi aerisi camera. Zări atunci în depărtare, înspre dealuri, o luminiţă mică, purtată de cineva care o luase la fugă.

Fără îndoială, era strict supravegheată şi dintr-o parte şi din alta. E întotdeauna înfricoşător să vezi pe cineva care aleargă în noapte fără vreo explicaţie anume şi fata se simţi străbătută de un fior. Tânăra ieşi din cameră şi îl chemă pe Luke. Detectivul tocmai terminase de vorbit la telefon şi se repezi către ea, urcând câte patru trepte o dată.

— Ce s-a întâmplat?

Fata îi spuse ce descoperise şi Luke intră în cameră; luminiţa se apropiase acum şi nu se mai agita; la un moment dat, păru că se opreşte lângă împrejmuirea de fire metalice. Se auzi apoi zgomotul grilei şi păcănitul zăvorului. Era prea întuneric pentru a vedea despre cine este vorba; ploaia care cădea în continuare forma un ecran ceţos în faţa lor. Dar, pentru că omul se apropia, Luke spuse:

— Este Goodie şi nu are câinii cu el; cred că nici ei n-au vrut să iasă pe un asemenea timp.

Luminiţa trecu pe lângă vilă şi cei doi auziră uşa închizându-se.

— Mă întreb ce face oare înălţimea sa? Spuse Luke intrigat.

Aruncând o privire către cadranul luminos al ceasului constată că era trei fără un sfert.

— Unde stă Lane?

— Locuieşte într-o casă la drum, răspunse fata.

Avea legătură telefonică cu el printr-un fir special.

— Am să-l sun, dacă îmi dai voie, zise Luke.

Detectivul trecu pe lângă oficiu şi, după un moment, Edna îl auzi vorbind cu Lane. Când se întoarse în sufragerie, fata îi oferi din cafeaua preparată de Panton. După ce majordomul se retrase, fata întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Exact ceea ce doream să aflu.

Luke luă cărticica, privi din nou dedicaţia şi o aşează apoi pe masă. O întrebă la ce distanţă se afla casa lui Lane de intrarea în Gillywood şi se arătă mulţumit când fata îi spuse că erau pe puţin o sută de metri.

— Ce i-ai spus lui Lane?

Răspunsul veni, dar destul de evaziv.

— Sunt dezolat că v-am trezit pe toţi atât de dimineaţă şi poate că fără motiv. Sunt cam agitat, câteodată. Apoi, zâmbind: Vorbeşte-mi despre caii pe care vrei să-i cumperi.

Edna auzi sunetul insistent al telefonului, dar, înainte ca ea să fi apucat să se ridice, Luke şi ieşi din cameră. Părea preocupat când se întoarse. Lane îi spusese că, în timp ce se îmbrăca, văzuse doi oameni trecând călare prin faţa casei lui. Îl recunoscuse pe Goodie: celălalt era, probabil, spaniolul. Veneau de la Gillywood şi păreau grăbiţi, pentru că o luaseră în galop. Goodie avea o lampă electrică pe care o îndrepta către partea opusă casei lui Lane. Se oprise o clipă; chinga calului lui Manuel se desfăcuse probabil, pentru că omul Se dăduse jos s-o strângă. Apoi, cei doi se îndepărtaseră tot în galop pe drumul către Gareham.

Lane sosi zece minute mai târziu şi se înfiinţă în sufragerie.

— L-am văzut foarte clar pe Goodie. Nu sunt însă atât de sigur în privinţa celuilalt; era un tip mai degrabă solid. Goodie călărea pe un ponei argentinian gri.

— Întoarce-te în locul de unde îl poţi supraveghea pe Goodie şi anunţă-mă când se întoarce. Atenţie! Să nu fii văzut, îi mai spuse Luke.

Lane ieşi, oprindu-se doar cât să soarbă cafeaua oferită de miss Gray.

— E cu adevărat pasionant şi misterios, dar totuşi ce înseamnă toate astea? Întrebă fata.

— Aş vrea să ştiu şi eu, răspunse Luke tulburat. Ora asta este cel mai nepotrivit timp al zilei ca să ghicesc.

La ultimul etaj, într-unul din colţurile casei, era o cameră din care se puteau vedea şi drumul pe care o apucase Goodie, şi câmpia. Luke rămase de gardă în acel loc de observaţie. Luase şi binoclul de la Edna, dar acesta era inutilizabil pentru că noaptea era prea întunecoasă. Iscodea

de vreo trei sferturi de oră, când stăpâna casei urcă la el, aducându-i nişte cafea.

— Ai văzut ceva? Întrebă ea din nou.

— Nimic.

De-abia îşi încheiase vorba când, în depărtare, pe panta dealului, Luke zări sclipirea tremurată a unei lumini. Totul a durat vreun minut, apoi licărul dispăru.

— Ce să fie oare? Maşină nu, pentru că acolo nu e drum, zise Edna.

— Cunoşti bine împrejurimile; unde e drumul?

Fata încercă să-şi închipuie în minte topografia locului.

— Cred că pe lângă peştera de la răsărit. Potrivit unei legende, care circulă prin ţinut, şi subteranele astea au legătură cu peşterile din Perrywig, dar nimeni n-a reuşit să le exploreze. Intrarea a fost închisă cu zăbrele din ordinul municipalităţii. Mieii care au pătruns înăuntru s-au pierdut. Şi… Uită-te!

Lumina apăruse din nou. Luke îşi aţinti privirea prin binoclul fetei; lumina era acum nemişcată; poate că fusese aşezată pe pământ, dar era imposibil să distingi silueta omenească chiar şi prin acel binoclu puternic.

Lumina apăru iarăşi la o anumită distanţă de primul loc.

— Tipul se îndreaptă către drum; cred că se va întoarce, spuse Luke.

Era trecut de patru când detectivul percepu zgomotul copitelor cailor; el se aşează astfel, încât să vadă fără a-şi trăda prezenţa. Zgomotul era din ce în ce mai distinct de şuieratul vântului; în fine, doi călăreţi trecură la pas. Luke îl recunoscu pe Goodie, care mergea puţin înaintea însoţitorului său, cu bărbia în piept, în atitudinea caracteristică pe care o avea atunci când se afla în şa.

Detectivul coborî în sufragerie.

— Aştept să se facă ziuă şi am să te rog să-mi dai unul dintre caii dumitale, pentru că vreau să fac eu însumi o cercetare. Cred că s-a întâmplat ceva important; mă întreb dacă nu cumva o fi scăpat vreun cal…

Luke îi sugeră Ednei să meargă la culcare, dar fata nu luă în seamă ideea. După un sfert de oră, Lane se prezentă să dea raportul: maşina cea mare a lui Goodie plecase în direcţia Londrei. Goodie însuşi se afla la volan; iar Manuel închisese grilajul în urma lui.

— Deci nu era vorba de un cal care a fugit; este ceva mult mai important, afirmă Luke.

— Te întorci la Londra? Întrebă Edna.

— Nu, stăm bine aici şi vom aştepta să vedem ce se întâmplă; asta măcar o oră sau două.

Puţin înainte de şase dimineaţa, caii au fost aduşi de la grajduri; pentru că ploaia se oprise, fata vru să meargă şi ea. Nori negri întunecau cerul; lumina zilei era încă slabă în momentul plecării celor doi. Au urmat drumul până ce tânăra arătă o trecere în gard. Prin breşa aceea trecuseră cai; li se vedeau urmele copitelor, îndreptate în direcţia luată de Goodie; mergeau până – la câmpie, apoi dispăreau.

Goodie şi însoţitorul său o luaseră către grota cea mică. O altă dovadă că se aflau pe o pistă bună a fost şi reîntâlnirea urmelor, imprimate clar pe marginea unui teren cultivat.

Abia după ce se mai lumină, intrarea în peşteră deveni mai vizibilă. Ea se afla după o movilă, într-o adâncitură şi era atât de mică, încât lui Luke îi trebui ceva timp ca s-o descopere: avea doar cinci picioare17 înălţime şi în jur de un metru lărgime. Îngrădirea era făcută din fire metalice prinse unele de altele cu cârlige fixate pe stâncă în patru locuri. Unul dintre cârlige era însă rupt şi Luke îl privi cu interes. Reuşind apoi să desfacă împrejmuirea, detectivul se lansă într-o cercetare atentă a solului peşterei, examinând fiecare piatră. Încercă, ajutându-se de lanternă, să înainteze, dar, pe măsură ce mergea, bolta cobora. La un moment dat, detectivul se lăsă pe genunchi şi merse de-a buşilea până ce dificultatea deplasării îl obligă să se întoarcă.

O găsi pe Edna temătoare, cu ochii fixaţi pe intrarea cavernei şi îşi dădu seama că investigaţia sa durase mai

mult timp decât crezuse.

După ce împletitura de metal a fost pusă la locul ei, cei doi se întoarseră la Longhall; Luke era atât de preocupat, încât nu rosti tot drumul nici măcar o vorbă. După ce îl trimise pe şoferul Ednei să-i aducă maşina de la han, el i se adresă, în sfârşit, fetei:

— Ai un telefon personal în cameră sau acesta din vestibul e singurul din casă?

Exista un aparat şi în camera Ednei; Luke urcă la etaj, închise uşa şi nu se mişcă din cameră vreo jumătate de oră. Coborând, o găsi pe fată privind afară cu melancolie; ploaia începuse din nou.

— Simt că ceva merge rău, spuse ea; îmi poţi da vreo idee?

— Am nişte bănuieli – dar poate sunt nedrept Voi aduce aici un bărbat; el va rămâne cu Lane. Te previn pentru cazul în care vei întâlni un străin cu o figură nu prea plăcută. Îţi aduci aminte de omul acela care mi-a vorbit la Doncaster? Un tip prost îmbrăcat, pe care-l chema Punch Markham...

Tânăra încuviinţă.

— Vreau să rămână prin împrejurimi şi să stea cu ochii pe caii lui Goodie. Este un tip vorbăreţ; dar i-am dat ordine precise să nu vină aici să te plictisească povestindu-ţi despre vechile victorii şi averea lui pierdută. Ceea ce-ţi cer este, bineînţeles dacă vei vrea, să-i permiţi să folosească telefonul dumitale. Este nevoie ca omul să poată lua legătura cu mine.

Luke îşi îmbrăcă mantaua, uscată de majordom în bucătărie, şi puse mâna pe micul volum de poezii.

— O să-l iau, dacă nu te superi. Apropo, atunci când García a venit aici la dumneata, prima oară când aţi vizitat casa, avea cu el cartea asta?

— E aproape sigur; ţinea mult la ea. Ştiu asta, pentru că domnul García era destul de dezordonat şi într-o zi a pierdut-o; a anunţat imediat o recompensă nemaipomenită

pentru cel care o va aduce. Îţi aminteşti? Asta se petrecea pe vapor.

Luke nu-şi aducea aminte; de altfel, în momentul acela era foarte preocupat.

— Te rog să nu te laşi plictisită de Punch; i-am cerut lui Lane să-l ţină departe de dumneata. Şi, pentru că veni vorba, îi poţi da un cal?

Nu era nici o problemă, pentru că în grajdurile casei se aflau patru.

— Este un călăreţ de excepţie; va lucra cu caii cei noi. Rezolvă treaba asta cu groom-ul.

Luke sosi la Londra înainte de amiază şi se duse dired la birou, unde-i găsi pe cei doi detedivi cărora le dăduse întâlnire pentru a le comunica ordinele sale. Către ora trei sosi un raport de la Gillywopd; maşina lui Goodie se întorsese, iar după o oră, un automobil închis se oprise în faţa vilei de la Gillywood; Lane îl recunoscuse pe doctorul Blanter. Acesta zăbovise pe acolo vreo două ore, apoi plecase. La 12, o altă maşină adusese un nou oaspete, a cărui descriere îi permise lui Luke să-l identifice: de data aceasta, era Rustem. După cele comunicate de Lane, individul părea – la plecare – foarte tulburat.

Ceva alertase banda, cu toate că nu se întâmplase încă nimic care să-l impresioneze şi pe imperturbabilul Trigger. Luke era convins mai mult ca niciodată că Trigger era doar executantul şi atât. Dar şi agenţia „Panglica verde” era în acel moment în fierbere; un apel urgent fusese trimis fiecărui subscripţionar, iar una dintre aceste hârtii căzu în mâinile lui Luke: „Există obiceiul la agenţia „Panglica verde„, ca tranzacţiile Trigger să fie puţine la număr şi îndepărtate în timp, una de alta. Sunt însă şi împrejurări în care, pentru interesul clienţilor noştri, numărul acestora este mărit. Avem informaţii despre mai mulţi cai, câştigători siguri, aşa că recomandăm clienţilor noştri să apeleze la mai mulţi bookmaker-i în scopul unui pariu special la

„Cambridgeshire„. Clienţii care nu ne-au trimis formularele telegrafice sunt rugaţi să le expedieze fără întârziere.”

De ce se repezeau astfel cei de la „Panglica verde”? Luke nu vedea decât o explicaţie: Blanter şi prietenii lui proiectau lansarea în aceste luni a cât mai multe tranzacţii puteau; ceva îi îngrozea; îşi presimţeau – se pare – sfârşitul.

Capitolul 15

Iată, de fapt, ce se întâmplase. Doctorul Blanter îl întâlnise pe micul organizator al victoriei – aşa îi spunea lui Trigger câteodată – la restaurantul lor preferat din Wardour Street.

— O să strici totul, doctore. Nu putem face câte o afacere în fiecare săptămână şi nici la fiecare jumătate de lună. O să omori găina cu ouă de aur.

— Trebuie să o facem, mormăi Blanter. Vreau să intre bani şi am cai pentru treaba asta.

— N-am câştigat bani decât într-un singur fel, şi anume, având răbdare. Eu nu ştiu mare lucru despre curse, dar, după ce-am auzit, jumătate din participanţi se ruinează la jocul acesta tocmai pentru că nu vor să aştepte. Ar trebui ca personalul să lucreze zi şi noapte dacă mergem cu un cal pe săptămână.

— Ei, bine, să muncească zi şi noapte! Şi nu-mi mai aduce argumente pentru că am şi aşa destule necazuri; nu-mi mai trebuie şi altele, îi răspunse Blanter, care începea să se înfurie.

Domnul Trigger spuse:

— Eu personal nu am necazuri. Am mai mulţi bani decât aş putea cheltui vreodată şi nimic din tot ceea ce aţi putea face dumneavoastră nu mă înspăimântă. I-am spus lui Luke deunăzi…

— A venit să te vadă? De ce nu mi-ai spus? Întrebă Blanter precipitat.

— Pentru că nu merita să discutăm, zise Trigger cu răceală, făcându-i apoi un rezumat al vizitei lui Luke.

Ochii bănuitori ai lui Blanter nu-l părăseau nici o clipă.

— Asta e tot ce s-a petrecut? Nu-mi ascunzi nimic? Ştii, Trigger, am nişte îndoieli…

Omuleţul continua să zâmbească.

— Nu, doctore, nu ţi-am ascuns nimic. Ţi-am spus tot ce a spus Luke. Tot ceea ce fac eu este corect şi acţionez ca un gentleman.

Blanter îl privea din ce în ce mai încruntat.

— Crezi că dacă va fi scandal, vei rămâne pe dinafară? Ei, bine, scoate-ţi această idee din capul dumitale de lemn. Ai câştigat bani din toate afacerile pe care le-am făcut noi; am avut încredere în dumneata, lăsându-te să fructifici banii noştri; avem cuvântul dumitale despre împărţirea câştigurilor între noi. Dacă va fi rău, Trigger, vei fi implicat ca şi ceilalţi. Aşa că nu te mai amăgi cu idioţenia că eşti un gentleman alb ca neaua.

Trigger îl privea cu ochii săi rotunzi, dar nu spuse nimic. Aparent era la fel de insensibil la insulte, cât şi la bănuieli. Aşa că trecură la afaceri.

— Aş avea nevoie de treizeci de mii de lire, spuse doctorul. Lordul Latfield îşi vinde herghelia şi cred că putem cumpăra cai care să ne fie de folos.

Spre stupoarea lui, Trigger îşi clătină capul.

— Doctore, şi dumneata, şi ceilalţi puteţi lua sume mici la discreţie, dar am stabilit că nu trebuie efectuată nici o plată importantă înainte de sfârşitul anului.

Doctorul se înroşi de furie.

— Dacă stabilesc o regulă, nu pot să o şi schimb?

— Nu numai dumneata ai stabilit-o, ci noi toţi. Putem convoca consiliul, dacă vrei, dar nu-mi voi lua responsabilitatea de a livra treizeci de mii de lire.

Trigger îşi sorbi paharul cu apă de Vichy şi se ridică.

— Am de lucru, zise el sec şi plecă imediat.

Era primul semn de nesupunere şi asta-i dădu de gândit doctorului. Întorcându-se acasă, îl sună pe Rustem, cerându-i să vină la el. Ex-avocatul se supuse în silă; chemându-şi secretarul, îi spuse:

— Merg să-l văd pe doctorul Blanter; dacă mă caută cineva, voi fi înapoi la cinci.

Pilcher era descumpănit.

— Trebuie să mă văd cu o prietenă, la cinci.

— Ei, bine, amân-o pe mai târziu, spuse Rustem, cu răceală.

Discuţia cu Blanter n-a fost, probabil deloc agreabilă, pentru că fostul avocat se întoarse furios acasă.

Blanter era sufletul organizaţiei, dar Rustem era mai subtil; avea instinctul unui animal care simte pericolul. Doctorul îi ceruse un lucru imposibil; Rustem ripostase, dar nu fusese scutit de misiunea impusă. El îi dădu drumul lui Pilcher, apoi telefonă la Berlin. Cel pe care îl căuta nu era acasă; aşa că trebui să aştepte, spumegând de furie, două ore întregi până să poată angaja conversaţia dorită. Vorbi timp de douăzeci de minute. Se făcuse nouă seara când termină convorbirea. Rustem se duse apoi să mănânce, iar pe la unsprezece şi jumătate ceru legătura cu Edna Gray, obţinând-o în mai puţin de cinci minute. Răspunse chiar ea şi, după vocea îngrijorată, Rustem îşi dădu seama că fata primise telegrama.

— Fraulein Gray la aparat?

Rustem vorbea pe un ton gutural, imitând accentul unui neamţ care se exprimă într-o limbă străină.

— Sunt doctorul Thaler. Sosesc de la Berlin. Aveţi cumva noutăţi de la sărmanul meu prieten García?

— Da, răspunse Edna, tocmai am primit o telegramă de la el. E chiar atât de bolnav?

— Foarte grav am putea spune…

Rustem pronunţă un cuvânt în nemţeşte pe care fata nu-l înţelese.

— Aş dori să vă văd dar, din păcate, trebuie să iau trenul de noapte spre Irlanda. García nu doreşte ca altcineva, în afară de dumneavoastră, să ştie că e bolnav.

— Nu este nici o speranţă? Întrebă ea cu voce tremurătoare.

— Cred că nu. O săptămână, poate două… Nu mai e tânăr. Fratele meu o să vă aştepte la gara din Friedrichstrasse.

— Voi pleca cu primul tren, mâine dimineaţă.

Punând receptorul în furcă, Rustem părea mai puţin supărat. Plecă apoi să-i dea personal raportul doctorului Blanter, dar descoperi că acesta plecase pe neaşteptate din Londra.

Edna citi încă o dată telegrama primită de la Berlin.

Sunt foarte bolnav. Doctorul Thaler va telefona la sosire la Londra. Vino să mă vezi fără a anunţa pe nimeni. Grav secret de încredinţat. Alberto.

García îi indicase adresa celui mai mare hotel din Berlin. Edna era mâhnită şi încruntată. După ultimele noutăţi primite de la bătrân, acesta trebuia să plece în călătorie prin Asia mică, dar poate că renunţase şi, de la Constantinopole, revenise la Berlin pentru a consulta un doctor. Fata se pregăti să plece a doua zi foarte de dimineaţă; în momentul în care-şi chemă şoferul să-i dea ordinele necesare, îşi schimbă însă planul. Se gândi să meargă mai întâi, la Londra şi să doarmă acolo noaptea, înainte de a se aventura în lunga ei călătorie.

Camerista îi pregăti repede valizele în timp ce majordomul telefona la Carlton. Plecă spre miezul nopţii. După nici zece kilometri, Edna simţi că şoferul frânează, oprind apoi maşina. Era foarte întuneric şi ploua uşor. Nu se putea vedea nimic afară, chiar scoţând capul în afara portierei.

— Ce este? Întrebă ea.

— Două maşini blochează drumul, răspunse şoferul.

Se puteau vedea farurile unuia dintre automobile; ale celuilalt clipiră câteva secunde, apoi se stinseră. Tânăra auzi motorul celei de a doua maşini pornind şi zări pe povârniş doi bărbaţi care stăteau întorşi cu spatele; nu le putu distinge feţele pentru că erau îngenuncheaţi la pământ.

— S-ar spune că a fost un; accident, spuse şoferul.

Îşi continuară apoi drumul şi ea uită repede incidentul… Oprindu-se la o staţie-service, şoferul îi povesti ce văzuse:

— Mi s-a părut că unul dintre oamenii aceia era domnul Goodie. El poartă întotdeauna un impermeabil maro cu un soi de pelerină pe spate. Dar nu era nici o urmă de accident, nu-i aşa, miss?

În afară de cei doi oameni, Edna nu văzuse mare lucru.

Ajunseră la Londra în zori; miss Gray de-abia aştepta să se culce. Portarul hotelului îi cumpărase biletul de tren, aşa că, la zece şi jumătate fata se afla la gara Victoria.

— Pleci în călătorie?

Edna recunoscu vocea şi se întoarse. Luke o privea obosit. Era normal, pentru că nu dormise nici trei ore în noaptea abia încheiată.

— Plec la Berlin.

— E cam neaşteptat, nu?

— Da, eu fac adeseori lucruri neaşteptate; credeam că te-ai obişnuit deja.

— Domnul García te-a chemat?

— Da.

— E bolnav? Mă rog, e foarte urgent?

— Mă faci să-mi încalc o promisiune…

— Ţi s-a cerut să nu spui nimănui că pleci, aşa-i? Nu fi ofensată, miss Gray. Ţin foarte mult să aflu amănunte despre călătoria dumitale în Germania.

— Mă aflu sub supravegherea poliţiei?

— Pentru moment, da.

Manierele lui erau aproape aspre, dar fata nu se simţea jignită, dintr-un motiv pe care îi era greu să şi-l explice şi ei înseşi.

— Am primit aseară o telegramă de la domnul García; e foarte bolnav şi mă chemă să-l văd. Locuieşte la hotelul Adlon. Doctorul neamţ care a venit ieri la Londra mi-a telefonat…

— La ce oră?

— Pe la unsprezece şi jumătate.

— Nu vine nici un tren din Germania la ora aceea. Îţi poţi aminti ce scria în telegramă?

Edna i-o reproduse cuvânt cu cuvânt. Un hamal veni să ia bagajele fetei, dar Luke îl opri.

— Aşteaptă un moment, spuse detectivul şi-şi trase interlocutoarea deoparte din mulţimea de călători şi funcţionari. Îţi cer o mare favoare, şi anume să nu pleci în Germania.

— De ce?

— Nu am timp să vin cu dumneata şi nici nu am pe cineva la îndemână. Cer cu insistenţă această favoare.

— Dar domnul García…

— Promit că va fi îngrijit şi, dacă este nevoie, vei pleca diseară; este vorba deci de numai câteva ore de întârziere.

Luke era atât de serios şi vorbea cu atâta insistenţă, încât nu putea fi refuzat. Cei doi se întoarseră împreună la hotel şi detectivul îi împărtăşi fetei bănuielile sale. Dar, după ce îi sugeră să vină cu el, chiar în ziua aceea, la Kempton Park, Edna îl întrebă dacă nu îşi pierduse cumva minţile.

— Vreau să mergi la cursele de la Kempton din mai multe motive. Mai întâi, trebuie să fii văzută împreună cu mine, azi mai mult ca oricând; apoi vreau să aflu dacă cei doi prieteni ai noştri vor fi acolo. În plus, este absolut necesar să te am astăzi cu mine, miss Gray.

Fata surâse.

— Nu o voi lua ca pe un compliment.

— Nu, zise Luke.

Când reveni la hotel, detectivul era extrem de bine dispus. Ploaia încetase; era o superbă zi de toamnă. Edna aproape că uitase necazurile şi surprizele dimineţii, şi chiar îngrijorarea pentru starea lui García. Era foarte ataşată de bătrân, dar totuşi nu putea exista între ei, din pricina diferenţei de vârstă, acea prietenie care colorează atât de mult existenţa, completând-o.

Cei doi garară maşina la intrarea în hipodrom. Era încă devreme; publicul nu era numeros. Câteva minute mai

târziu, Luke îi zări pe cei căutaţi; Goodie şi doctorul, unul lângă altul, Rustem ceva mai departe. Îi urmări prin binoclu; antrenorul şi doctorul discutau cu seriozitate, fără să gesticuleze. Rustem, însă, mergea în lung şi în lat, ţinând mâinile în buzunare. Luke îi putea vedea faţa doar din când în când, dar binoclul îl ajuta să-şi dea seama cât de agitat era omul.

Detectivul îi spuse Ednei:

— Ai venit la Londra în timpul nopţii, nu-i aşa? Am aflat telefonând astăzi de dimineaţă la dumneata.

— Eram îngrijorată pentru García şi, cum el îmi ceruse…

— El n-a cerut nimic şi nici nu se află la Berlin; ştiu de la şeful poliţiei de acolo. Valizele pe care i le-ai trimis se mai află şi acum la agenţia din Friedrichswilhelm strasse.

— Dar doctorul Thaler…

— Nu cred în acest doctor Thaler. Ei voiau, din anumite motive, să pleci la Berlin şi am impresia că am ghicit de ce. Nu ştiu dacă domnul García e bine sau nu, nu ştiu dacă e la Constantinopole sau la Viena, dar la Berlin nu este în nici un caz.

— Dar a fost, insistă Edna.

— Nu ştiu. Oricum, sunt în afacerea asta nişte lucruri care nu-mi plac deloc. Iată un cal care pleacă în prima cursă; ar trebui să pariezi.

Luke îi arătă cu degetul un roib mare, care mergea liniştit pe ring alături de lad-ul său. Detectivul se uită apoi în program.

— Ginny? Cine o fi acest Ginny? Iată un antrenor pe care-l cunosc.

Un prieten, care tocmai trecea, îi explică. Erau doi Ginny: fraţi şi irlandezi; unul avea grajdurile sale în ţara lui, celălalt în nordul Angliei. Luke examină cu atenţie calul: avea trei ani; detectivul ştia că aproape toţi caii de vârsta aceea formau obiectul tranzacţiilor Trigger.

Lăsându-şi interlocutoarea lângă bariera ringului, el plecă după informaţii, revenind exact în momentul în care jocheii

urcau în şa.

— Vrei să joci? Dacă nu cunoşti un bookmaker, îţi pot prezenta unul sau doi şi vei câştiga bani.

O conduse, determinând-o să parieze cincizeci de lire cu 10 la 1 pe Red Dahlia.

— Care e Red Dahlia? Întrebă fata dezorientată.

Luke îi spuse că era chiar roibul pe care-l priviseră.

— Sunt sigur că avem de-a face cu o tranzacţie; atât de sigur, încât pot să-mi dau şi cuvântul; sunt curios să văd ce se va petrece. Calul n-a concurat niciodată; nu se ştie dacă este antrenat de Ginny irlandezul sau de Ginny englezul, dar eu m-am întâlnit cu un tip care s-a jurat că a văzut calul la Newmarket.

Luke plecă să le transmită informaţia bookmaker-ilor. În două minute, de la 10 la 1 cotele scăzură la 6 la 4. Detectivul îşi văzu recompensată strădania, observându-l pe doctorul Blanter îndreptându-se către primul bookmaker şi întrebând:

— Care e calul cu 6 la 4?

— Red Dahlia.

Blanter rămase cu gura căscată. Apoi, întorcându-se, dădu cu ochii de Luke.

— Dumneata ai făcut gluma asta proastă, Luke?

— Glumă proastă! Dar, doctore, ţi-ai pierdut capul! Iată, este pentru prima oară când dezvălui o tranzacţie. Red Dahlia este una dintre tranzacţiile tale, nu?

Omul tremura de furie, neputând să mai rostească vreo vorbă; se clătină pe picioare, murmurând o înjurătură şi îşi făcu drum prin mulţimea care se adunase în lungul pistei.

— Ai noroc, spuse Luke ajungând în tribună la Edna. Ai 10 la 1 pe un cal a cărui cotă se află acum la egalitate.

Red Dahlia nu luă un start bun, dar jocheul nu-l bruscă; îl forţă puţin abia înainte de turnantă şi apoi la intrarea în linia dreaptă; calul ajunsese pe locul trei. Jocheul nu întinse coarda, cunoscând trucul colegilor de breaslă de a-l lăsa să treacă pe cel imprudent pentru a-i bara apoi drumul. Omul

rămase în exteriorul plutonului, iar la patru sute de metri de sosire, chiar dacă se menţinea încă pe poziţia a treia, avea premiul în buzunar. În următoarele minute, calul îi depăşi pe cei din faţa lui şi câştigă cursa cu trei lungimi.

Potrivit condiţiilor cursei, câştigătorul urma să fie vândut la licitaţie. Luke se amestecă în mulţimea din ring; se aşteptase ca mânzul să obţină un preţ mare, dar pronosticurile lui fuseseră foarte departe de rezultatul final. Ciocanul ce marca încheierea licitaţiei n-a căzut până când Goodie nu i-a făcut semn directorului vânzărilor; calul fusese adjudecat pentru suma de 2.800 guinee.

— Regret pentru jucători cele întâmplate, dar am dorit să pun banda în mişcare exact în momentul acesta. Calul valorează, probabil, cinci mii de guinee. Nu se întâmplă prea des ca Goodie să cumpere un cal; presupun că-l va duce în grajdurile sale de la Gillywood.

Capitolul 16

Plecând de la hipodrom, cei doi văzură şi maşina cea mare a doctorului îndepărtându-se. Goodie plecase, probabil, înaintea lui; nu rămânea niciodată după ce alerga în concurs calul de care era interesat.

— Miss Edna, nu ştiu ce să fac acum cu dumneata…

— Cred că mă voi întoarce la Longhall, spuse fata.

Luke încuviinţă.

— Îmi este mai uşor să veghez asupra dumitale la Longhall decât la Londra.

— De ce este necesar să o faci? Crezi că mi se va întâmpla ceva rău?

— Să fiu al naibii dacă ştiu! Măcar de-aş fi sigur de ceva! În orice caz, motivul pentru care ei nu doresc să rămâi la Longhall nu este o taină. Goodie nu vrea să fie supravegheat; gândeşte-te cum s-a izolat pentru a lucra cu caii săi; nimeni alcineva în afară de mine şi de dumneata nu se mai plimbă călare pe platou. Altceva mă nedumereşte însă: cartea lui García şi telegramele de la Berlin.

— Eşti bănuitor.

— Vrei să spui că mă gândesc mai întâi la rău? E adevărat.

— Despre mine, ce gândeşti rău? Întrebă Edna cu îndrăzneală şi bărbatul o fixă îndelung.

— Că-ţi trece uneori prin minte că depăşesc mica barieră, ce ne separă, pentru a-ţi face curte. Încă şi mai rea este întrebarea pe care ţi-o pui adeseori, şi anume, dacă faptul că eşti o femeie de lume, cu o avere de două sute de mii de lire, nu are o influenţă asupra mea.

Luke o văzu roşind.

— Regret că m-am întors cu dumneata; eşti nesuferit.

— Mă poţi lăsa pe drum dacă vrei, spuse detectivul glumind, apoi schimbă subiectul. Veghez asupra dumitale pentru că eşti considerată o persoană importantă, dacă ceea ce cred eu despre Blanter este dovedit. Această tentativă de a te face să pleci în Germania… Ei, bine, este un dedesubt aici. Lovitura a fost, evident, organizată. Doctorul Thaler care a telefonat şi care era, probabil, în realitate, dragul nostru prieten Rustem, (el vorbeşte nemţeşte ca un neamţ) amestecă telegramele. Voi cere la biroul de poştă din Berlin confirmarea locului de expediere acelei pe care ai primito.

Detectivul nu rămase surprins că fata acceptă ancheta poliţienească propusă, fără proteste. Era clar ca lumina zilei că banda dorea să o îndepărteze din drumul său.

Înainte de a părăsi hotelul, ea îşi dădu întâlnire cu Luke, convenind să mergă miercurea următoare la „Cezarevici”18. De data aceasta, automobilul număra un pasager în plus: un agent al Scotland Yard-ului, cu o privire deosebit de isteaţă.

Luke avea mult de lucru în seara aceea. Ipoteza lui, potrivit căreia Red Dahlia era o „tranzacţie”, se confirma; trecând prin Regent Street, el văzu că storurile verzi erau trase şi că în spatele lor luminile străluceau. Pe de altă parte, înainte de ora nouă îi parveni informaţia că telegramele obişnuite fuseseră expediate şi că, bineînţeles, calul câştigase.

Agenţia „Panglica verde” avea o clientelă remarcabilă: ofiţeri în rezervă, persoane cu o înaltă situaţie în ministere, medici, avocaţi; aproape toate profesiunile erau reprezentate, în spatele tranzacţiilor Trigger exista o concentrare de respectabilitate şi integritate care-i dădeau omuleţului marea lui putere. Această agenţie, aşa de ciudată la prima vedere, era o adevărată pomană pentru miile de persoane cu venituri mici care aveau încredere în cea mai bănuitoare categorie umană din lume: bookmaker-ii. Niciunul dintre aceştia nu poate suporta pierderi mari din cauza unui client; într-un asemenea caz, respectivului i se închide contul, omul fiind invitat să facă afaceri în altă parte. Dar, cum există vreo zece mii de bookmaker-i, un nou cont este uşor de deschis oricărui client care oferă garanţia situaţiei şi respectabilităţii sale.

Detectivul îşi continuă rondul prin restaurante de noapte de tot felul, culegând de ici, de colo, câte un cuvânt, câte o frântură de informaţie. Ultimul vizitat era un club mic în Wardour Street, accesibil unui foarte restrâns număr de persoane şi în care obişnuiţii locului nu simţeau nevoia unei orchestre de jazz. Acolo îl găsi pe Rustem. Fostul avocat stătea singur la o masă mică, fapt neobişnuit pentru felul de a fi al acestui gentleman, cunoscut pentru deosebita preţuire acordată societăţii feminine. Rustem avea în faţă un pahar de absint; în momentul în care Luke intra, el turna apă, picătură cu picătură pe două bucăţi de zahăr aşezate pe o lingură cu găuri, pusă pe pahar. Văzându-l pe detectiv, sări în picioare; era mult mai palid ca de obicei.

— Ce mai e?

Avea vocea răguşită, iar mâna pe care o ducea la buze tremura.

Agitaţia lui Rustem se datora poate, absintului; oricum, era pentru prima oară când Luke îl vedea într-o asemenea stare. Inspectorul îşi trase un scaun la masa lui şi se aşeză. Erau priviţi cu o anume curiozitate, pentru că Luke era cunoscut la Starlight Club.

— Ce ţi se întâmplă? Ai un aer răvăşit. Te-a lăsat baltă doctorul?

Rustem surâse forţat.

— Blanter! Dumnezeule! Nu există nimeni în lume care să-mi facă una ca asta. Voi, ăştia de la Scotland Yard, credeţi că le ştiţi pe toate, dar şi avocaţii mai ştiu câte ceva, bătrâne. Mie oamenii nu-mi întorc spatele; se târăsc în genunchi în biroul meu, implorându-mă să-i scap de necazuri.

Luke intui că ceva îl răvăşise pe Rustem; omul avea nervii încordaţi la maximum şi ţinea cu greutate paharul pe care-l ducea la buze; era atât de agitat, încât vărsă o parte din lichidul opalin.

— Ia un pahar, Luke. Te-am văzut la Kempton, astăzi. Ai câştigat? Ah! Uitasem, dumneata nu joci niciodată. Eh! Frumoasă fată. Argentinianca, vreau să spun domnişoara Nu-ştiu-cum!

— Ce mai face doctorul? Îl întrerupse Luke.

— Doctorul! Uuuh! Fanfaron şi mincinos!

Rustem se plecă spre Luke. Şi-i spuse cu un ton confidenţial:

— Tocmai am terminat cu banda asta. M-am săturat, bătrâne, înţelegi ce vreau să spun? Eu sunt, prin însăşi meseria mea, de partea legii. Dar, atenţie, Luke: nu spun că ei încalcă legea. E posibil să o şi facă, dar eu, eu n-aş suporta asta.

— Ţi-ar sfărâma inima, nu? Apropo, ai fost anchetat pentru proprietatea bătrânei aceleia?

Rustem se îmbăţoşă cu demnitatea unui beţiv.

— Să fiu anchetat, dragul meu? Nu spune prostii. Afacerea a fost lămurită pe deplin. De ce să-i fi furat acelei doamne câteva amărâte de mii de lire? Am cinci sute patru mii de lire, ale mele. De ce-aş fura de la altul? E ridicol.

Luke era necruţător de felul lui, dar era momentul potrivit să-l descoase pe Rustem. Inspectorul chemă chelnerul şi-i comandă ceva de băut.

— Tranzacţia a fost fierbinte astăzi!

Rustem ridică din umeri.

— Ce ocupaţie vulgară, jocul la curse! Ca şi aceea de bookmaker, de altfel. Nu, afacerea n-a fost chiar cum spui. Cotele au fost rele, e adevărat, şi asta din cauza dumitale, diavol ce eşti.

Omul începuse să o ia razna. Luke privi la sticla de absint; era aproape goală.

— Ascultă! Dumneata nu pariezi? Eh, eşti un imbecil. Field of Glory va câştiga la „Cambridgeshire”. Îţi spun că ai putea câştiga o avere. Dar, pentru Dumnezeu, nu-i spune lui Blanter că eu ţi-am zis!

— Este vorba de viitoarea tranzacţie?

— Într-un sens, da. Nu cu telegramele obişnuite, ci cu oameni anunţaţi dinainte. Ei îşi pot permite asta, obţinând chiar o cotă bună, pentru că e nevoie de o sumă zdravănă pentru a face un cal să cadă de la 33 la 1, la 10 la 1. Nu uita ce ţi-am spus, Luke.

Rustem se lăsă pe spate, privindu-l pe detectiv cu ochi buimaci, şi îşi scoase ceasul cu o mişcare neîndemânatică.

— Unsprezece şi trei sferturi. Ştii unde merg acum? La baia turcească, unde voi rămâne până mâine dimineaţă la şapte. Detest locul acela murdar, dar trebuie să mă duc. Iar mâine, bătrâne, plec la Edinburgh, să mă întâlnesc cu o clientă, o fermecătoare micuţă doamnă care joacă în „Rosy, Rosy”. Fă-mi plăcerea şi vino cu mine la băi.

Luke surâse şi făcu semn că nu, dar Rustem insistă.

— Te rog să vii măcar până acolo, nu-ţi cer să intri.

Omul se sculă clătinându-se, puse o hârtie de cinci lire pe masă şi nu aşteptă restul. Rustem avea popularitate printre chelnerii restaurantelor! Luke îl însoţi până la băile turceşti. Rustem coborî din maşină; se ţinea cu greu pe picioare, dar, aşa beat cum era, reuşi totuşi să-şi scoată ceasul:

— Douăsprezece şi douăsprezece minute, nu uita!

Luke îl lăsă să intre la băi. Ce se întâmpla oare? De ce insistase omul acela asupra orei când se despărţiseră? De ce se dusese tipul la băile turceşti, de vreme ce le detesta? Fără îndoială, pentru că dorea să aibă un alibi perfect; la Edinburgh se ducea din acelaşi motiv.

Trezit din beţie, Rustem urmă întocmai planurile pe care şi le expusese în timp ce era ameţit de alcool. El părăsi băile la ora şapte dimineaţa şi luă primul tren spre Edinburgh. Dar Luke descoperi că revista „Rosy, Rosy” se juca la Blackpool, nu la Edinburgh.

Capitolul 17

În ziua aceea, Luke se gândi mult la subiectul García şi iubitul său cal Vendina. Într-o agenţie hipică din Pall Mall el descoperi lista tuturor crescătoriilor importante de cai din Germania.

Inspectorul se felicită pentru precauţiile luate în ceea ce o privea pe Edna; detectivul trimis la Longhall îi telefonase, anunţându-i sosirea în vecinătate a mai multor străini. Îl recunoscuse pe unul dintre ei: un fost ocnaş; pe ceilalţi nu-i ştia. Doi dintre noii veniţi îşi luaseră camere la Leul roşu; patronul hanului urma să se întoarcă seara dintr-un mic voiaj pe continent.

Luke era îngrijorat. Cum să fii sigur că străinii aceia nu aveau intenţii criminale? Totuşi scopul şederii lor acolo putea fi tot atât de bine acela de a spiona caii la antrenament. Se vorbea mult de Field of Glory, cota lui căzuse de la 33 la 1 la 25 la 1. În astfel de cazuri, jucătorii profesionişti şi cei care trăiesc din pariuri îşi trimit observatori sau vin ei înşişi să observe caii lucrând. Faptul acesta nu era însă uşor de realizat cu Goodie, care ştia cum să scape de curioşi.

Intrând la unul dintre cele mai mari cluburi, Luke se întâlni cu un bookmaker important cu care luă ceaiul, obţinând de la el următoarele informaţii:

— În general, nu prea e piaţă la Cambridgeshire înainte de desfăşurarea cursei „Cezarevici”, dar anul acesta se joacă

mult. Există cam o jumătate de duzină de cai care sunt aduşi în mod regulat şi pe care pariază cunoscătorii. Totuşi, n-am auzit să se fi pus mulţi bani pe Field of Glory. Nu ştiu nimic despre el în afara faptului că a câştigat o cursă în nord; în orice caz, după cum spun jocheii, e un cal de clasă medie. Ştiţi că Goodie l-a luat la el pe Red Dahlia, calul pe care l-a cumpărat zilele trecute la Kempton. Se pare că duminică dimineaţa va avea loc un galop important, cu jochei.

Lumea bookmaker-ilor jubila pentru eşecul tranzacţiei de sâmbătă; unii dintre ei fuseseră prăjiţi zdravăn în cursul anului; unul acceptase un pariu de trei sute de mii de lire la cota de 33 la 1; chiar şi celor mai importanţi bookmaker-i nu le plăcea deloc să plătească zece mii de lire la o singură cursă. Ei erau însă optimişti şi sperau că se va termina într-o zi cu şansa lui Trigger.

— Nu e prea mare speranţă, zise Luke. Adeseori, el are doi cai în aceeaşi cursă pentru a-şi asigura totuşi câştigul, în caz de accident. Sigur, unul dintre ei pierde, dar clientul poate suporta, pentru că celălalt cal câştigă şi, de obicei, la o cotă foarte bună.

Apoi emise o părere asupra profiturilor probabile ale agenţiei „Panglica verde”.

— Doctorul Blanter pierde sume enorme; când merge pe propria mână, e cel mai mare imbecil din lume.

Luke avea în Knightsbridge o casă mică unde locuia singur. Ca s-o mobileze cochet şi să instaleze sisteme electrice, cheltuise mai mult decât dacă ar fi cumpărat-o. Două femei veneau zilnic pentru curăţenie, cu toate că nici pentru una nu era destul de lucru; exista totuşi o motivaţie pentru această excentricitate a lui Luke: cele două erau soţii de poliţişti; şi cum ele nu stăteau mai mult de o oră şi jumătate în fiecare zi, avea astfel liniştea pe care şi-o dorea.

Luke nu făcuse nici măcar un pas pe culoar când constată că primise vizitatori. Întoarse comutatorul, dar lumina nu se aprinse. Folosind lanterna, el văzu că uşile erau larg

deschise; toate sertarele biroului erau trase, iar conţinutul scos afară; fiecare foaie de hârtie, fiecare carnet sau document fuseseră cercetate. O cuvertură groasă pe care o avea pe pat astupa acum geamul; vizitatorii, foarte informaţi asupra modului său de existenţă, lucraseră în tihnă. Să fi fost oare vreo legătură între această spargere şi insistenţa cu care Rustem îi atrăsese inspectorului atenţia asupra orei la care se despărţiseră? Era puţin probabil; Rustem putea fi orice, dar hoţ, nu. Cei care operaseră erau profesionişti, nu lăsaseră nici urme, nici amprente.

Luke trecu din cameră în cameră: două, în special, fuseseră scotocite: dormitorul şi cabinetul de lucru. Dispăruseră câteva obiecte de valoare, câteva piese de argint, vreo zece lire şi un ceas vechi, tot de argint.

Aşezându-se la masă, Luke răsfoi hârtiile una câte una, încercând să-şi amintească ce era în sertare. În mod automat, el formă apoi numărul postului de poliţie şi, după ce un detectiv împreună cu asistentul său îşi făcură apariţia, cei trei începură o minuţioasă cercetare a locurilor vizitate de spărgători.

— N-au venit aici să fure cincizeci de lire, dar pun pariu că n-au găsit nici un indiciu, îşi zise Luke.

Puse apoi camera într-o oarecare ordine, fără a-şi da însă osteneala să închidă măcar fereastra prin care hoţii intraseră şi se urcă în pat.

Capitolul 18 „Cezarevici”-ul este pentru handicapuri ceea ce „Derby”-ul înseamnă pentru alergările clasice; este cursa anului, cursă care atrage cel mai puternic atenţia publicului. Edna Gray plecă cu maşina la Newmarket dimineaţa, devreme. Era frumos, aerul proaspăt, doar bruma mai ştergea pe ici, pe colo contururile peisajului. Puternica maşină rula pe şoseaua pustie. Luke îi reţinuse o cameră la hotelul Rutland Arms şi aranjase să li se pună la dispoziţie doi cai cu care să meargă să se plimbe pe piste pentru a încerca să anticipeze ce se va petrece în dimineaţa următoare. Pe la opt, automobilul întoarse în curtea de la

Rutland şi, o jumătate de oră mai târziu, Edna se îndrepta în galop către hipodrom. Fata era încântată: Newmarket-ul atât de drag Stuart-ilor era în fierbere. High Street era plină de lume, iar pe parcursul drumului grupuri-grupuri de cai focoşi mergeau la antrenament.

— Uite-l pe Goodie! Luke arătă cu degetul un călăreţ care galopa singur prin landă. A sosit cu o jumătate de oră înaintea dumitale.

Edna privea acum cursele într-o nouă lumină, nu ca pe un joc, ci ca pe o mare industrie. Întregul Newmarket nu se gândea decât la cai, nu discuta decât despre cai şi dacă vreodată visase, erau tot vise despre cai. Generaţii de antrenori şi de jochei trăiseră şi muriseră în acest oraş; regi şi lorzi iluştri îşi dăduseră numele unor anumite curse; chiar şi pălăria aşezată deasupra tribunei judecătorului avea istoria ei. Un rege, al cărui jocheu fusese admonestat, plecase furios şi nu se mai întorsese niciodată. Harvey se plimbase prin splendidele câmpuri înflorite şi descoperise teoria sa despre circulaţia sângelui. Milton trăise acolo. Cromwell avusese grajduri în oraş şi călătorea prin landă, în fine, din Newmarket plecase Buckingham, pe furiş, în misiunea lui secretă în Spania.

Detectivul era o autoritate în subiectul Newmarket: îi ştia istoria şi nenumăratele poveşti despre protectorii oraşului. După ce fata îşi schimbă toaleta, cei doi îşi luară micul dejun împreună. El îi vorbi de marea cursă a zilei, dar numele cailor sunau pentru ea ca un fel de limbă păsărească.

Aflând însă că Trigger nu acţiona, interesul ei faţă de curse se diminuă, dar renăscu la vederea celor treizeci de participanţi la marea cursă luând startul în faţa tribunelor, traversând câmpia şi dispărând apoi în depărtare.

Ednei îi era greu să înţeleagă că jumătate din cursă se aleargă în afara câmpului vizual al miilor de spectatori îngrămădiţi în tribune. Şi totuşi aşa era; cursa nu devenea o realitate decât în momentul în care, la vreo mie şi cinci sute

de metri, se zărea un grup de forme minuscule cu culorile lor greu de deosebit.

După turnantă, masa de cai creştea cu repeziciune, desfăşurându-se între frânghia laterală şi mijlocul pistei. Atunci când ajunseră la tufişuri, strigătele mulţimii se înteţiră. Se ivi un cal, apoi un altul; şi-atunci, din exteriorul plutonului, o caschetă roşu cu alb începu să se apropie. Urletele deveniseră asurzitoare; roş-albul, mereu în frunte, deşi ameninţat de alţi doi concurenţi, unul în dreapta, celălalt în stânga sa, ajunse la potou depăşindu-şi cu un cap cel mai apropiat adversar.

— Iată „Cezarevici”-ul! Câştigătorul are probabil 40 la 1, pentru că nimeni nu zâmbeşte, zise Luke.

Se întoarseră împreună şi Edna îl lăsă pe însoţitorul ei la Londra unde, de altfel, îşi petrecu şi ea noaptea. Era moartă de oboseală când ajunse să se culce şi visă jochei, linii de sosire, bariere albe.

În săptămâna care urmă cursei „Cezarevici”, Luke avu mult de furcă. Încerca să descopere pas cu pas urmele lui García, dar guvernele străine răspund greu cererilor – chiar şi exprese, chiar şi ale Scotland Yard-ului. Germania transmisese copiile tuturor telegramelor expediate Ednei din Berlin şi München; toate erau scrise la maşină şi semnate cu numele Aţberto García.

Fata nu avea însă cum să-l ajute pe Luke, pentru că nu poseda nici un specimen din scrisul bătrânului ei prieten; un alt fapt sporea misterul afacerii: telegramele nu încetau să sosească. Tânăra mai găsi una, întorcându-se de la „Cezarevici”; era adresată la Berkeley, unde fata îşi petrecuse noaptea, iar acest lucru îl intrigă puternic pe Luke. Până acum Edna nu locuise niciodată la Berkeley; cum de a ştiut deci omul care telegrafia din Lausanne, că fata nu se găsea nici la Longhall, nici la Carlton?

Luke obţinu uşor legătura telefonică la Lausanne şi după numai o jumătate de oră stătea de vorbă cu şeful poliţiei din acest oraş. După o cercetare a registrelor hotelurilor, i se comunică inspectorului că singurul García existent în oraş

era un tânăr student portughez, cazat într-o pensiune de familie.

Şi de la Punch Markham, instalat la Berkshire, Luke mai primi informaţii, cea mai mare parte neinteresante, câteva demne de luat în consideraţie. Punch se dedicase activităţii sale cu mare entuziasm; nu numai că supraveghea caii lui Goodie, dar îl iscodea şi pe acesta. I se întâmplă însă un mic necaz şi omul veni la Londra pentru a i-l împărtăşi lui Luke.

— Vedeţi, domnule Luke? Izbucni el plin de furie, arătându-i detectivului ochiul învineţit.

— Asta nu e o manieră de a te purta cu un om. Lad-ul lui Goodie m-a aranjat aşa. Sunt de acord că un antrenor trebuie să împiedice spionarea cailor lui, dar există feluri şi feluri de a te debarasa de cineva.

Auzind vorbindu-se că Field of Glory urma să fie testat, Punch se ascunsese în mijlocul landei, într-un fel de scobitură pe care o lărgise puţin; de acolo, caii se vedeau perfect. Înaintea sosirii lor, îşi făcuseră însă apariţia doi oameni şi Punch înţelesese că ei controlau terenul pentru a scăpa de curioşi. Când tipii ajunseseră lângă el, omul încercase să fugă, dar fusese prins. Unul dintre călăreţi, din descrierea căruia Luke deduse că era vorba de Manuel, îl urmărise pe Punch în galop, îl prinsese „din zbor” şi, ridicându-l cu o mână, îi administrase cu cealaltă un pumn zdravăn.

— Goodie are el o idee în cap, sunt sigur, zise Punch, iar părerea mea este că tipul l-a mai testat pe Field of Glory şi în alte părţi decât la Longhall. Dacă acest cal câştigă la Cambridgeshire, prefer să fiu spânzutat. E un mânz bun, dar a eşuat ca yearling. Puteţi să mă credeţi, domnule Luke, calul nu poate câştiga la Cambridgeshire. De ce şi-o fi dând Goodie atâta osteneală? Asta nu ştiu. Măcar de-aş fi reuşit să pătrund la grajduri!

— N-ai fi aflat nimic; nici un lad nu vorbeşte englezeşte. Punch nu se lăsă convins de acest argument, iar ardoarea lui de a descoperi ceva nu scăzu deloc. Luke îşi dădu

osteneala să-i calmeze entuziasmul, pentru că nimic nu este mai periculos decât un detectiv prea zelos.

În ziua aceea, inspectorul urma să plece de la birou pe la ora şase; tocmai închisese sertarele şi-şi îmbrăcase pardesiul, când cineva bătu la uşă. Luke era singur în birou. Ciocăniturile se auziră din nou; necunoscutul era, după cum se pare, nervos.

— Intraţi!

Uşa se deschise, iar bărbatul care-şi făcu apariţia nu era altul decât Rustem. Faţa lui avea culoarea cretei murdare, iar mâna pe care i-o întinse lui Luke tremura. Pentru prima oară de când se cunoşteau, Arthur Rustem avea un aspect neîngrijit; părea că dormise îmbrăcat.

— Ce naiba s-a întâmplat? Întrebă Luke mirat.

Fostul avocat se sforţă să surâdă.

— Nu ştiu exact… Nervii, bătrâne.

— Ia loc. Eşti otrăvit?

— Ha! Ha! Ce glumă! Nu, nervii; nimic altceva decât nervii. Sunt urmărit pas cu pas.

— Asta seamănă cu un început de nebunie, spuse Luke surâzând.

— Ce faci în seara asta, Luke? N-am putea avea o discuţie împreună? O să-ţi spun adevărul; sunt terminat.

— Te droghezi? Plusă detectivul.

— Nu, nu. Droguri? Dumnezeule! Nu! Doar nervii, asta e tot. Mă întrebam dacă n-am putea ieşi împreună, să luăm masa şi să discutăm. Este ceva despre care vreau să-ţi vorbesc. Am auzit spunându-se că Orfelinatul Poliţiei are nevoie de fonduri; oare s-ar accepta o mie de lire?

— Trece-le în testamentul dumitale, sugeră Luke. E mai bine şi mai puţin jenant. Nu, nu avem nevoie de bani în momentul acesta; sau, cel puţin, eu prefer să nu le dai. Deci despre ce este vorba, Rustem? Remuşcări?

Fostul avocat sări în picioare.

— Remuşcări? Ce aş avea să-mi reproşez? Evident, am făcut multe lucruri pe care acum nu le-aş mai repeta. Bine,

hai să mâncăm. Îţi permit, ca o mare favoare, să plăteşti cina.

Ceva mergea rău, ba chiar foarte rău. Omul se crampona literalmente de el, dar, în timp ce coborau pe chei către Soho, tipul nu încetă să vorbească despre lucruri absolut fără importanţă; câteodată, bârfele lui deveneau absolut de neînţeles.

Luke era în gardă. Se întâmplase ceva, ceva foarte important; dar înţelese repede că Rustem nu avea nimic interesant să-i spună. O dată mai mult, îşi fabrica un alibi; de aceea îşi prelungi cina cât îi fu cu putinţă, până ce Luke, din pură compătimire, îi propuse să-l însoţească prin câteva cluburi. Într-unul din ele se întâlniră cu importantul domn Trigger. Stătea jos, cu un pahar în faţă; el îi surâse amical lui Luke, fără a-i acorda însă atenţie însoţitorului acestuia.

— Vreţi să staţi jos şi să comandaţi ceva? Eu beau limonadă; cred că asta vă amuză, dar nu consum niciodată alcool. Trigger îl privi cu coada ochiului pe Rustem. Ar fi de dorit ca şi unii dintre prietenii mei să-mi urmeze exemplul.

Rustem rămase ca lovit în creştet din pricina întâlnirii cu partenerul său.

— Dacă n-aş fi venit aici ca să mă distrez un pic, cred că aş fi înnebunit! Continuă Trigger.

— Şi te distrezi bând limonadă? Spuse Luke surâzând. Îl îndrăgea pe omuleţul acela, găsind un contrast amuzant între el şi sinistra lui organizaţie.

— Să-mi beau limonada şi să privesc lumea. Sunt aici mai mulţi bandiţi ca-n Old Bailey19, domnule Luke. Urmă o nouă ocheadă către Rustem. Sunteţi membru al clubului, domnule Luke? În cazul acesta nu există decât doi membri cinstiţi: dumneavoastră şi cu mine. Să nu credeţi că am venit aici pentru a întâlni bandiţii, îi văd pe câte unul, doi în consiliul de administraţie din când în când.

De data aceasta provocarea nu putu trece neobservată.

— Dacă vrei să te referi la mine… Mormăi Rustem.

— Dar de cine crezi că vorbesc? Spuse omuleţul cu calm. În acelaşi timp se răsuci pe scaun pentru a-şi privi direct în faţă asociatul. Te avertizez şi o spun în faţa domnului Luke, că nu doresc să se discute altceva în consiliile mele de administraţie decât despre afaceri; iar pentru mine afacerile înseamnă bani, telegrame, administrare. Dacă primesc dintr-o sursă sigură o informaţie bună despre un cal, o transmit clienţilor mei. Dar despre cal nu vreau să ştiu nimic în afara faptului că are patru picioare şi un cap pe care să-l poată întinde în faţă ca să o ia înaintea celorlalţi la sosire. Nu mă interesează ce îl determină să facă asta şi nu permit nimănui să o discute în consiliile mele de administraţie. Nu vreau ca numele meu să fie amestecat cu ceva murdar, viclean sau nesportiv.

Luke intuia într-o oarecare măsură faptul care declanşase această izbucnire: era posibil să fi avut loc în ziua aceea o întâlnire unde, probabil, Rustem va fi început o discuţie pe subiecte străine celor care determinaseră adunarea; omuleţul oprise discuţiile şi, după cum lesne se putea observa, îl ţinuse pe Rustem în şah.

— Eşti un om al naibii de cinstit! Spuse Rustem în bătaie de joc. Trigger surâse.

— Sunt mai mult decât cinstit, sunt inatacabil. Terminându-şi apoi limonada, plăti chelnerului, adăugă şi un bacşiş zdravăn şi se ridică în picioare. Vă las, domnilor; aveţi probabil ceva de discutat, dar ţin să te previn, domnule Luke: dacă acest om – şi arătă cu degetul spre Rustem – dacă tipul acesta spune că eu ştiu şi altceva în plus, faţă de afacerile propriu-zise, minte. Nu pentru că m-aş teme de flecăreala lui; eu sunt în afară de orice pericol, în timp ce el nu este şi ştie asta foarte bine.

J. P. Trigger părăsi clubul cu mersul său legănat, cu pălăria pusă pieziş pe cap; avea un trabuc mare în colţul gurii.

— Ah! Porcul! Mormăi Rustem. Aşa o brută ieşită din mocirlă îndrăzneşte să vorbească…

Omul îşi înghiţi vorba, cum o făcuse de mai multe ori în seara aceea; oscila mereu între frica de a mărturisi şi teama provocată de consecinţele tăcerii. Arthur Rustem, care timp de zece ani domnise ca un rege în lumea criminalilor, nu mai era omul pe care-l ştia Luke. Doborât, terorizat, el se lăsa înrobit de o voinţă mai puternică decât a lui şi acum nu avea curajul s-o rupă cu omul care-l ameninţa cu pieirea. Încercările lui Luke de a-l determina să vorbească despre doctorul Blanter fură însă zadarnice.

Abia către orele unsprezece, inspectorul reuşi să se descotorosească de însoţitorul lui. Ieşind la aer curat, Rustem se clătină un moment, dar, învingându-şi zăpăceala, îşi luă rămas-bun de la detectiv, pornind pe Wardour Street. Nu se îndepărtase prea mult, când un automobil încetini lângă trotuar, continuând să ruleze la pas. Rustem auzi o voce strigându-l; întoarse capul şi recunoscu la volan faţa roşie a servitorului lui Blanter.

— Urcaţi, stăpânul vă cheamă, îl interpelă el brutal.

Rustem ezită, dar se supuse. Maşina merse încet prin Coventry Street şi Haymarket, în altă direcţie decât cea spre Half Moon Street. Depăşiseră Admiralty Arch, către Mall; deodată, automobilul se opri şi şoferul sări pe trotuar.

— Nu coborâţi, trebuie să vă vorbesc!

Rustem scoase umerii şi capul peste portieră.

— Asta poartă noroc, spuse omul şi îl pocni în cap cu un baston de cauciuc.

Rustem nu-şi mai aminti de nimic din ce i se întâmplase, atunci când se trezi în peşterile de la Perrywig.

Capitolul 19

Luke se întorsese la biroul lui de la Scotland Yard să citească telegramele ce sosiseră în lipsa lui. Nimic nu l-a interesat atât de mult ca mesajul telefonic venit de la Punch, în care se spunea:

Descoperit toată afacerea. Întâlnire mâine, ora 11.

Era posibil ca Punch, în entuziasmul lui, să se fi lansat pe o pistă falsă. Luke îl sună pe Lane, dar aceasta nu-i dădu nici

o lămurire.

— Punch a plecat de la nouă. Cred că se află pe drumul cel bun, dar n-a vrut să-mi spună nimic. Se pare că e ceva cu Goodie.

Big-Ben20-ul sună miezul nopţii.

Părăsind Scotland Yard-ul, Luke se îndreptă spre casă. Mergea încet, pentru că ceaţa se lăsase deasupra Londrei şi, fără să fie chiar deasă, era destulă ca să facă dificilă găsirea unui taxi. În Trafalgar Square, detectivul întâlni totuşi unul care se târa pe lângă trotuar. Traversă Piccadilly Circus şi merse de-a lungul străzii. La Hyde Park Corner ceaţa era, după cum se şi gândise, ceva mai subţire; Luke plăti taxiul şi o luă pe lângă gardul parcului. La Knightsbridge ceaţa era din nou atât de deasă, încât şi lămpile felinarelor se zăreau cu greu. Intră pe strada lui şi ajunse în sfârşit acasă. Scoţându-şi cheia din buzunar, Luke căută gaura broaştei, dar uşa era larg deschisă! O închise în urma lui şi aprinse lumina; totul părea învăluit într-o ceaţă galbenă.

Uşa camerei din fund era şi ea întredeschisă; Luke aprinse şi aici lumina. Nu auzea nici un zgomot, nu percepea nici o mişcare şi, pentru că nu zări nici o umbră ameninţătoare, îşi trecu revolverul în mâna cealaltă şi deschise larg uşa, pătrunzând în încăpere.

Camera era goală, dar…

Lângă fereastră se afla un divan lung, iar pe el, acoperit cu o cuvertură, era întins un om. Luke privi o clipă trupul acela înainte de a se apropia, apoi îi dezveli uşor capul. Îl ştia încă de pe vapor pe bătrânul García şi îl recunoscu imediat; era învelit într-o haină şi complet îmbrăcat; doar pantofii îi fuseseră scoşi.

O singură privire i-a fost suficientă detectivului; García era mort.

Luke se îndreptă către masă şi încercă să telefoneze, dar nici un sunet nu se auzi de la soneria aşezată într-un colţ al odăii; ieşind pe culoar, văzu că firele erau tăiate.

Luke cercetă rapid camera. Sesizând că pe masă era totul neatins, iar sertarele la locul lor, părăsi casa, închise uşa în urma lui, şi plecă în căutarea unui poliţist şi a unui telefon. Dădu şi peste unul, şi peste celălalt în acelaşi timp; sună la comisariatul de poliţie şi se întoarse acasă cu agentul de poliţie.

Doctorul şi inspectorul sosiră amândoi odată; în timpul acesta, Luke făcuse câteva descoperiri importante: sub masă, pantofii mortului; apoi, cercetându-i hainele, găsise mai multe hârtii: un jurnal german vechi de două zile şi o notă a unui bijutier din München. Pe corp nu se vedeau urme de violenţă, dar doctorul le arătă pe braţul stâng câteva semne de înţepături.

— Aţi găsit vreun drog în buzunarele lui?

— Nu, zise Luke.

Conţinutul buzunarelor era întins pe masă: un ceas cu lanţ, o cutie cu ţigări, o pereche de ochelari şi vreo mie de mărci germane.

— E mort de cel puţin şase ore, spuse doctorul. Nu are aspectul cuiva care se droga; urma vreun tratament?

Luke îi povesti tot ce ştia despre mort, iar după aceea se gândi să-i telefoneze domnişoarei Gray şi să-i spună ce se întâmplase; renunţă apoi să o trezească pentru a-i anunţa o veste atât de îngrozitoare şi decise să se ducă la ea în dimineaţa următoare.

Dar, între timp, un alt eveniment îl făcu să uite de moartea lui García.

Ceaţa fusese extrem de deasă în lungul cheiurilor, iar gărzile oraşului îşi găsiseră cu greu drumul pe malurile Tamisei. La miezul nopţii, cam în momentul în care Luke părăsise Scotland Yard-ul, un ofiţer de poliţie auzise detunătura unui pistol automat şi plecase bâjbâind prin întuneric către locul de unde venise zgomotul. Nu întâlnise pe nimeni; îşi continuase însă metodic cercetările, găsind în cele din urmă un corp întins în rigolă.

Sosind la Scotland Yard pentru a-şi face raportul, Luke se întâlni cu portarul de servidu:

— Cunoaşteţi un om cu numele Markham, domnule Luke?

— Punch Markham? Da.

— Poliţia oraşului l-a găsit pe chei, mort şi ţeapăn.

Sărmanul Punch Markham fusese ucis de foarte aproape, focul împuşcăturii îi arsese pardesiul. Singurul lucru găsit în buzunarele lui era un carnet mic de adrese în care era înscris numele lui Luke.

Pentru a doua oară în noaptea aceea, detectivul se duse la o întâlnire cu doctorul legist şi poliţia.

— E un caz foarte clar; a fost ucis pe loc.

— Este o sinucidere?

— După aspectul rănii, nu. Este o crimă, fără îndoială. Ceaţa şi pustietatea cheiurilor Tamisei ofereau condiţiile cele mai favorabile.

Luke se întoarse acasă, îşi schimbă hainele şi, după ce sorbi o cafea fierbinte, ieşi în bruma dimineţii, hotărât să încerce un demers îndrăzneţ. Detectivii îşi asumă deseori riscuri; chiar şi pe acela de a-i ofensa pe oamenii sus-puşi, atrăgându-şi astfel mustrările oficiale. Doctorul Blanter putea fi considerat o persoană sus-pusă; avea, în orice, caz prieteni influenţi la Scotland Yard.

Acasă la doctor, servitorii erau deja treji. Unul dintre ei scutura ştergătorul de la uşă:

— Stăpânul doarme, domnule, nu-l pot deranja.

— Urcă şi spune-i numele meu, zise Luke.

Fu condus într-un salon mic unde nu aşteptă prea mult timp; doctorul apăru după numai cinci minute, treaz de-a binelea şi foarte alarmat.

— Dumneata mă cauţi? Întrebă el brusc.

— Unde-ai fost noaptea trecută? Spune-mi cu precizie cum ţi-ai petrecut timpul.

În mod normal, o astfel de întrebare l-ar fi înfuriat pe Blanter; în loc de asta, el răspunse calm:

— Am fost aici toată seara. Am fost la ţară şi m-am întors la Londra mai târziu.

— La ce oră te-ai culcat?

Blanter îl privi mai întâi pe Luke, apoi îşi ridică privirea spre tavan.

— Pe la zece sau poate mai târziu. Da, cred că era zece şi jumătate; am auzit sunând de jumătate în timp ce urcam în camera mea.

Luke îl fixă cu ochii săi albaştri.

— Atunci de ce la zece fără zece când am sunat, servitorul dumitale mi-a spus că eşti plecat?

Surâsul blajin de pe faţa doctorului îi dădu de veste că făcuse o greşeală.

— Dragul meu prieten, servitorul meu nu-ţi putea spune o asemenea prostie pentru că era liber şi nu s-a întors decât azi-dimineaţă. Am fost singur în casă. Nu e nimic extraordinar în asta; mi s-a spus că la Londra mulţi oameni respectabili trăiesc singuri.

— Şi eu trăiesc singur, zise Luke. Câteodată am şi vizitatori. În noaptea trecută, au fost doi: unul viu, unul mort.

Doctorul îşi ridică sprâncenele:

— E o minciună de-a dumitale?

— Absolut deloc. Unul viu şi unul mort: Alberto García, cu ziare şi cu bani germani în buzunar, ca să se creadă că fusese în Germania de unde a trimis telegrame, expediate în realitate de omul dumitale. Câteva minute mai târziu, a fost găsit fără viaţă, pe malul Tamisei, un om numit Punch Markham. A fost ucis de persoana care-i dăduse întâlnire acolo, probabil aceeaşi care fusese şi la mine. Sărmanul, trebuia să-mi telefoneze la zece şi jumătate, ora la care se intra la mine în casă.

— Şi, de asemenea, ora la care mă culcam eu, zise Blanter râzând.

Apoi, aplecându-se peste masă şi încruntându-se:

— Vorbeşte deschis, Luke, mă acuzi?

— Te bănuiesc, spuse Luke cu răceală.

— De ce l-aş fi ucis pe García? Dar pe celălalt? Aş fi avut o seară destul de plină!

— Nu cunosc încă motivul acestui dublu omor. Dar, dacă-l descopăr, îl voi găsi şi pe ucigaş. Nu uita asta, Blanter!

Luke ieşi, făcu semn omului care-l aştepta pe trotuarul din faţă şi se întoarse către doctorul care întrebă:

— Ce vreţi să faceţi?

— Să percheziţionăm casa.

— Aveţi mandat?

Luke i-l arătă. Casa nu era mult mai mare ca aceea a detectivului, iar camerele erau, mai mult sau mai puţin, curate; servitorul, un colos care putea rivaliza, în ceea ce privea forţa, cu stăpânul său, se afla în serviciu de vreo cinci-şase ani şi era omul de încredere al doctorului.

După căutări fără rezultat, cei doi detectivi se pregăteau de plecare, când Luke, întorcându-se către servitor, îl întrebă:

— E mult timp de când mâncai brânză miercurea?

Omul clipi des din ochi, se schimbă la faţă şi răspunse bâlbâindu-se:

— Eh, nu, nu ştiu ce vreţi să ziceţi, stăpâne.

Ajuns în stradă, Luke continuă să râdă; celălalt detectiv îi spuse:

— Nu înţeleg gluma asta cu brânza miercurea.

— E foarte ciudat cum se trădează oamenii prin amănunte. De când am văzut mutra aia, m-am gândit că omul trebuie să fi fost ocnaş la Dartmoor. În urmă cu câţiva ani, hrana nu era aşa de variată ca azi şi li se dădea deţinuţilor brânză numai miercurea, iar ei nu uită detaliile vieţii de la ocnă.

Luke o sună pe Edna, chemând-o la Londra, pentru că nu avea timp să meargă el la ţară. După ce fata sosi, detectivul plecă să o întâlnească la hotel şi-i anunţă vestea cea tristă.

— Cred că te pot scuti de dureroasa formalitate a identificării sărmanului García; îl cunoşteam destul de bine din vedere, de pe vapor.

Emoţia puternică la auzul acestei ştiri o făcu pe fată să izbucnească în lacrimi.

— Nu pot înţelege această moarte; el a fost în Germania în tot timpul acesta? I

— Nu, n-a fost niciodată acolo, spuse Luke.

Detectivul trimise după Rustem, dar Arthur Rustem nu se afla nici la biroul său, nici în luxoasa lui reşedinţă; poate că o ştersese în străinătate; oricum, în toate porturile au fost trimise instrucţiuni în vederea arestării fostului avocat sub pretextul unor nereguli în paşaport.

Edna se întâlnise doar o dată cu Punch de când acesta fusese trimis la Longhall; Punch locuia împreună cu Lane. Fata îi împrumutase un cal şi îl întâlnise mergând călare prin câmpie.

— L-am văzut şi ieri-dimineaţă; se afla lângă locul unde fusese ucis calul.

— Ce cal a fost ucis? Întrebă Luke cu interes.

Edna îi povesti scena la care asistase şi spusele ei treziră în mod deosebit atenţia detectivului; el îi ceru fetei să-i deseneze un plan şi să-i indice cu exactitate locul unde fusese îngropat calul; apoi, îi ceru data când se petrecuse acest incident. Ea îşi chemă şoferul, un om foarte ordonat care-şi însemna totul într-un caiet gros.

— Era în ajunul plecării dumneavoastră la Londra, miss, atunci când am văzut accidentul acela pe drum.

Luke nu auzise vorbindu-se de nici un accident. O ascultă pe fată fără a o întrerupe. Se plimba în lung şi-n lat prin cameră, cu mâinile la spate, părând preocupat.

— Pot fi găzduit în seara asta la Longhall? Prefer să nu merg la Leul Roşu. Aş vrea să plecăm imediat, dar sunt mort de oboseală; dacă aş apuca însă vreo două ceasuri de somn la dumneata, pot să mai lucrez încă treizeci şi şase de ore în continuare. Trebuie să fiu odihnit pentru Cambridgeshire.

— Chiar te gândeşti să mergi la curse, cu toate întâmplările astea teribile…?

— Cu siguranţă! Field of Glory are cota de 10 la 1 şi doresc în mod special să-l observ pe Goodie în clipa triumfului său.

— Eu n-o să merg. Sărmanul domn García! Ce tragedie oribilă! Încă nu pot crede că e adevărat! Nu avea nici rude, nici prieteni. Mi-a spus că dorea să-mi lase averea lui. Crezi că a fost asasinat?

— Nu; doctorii au impresia că a fost o moarte naturală, zise Luke.

O întrebă despre obiceiurile sărmanului om şi dacă lua droguri. Bătrânul avea însă oroare de ele şi nu lua nici un medicament. Când nu se simţea bine, mergea la Buenos Aires pentru a urma un tratament homeopatic, pe care-l făcea şi la Londra, de altfel.

Luke şi Edna se întoarseră împreună la Longhall cu maşina; Luke dormi fără să se jeneze tot drumul şi, odată ajunşi, căzu pe un pat în camera de oaspeţi. La nouă seara era treaz şi sprinten. Vorbi apoi la telefon aproape o oră. Lane sosi pe la unsprezece şi cei doi ieşiră împreună, cerând majordomului să-i aştepte. Luke se întoarse pe la trei noaptea, găsind-o pe Edna adormită într-un fotoliu. Tânărul avea pantofii şi hainele pline de noroi. Lane era şi el cam în aceeaşi stare.

Dacă fata se aşteptase să i se spună pe unde au fost, a rămas probabil dezamăgită; Luke îi declară simplu că au reuşit, dar fără alte amănunte.

Întors la Londra, detectivul află de la şeful său ierarhic că cineva depusese o plângere împotriva lui.

— Blanter, nu-i aşa? Pentru comportare nepotrivită profesiunii mele, pentru sfidare, impertinenţă etc…

— Câte puţin din toate, spuse şeful. O s-o lăsăm câteva zile. Te duci la Newmarket?

Luke făcu semn că da.

— Nu-l vei prinde niciodată pe Blanter; o ştiu bine; e prea puternic şi nu a fost niciodată atins.

— Îl vom supune unei noi încercări, spuse Luke cu încredere.

Doctorul era un om dotat cu o energie inepuizabilă. Se aflase dintr-o anchetă făcută la Maidenhead că proprietatea fusese vândută în două zile, sub preţ, fapt semnificativ, pentru că Blanter era om de afaceri şi nu ar fi dat niciodată un bun al său fără beneficiu, dacă nu ar fi fost presat de evenimente; doctorul era însă acum mai grăbit ca niciodată în viaţa lui.

Trigger urma să fie informat de această urgenţă. Primise vizita lui Blanter, dar acesta îi ceruse ceva exorbitant.

— Fii rezonabil, doctore. Nu-ţi pot procura două sute de mii de lire într-un minut. Banii sunt investiţi imediat cum sosesc; o ştii bine şi nu putem lichida înainte de noiembrie.

— Îmi vei găsi aceşti bani, Trigger, în bancnote americane. Trebuia să fiţi pregătiţi pentru momentul în care voi avea nevoie de ei.

Micuţul Trigger nu era intimidat de ameninţarea lui Blanter.

— Dacă tranzacţia reuşeşte, nu va fi nici o problemă; evident, dacă nu, va trebui să vând titluri în pierdere. De ce atâta grabă?

În mod normal, Blanter s-ar fi înfuriat din pricina împotrivirii asociatului său, altădată atât de docil; când dorea, ştia să-şi stăpânească nervii; aşezându-se într-un fotoliu, doctorul îşi aprinse un trabuc.

— Ei, să nu ne certăm. Vrei să ştii de ce sunt grăbit? Din cauza lui Luke; în ceea ce mă priveşte, vreau s-o termin cu „Panglica verde”. Asta nu te afectează, pentru că ai destui bani; te sfătuiesc să lichidezi afacerea, să cedezi birourile şi să te retragi.

— Uite ce e, doctore! Micul Trigger se aplecă peste masă, bătând din timp în timp cu degetele pe sugativă, parcă pentru a-şi sublinia cuVintele. Agenţia Trigger exista înainte ca dumneata să fi auzit vorbindu-se de ea! Cu mult înainte de a se fi auzit vorbindu-se de dumneata ca despre o

persoană chemată în justiţie şi pe punctul de a fi condamnată. Agenţia va continua să funcţioneze şi fără voi. Nu V-am întrebat niciodată cum îi faceţi pe caii oferiţi clienţilor noştri să câştige. Nu e treaba mea. Din câte sunt informat acum, Field of Glory va câştiga „Cambridgeshire”-ul miercuri, aşa că mi-am prevenit toţi clienţii. De ce trebuie să câştige sau nu, nici nu vreau să ştiu. Dacă aţi făcut ceva ilegal, asta e treaba dumneavoastră, nu a mea. Cred că domnul Luke este un om drept şi nu am nici un motiv să-mi fie frică!

Trigger se ridică şi rămase în picioare în partea cealaltă a mesei, privindu-l fix pe Blanter.

— Un om numit García a fost găsit fără viaţă în dimineaţa asta; am citit în ziare. Un jocheu pe nume Punch Markham a fost găsit mort în oraş.

— Şi? Zise doctorul.

— Întreb, pur şi simplu, ca să ştiu: sper că nu erau amestecaţi în afacerea noastră, nu-i aşa?

— Şi dacă am presupune că erau? Spuse Blanter.

— M-aş duce imediat în stradă să caut un poliţist care să te ridice. Dacă aş şti că discuţia asta pe care am avut-o cu Rustem avea ca scop un omor, îl iau martor pe Dumnezeu că v-aş denunţa!

Doctorul îşi îndreptă uşurel trupul uriaş, arătând înspăimântător în furia sa rece, dar Trigger nu se lăsă terorizat.

— Ştii ce ţi s-ar întâmpla?

— Ar trebui să-i explic judecătorului de ce te-am omorât atât de repede, spuse Trigger.

Avea mâna în buzunarul hainei şi abia atunci Blanter zări forma revolverului.

— Nu vreau să risc nimic cu dumneata, Blanter; poţi pleca; – dacă vor fi bani de împărţit în urma acestei tranzacţii, vei avea ce ţi se cuvine.

Doctorul Blanter se dezmetici abia în Regent Street; se simţea ca şi cum ar fi primit o lovitură puternică în cap; ar fi

trebuit să simtă puţin respect faţă de Trigger, dacă ar fi fost capabil de un asemenea sentiment.

Când ajunse acasă, îşi găsi servitorul aşezat la biroul lui, cu o sticlă de whisky în faţă, fumându-i unul din cele mai bune trabucuri. Stoofer nu se ridică decât pentru a-i prepara ceva de băut doctorului, apoi se aşează la loc fără ca Blanter să se formalizeze din cauza acestei familiarităţi.

— Avionul e gata. Mi-a fost destul de greu să fixez aripile. De unde se pleacă?

— De la Goodie. Dacă ar fi stat în Sussex era mai uşor, dar măcar aici e un loc izolat. Avionul acela poate duce două persoane?

— Patru. E un aparat bun. Dacă atunci când eram în aviaţie ni s-ar fi spus că există un aparat cu aripi detaşabile, ne-am fi distrat.

Prietenia dintre doctor şi ciudatul lui servitor era lesne de explicat. Stoofer era mult mai implicat în unele incidente din trecutul lui Blanter decât bănuia Luke. Omul care fusese judecat pentru cel mai important delict comis de Blanter şi condamnat la cinci ani închisoare, trăia regeşte pe cheltuiala doctorului. Când Stoofer era beat, avea obiceiul să-i amintească stăpânului său că îl avea la mână.

— Presupun că lovitura de la „Cambridgeshire” va merge, nu?

Omul îşi mai luă o porţie de whisky.

— Goodie nu-şi mai face griji acum, când l-am închis pe fricosul ăla de Rustem. Era un adevărat pericol. Ce veţi face cu el?

Doctorul nu avea intenţia să-i spună prea multe.

— Vom vedea. Ai aranjat totul pentru mâine?

— Am găsit un şofer francez şi am închiriat un camion. Poate că nu veţi avea nevoie.

— E posibil să am. Contez pe tine, Stoofer. Dacă se întâmplă ceva…

— Nu se va întâmpla nimic, mormăi omul. Să mă duc în pivniţă după altă sticlă, sau mergeţi dumneavoastră?

— Pentru că eşti servitorul meu, ar fi o ocazie bună să-ţi meriţi banii, spuse doctorul.

În următoarele douăzeci şi patru de ore, avea mare nevoie de bruta aceea, aşa că era mai cuminte să-l menţină într-o stare bună de dispoziţie.

Capitolul 20

Drumurile cu maşina îi păreau întotdeauna lui Luke mai scurte, pentru că avea multe lucruri la care să se gândească. Ajunse la Newmarket cu impresia că părăsise Scotland Yard-ul doar cu o clipă înainte.

Chiar dacă vremea nu era bună, oraşul era plin iar de automobile care mergeau pe drumul principal pe trei şiruri. Luke îl opri pe al său la mica barieră şi se strecură în paddock-ul deja plin de lume; alergătorii din prima cursă nu fuseseră încă afişaţi.

În lumea curselor, „Cambridgeshire”-ul se află pe locul doi, după „Cezarevici”; dar în acest an, scontându-se pe şansele a cinci sau şase cai, se jucase mult mai mult decât altădată şi interesul publicului era deosebit de puternic.

Luke se întreţinu multă vreme cu comisarii Jockey-Club-ului; când ieşi din salon, paddock-ul era ticsit. Detectivul nu acordă atenţie primei curse, dar merse să-i controleze pe fiecare dintre oamenii pe care-i pusese de pază la ieşirile din împrejmuirea unde se cântăreau caii. Îl zări pe Goodie, singuratic, ca de obicei, în cel mai îndepărtat colţ al paddock-ului. În timp ce Luke îşi vizita santinelele, apăru şi marele Rolls al lui Blanter.

— Asta e maşina; supravegheaţi-o; dacă e necesar, faceţi-i ceva să nu mai poată porni.

Doctorul intrase la cântare. Luke nu subestima abilitatea lui Blanter; era un om care dispunea de mijloace puternice şi ştia cum să le exploateze cu geniul său; reuşea întotdeauna să-şi acopere urmele şi îşi pregătea retragerea asemeni unui mare general. El îi spusese odată lui Luke:

— Pot să vă prevăd demersurile, în timp ce dumneavoastră nu le puteţi intui pe ale mele; cu asta vă ţin în şah, domnule

Luke.

Înainte de „Cambridgeshire” paddock-ul era atât de plin, încât nu te mai puteai apropia de cai; plimbându-se pe ring, Luke auzi că Field of Glory era pe departe favoritul; cota lui era de 5 la 2 şi era aproape imposibil să mai joci pe el; bookmaker-ii refuzau deja orice pariu pe acest cal.

Alergătorii ieşiră pe pistă şi se îndreptară spre start. Luke zări un cal minunat, un cal murg, care-i atrase imediat atenţia.

— Iată învingătorul; ar putea câştiga trăgând după el şi un autobuz! Spuse o voce în spatele Iul.

Într-adevăr, nici un alt cal nu respira atâta sănătate şi nu se mişca atât de uşor; fuleurile lui lungi acopereau o distanţă uriaşă. Luke privi panoul de afişaj şi văzu că animalul avea numărul 1 la plecare, deci locul cel mai bun. Detectivul se plasă lângă primele bănci ale tribunei ca să vadă cursa; plecarea se lăsă aşteptată destul de mult; câţiva cai erau nervoşi, doi din ei refuzau să se apropie de start, un al treilea vroia să plece într-o direcţie opusă. Ceilalţi trebuiră să aştepte; dar la un moment dat se aliniară cu toţii.

— Start!

Aveai impresia că plutonul execută o şarjă de cavalerie; caii păreau că zboară; era absolut imposibil să vezi cine-i în frunte. Luke avea în raza binoclului său toca verde a jocheului de pe calul care conducea şi care galopa cu o incredibilă uşurinţă. Era o certitudine pentru toată lumea că Field of Glory nu numai că se afla în frunte, dar că nu putea fi întrecut. Calul trecu într-adevăr de potou, câştigând cu trei lungimi.

Luke fugi la paddock şi rămase pe lângă sala cântarelor. Goodie venea uşor către locul unde câştigătorul urma să fie desemnat; în acelaşi moment, peste capetele spectatorilor apăru jocheul lui Field of Glory, care-şi aducea calul. Goodie apucă frâul, în timp ce jocheul punea piciorul pe pământ. Cei doi plecară apoi spre sala cântarelor, cu Luke pe urmele

lor. Jocheul se mai afla încă pe cântar când detectivul îi dădu comisarului o bucată de hârtie:

— Aveţi vreo reclamaţie împotriva calului, domnule Luke?

— Fac o reclamaţie împotriva acestui cal, care nu este Field of Glory, ci un altul, adus din Argentina, şi care se numeşte Vendina, el a fost vândut de răposatul senator García pentru prăsilă în Germania.

Figura lui Goodie înţepeni; omul nu dădu nici un semn de emoţie.

— Este o acuzaţie stupidă. Bănuiesc că afacerea va merge în faţa comisarilor…

Omul ieşi din sala cântarelor cu un detectiv pe urme; un moment mai târziu, poliţiştii îl arestară.

În ceea ce-l priveşte pe Blanter, santinelele plasate de Luke îl văzură ieşind şi mergând pe lângă şirul de automobile; paznicii rămaseră însă pe loc, ca să supravegheze maşina doctorului. În acest timp, un automobil mare, franţuzesc, trecu încet pe lângă doctor şi, când maşina se îndepărtă, acesta dispăruse. Blanter avea două maşini parcate; omul urcase în cea de a doua, lăsând-o pe prima drept momeală.

Luke, care sosea chiar în acel moment, înţelese într-o secundă cele petrecute şi, fără a mai pierde timpul ca să-i blesteme pe detectivi, sări în maşina poliţiei şi plecă în urmărirea lui Blanter.

Automobilul francez aproape că nu se mai vedea; mergea către Londra la vreo cincizeci de metri înaintea lui Luke şi cu aceeaşi viteză ca a maşinii acestuia. Dar, în acel moment, intră în acţiune şiretenia lui Blanter. Un camion mare care staţiona pe marginea drumului porni brusc şi se opri exact în mijlocul şoselei, blocând circulaţia. Totul fusese atât de bine executat, încât Luke crezu mai întâi că era vorba de un accident. Aranjamentul era însă clar, deoarece camionul se mişcă abia după ce maşina doctorului trecu.

Unul dintre detectivi se repezi la şofer:

— Te arestez. Ia-ţi camionul de aici!

Dar, până ce maşina a fost trasă deoparte, automobilul urmărit era departe. În plus, apăru un alt obstacol: un enorm autovagon pentru cai venea spre ei, ducându-se la Newmarket, dar acesta se dădu la o parte şi îi lăsă să treacă. Se pare că Blanter uitase însă de un alt pericol: trecerea de cale ferată de la Six Mile Bottom. Barierele erau într-adevăr lăsate la sosirea lui şi nu se ridicară decât în momentul în care maşina poliţiei se afla doar la vreo sută de metri în spate. Cele două maşini, rivalizând în ceea ce priveşte viteza, se angajară într-o cursă nebună. Abia la întretăierea drumului către Royston cu cel de Newport, detectivii reuşiră să depăşească maşina franceză şi se opriră apoi exact în faţa ei, apăsând frânele până la capăt.

Luke nu-l ştia pe şofer: era un străin. Ocolind maşina, inspectorul deschise portiera şi spuse:

— Ieşi, doctore!

Maşina era însă goală! Pe canapea se găsea un bilet: „Am prevăzut acest lucru. Dezolat că v-am dezamăgit!”

Luke îl arestă pe şofer şi se întoarse cu toată graba pentru a face o anchetă la Six Mile Bottom; era sigur că în punctul acela îi scăpase prada şi era probabil ca doctorul să fi luat trenul datorită căruia se închiseseră barierele; spre marea lui uimire, află însă că nici o persoană nu coborâse din maşină, iar trenul, un expres, nu oprea la Six Mile Bottom.

— Pot să jur că maşina era goală, spuse un feroviar, pentru că m-am uitat înăuntru.

Când naiba scăpase oare tipul? Poate în momentul în care Luke era blocat de camionul cel mare; dar unde să se fi dus? Nu era nici o casă prin preajmă, iar doctorul nu era omul care să se ascundă prin păduri.

Detectivul se întoarse la hipodrom. Calul nu putea fi descalificat înaintea unei anchete a comisarilor. Goodie fusese dus la postul de poliţie. Nu protestă, dar refuză să vorbească atunci când inspectorul încercă să-l interogheze. Luke îl luă la Londra, cu cătuşe la mâini, şi-l plasă pentru noapte la Cannon Row.

Situaţia era destul de neclară, dar detectivul avea încredere în el însuşi; era convins că va putea oferi Jockey-Club-ului dovada justeţei intervenţiei sale.

Şi-ar fi trimis poliţiştii să ia în primire casa lui Goodie, dar acesta se afla sub jurisdicţia autorităţilor locale, care luară afacerea în mâini, pe cont propriu.

Un singur lucru mai era de făcut. A fost chemat şi interogat despre el însuşi şi despre tranzacţiile sale domnul Trigger. Cum era de aşteptat, el demonstră că rolul lui era doar acela de a comunica numele cailor clienţilor săi.

Casa lui Blanter era sub observaţie, deşi Luke credea că tipul încerca acum să se îmbarce pe vreun vas pentru continent în orice caz, îşi spunea cu uşurare că faptul de a-l avea pe Blanter dispărut şi pe Goodie la închisoare însemna un pericol mai mic pentru Edna Gray.

Rustem nu mai fusese văzut; poate că-şi alesese un loc de retragere care, dintr-un motiv inexplicabil, putea fi şi Edinburgh. Pilcher nu ştia nimic de stăpânul lui, în afara faptului că trebuia să fi venit – în ziua dispariţiei – la birou. Aceasta se confirmase la percheziţia efectuată la Rustem; dacă ar fi fugit, omul ar fi luat cu el cele două mii de lire găsite într-un sertar.

Era trecut de opt seara când atentul Lane văzu marele autovagon de transportat cai trecând pe drum prin faţa intrării de la Gillywood Cottage, fără a opri însă. Lui Lane nu i se păru neobişnuit faptul că un astfel de mijloc de transport mergea către un centru de antrenament. El nu văzu însă maşina oprindu-se lângă Longhall, cu luminile stinse. Şoferul coborî, deschise uşa şi spuse:

— Aţi ajuns, stăpâne!

Blanter ieşi cu greutate din compartimentul rezervat lad-ului şi îşi dezmorţi picioarele; rămăsese mult timp ferecat în celula aceea mică, pentru că maşina traversase Newmarket-ul, făcuse un ocol lung şi revenise apoi la Cambridge, aceasta după ce şoferul aşteptase lângă Six Mile Bottom vreo două ore şi jumătate, ca, de altfel, şi

camionul care blocase drumul. Luke nu avea cum să bănuiască prezenţa prăzii sale în maşina aceea cu aspect atât de nevinovat care se ducea la Newmarket!

Blanter se grăbise către Longhall, gândindu-se că în agitaţia acelei zile Luke slăbise paza din jurul Ednei Gray. În plus, platoul oferea un teren de plecare foarte potrivit decolării micului avion cu care doctorul trebuia să plece în dimineaţa următoare.

În locul unde se oprise, autovagonul putea trece neobservat până dimineaţă, iar peste noapte Stoofer avea tot timpul să monteze avionul. Omul făcuse doi ani de război la aviaţie şi chiar el îi sugerase doctorului acest mijloc de fugă.

Blanter plecă la Longhall în recunoaştere; în timp ce ocolea casa, îl auzi pe vizitiu lucrând în curtea grajdurilor; ştia că în casă mai sunt două servitoare şi trei bărbaţi, între care şi Lane. Căutând cu grijă în întuneric, doctorul puse mâna pe o scară, spijinind-o apoi de peretele casei sub o fereastră dechisă, care nu era alta decât aceea a dormitorului Ednei. Auzind un zgomot, Blanter se făcu una cu peretele; era vocea fetei, care-i vorbea groom-ului, cerându-i să pregătească şi calul pentru a doua zi dimineaţă. Doctorul se retrase până la unghiul peretelui; Edna era acolo, gata îmbrăcată; avea o haină lungă pe care tocmai şi-o pusese pe umeri, şi capul descoperit. Un cal începu să tropăie în grajduri şi vizitiul se grăbi către el. Fata se întoarse, zări scara proiectată pe cer şi scoase o exclamaţie de uimire. Aceasta îl făcu Blanter să se decidă. Se aruncă asupra ei, îi astupă gura cu mâna lui enormă şi-şi trecu braţul celălalt în jurul taliei ei.

— Dacă strigi, te sugrum! Îi şopti el la ureche.

Tânăra se zbătea furioasă, încercând să scape din strânsoare, dar braţul doctorului era ca de fier.

Deodată, fata leşină, lăsându-se moale în jos. Simţindu-i toată greutatea trupului în mâini, agresorul îşi dădu seama că tânăra nu se prefăcea. O duse până la colţul peretelui;

de acolo auzi paşii vizitiului care se întorcea la locul lui, apoi, aruncând o privire în împrejurimi, doctorul îşi ridică fără efort prada şi se îndreptă cu repeziciune către autovagon. Stoofer, care tocmai îşi sorbea ceaiul, sări în picioare.

— Aţi adus-o? Întrebă el triumfător. Dumnezeule, ăsta noroc, doctore! Daţi-mi-o, o duc eu.

— Nu e nevoie, spuse Blanter sec.

Merseră prin întuneric, către poalele dealurilor când, la un moment dat, fata se mişcă uşor. Blanter o aşeză pe pământ, îşi scoase din buzunar o mică trusă, făcându-i apoi o injecţie în braţ. Edna gemu puţin şi capul îi căzu moale, într-o parte.

Doctorul o luă din nou în braţe; nu se opriră decât la grila metalică ce închidea peşterile Perrywig, în care pătrunseră apoi cu toţii.

— Caută cu mâna într-una din găurile alea săpate în stâncă; vei găsi o lanternă. Nu o aprinde înainte să-ţi spun.

Caverna avea o galerie de vreo cincizeci de metri, care cotea apoi în unghi drept. Acolo era un grilaj încuiat.

— Poţi să aprinzi acum!

Se aflau într-o peşteră mare; Blanter o lăsă pe Edna jos, sprijinind-o cu spatele de perete; ducându-se apoi către o nişă, îşi îndreptă brusc lanterna către ochii unui bărbat adormit.

— Trezeşte-te, micul meu Arthur, zise el.

Omul, culcat pe un pat de paie, deschise ochii tresărind şi privi aiurit, clipind des, către fiinţa de care se temea cel mai mult pe lume.

— Hello, doctore! E ca în evul mediu aici, nu-i aşa, bătrâne?

Rustem îşi mişcă un picior, făcând să se audă zgomotul lanţului cu care era fixat de stâncă.

— Taci din gură, ţi-am adus noutăţi. L-au prins pe Goodie şi acum umblă după mine şi după dumneata.

Omul cu faţa palidă se sculă cu greu, clătinându-se pe picioare.

— De ce acuzaţie e vorba?

— O să-ţi spun: omor premeditat; suntem cu toţii părtaşi, Rustem, în afară de dumneata.

— Eu nu, eu nu, spuse prizonierul agitându-se şi râzând nervos. Eu nu ştiam nimic, v-am spus…

— Am zis, în afară de dumneata, dar nefiind inculpat, eşti martorul principal şi asta e foarte rău pentru dumneata!… Ţi-am adus o mică prietenă. Dar ea nu se află aici pentru a-ţi ţine de urât.

În momentul acela, Rustem o zări pe fată:

— Miss Gray!

— Poţi să-i spui Edna, ai permisiunea mea. După ce nu vei mai fi aici, ea ne va ţine de urât mie şi lui Stoofer; avem amândoi un gând comun în ceea ce o priveşte. Dacă tot trebuie să fim spânzuraţi, măcar să fi comis toată gama crimelor!

Rustem îl privea cu o groază pe care nu încerca să şi-o ascundă; era hoţ, escroc, scelerat, dar…

— Nu puteţi face asta, doctore! Doamne, nu puteţi face asta!

Blanter îl privea amuzat. Rustem era laş, dar poate că în momentul acela, în care-şi simţea moartea aproape, nu-i mai era fiică. Deodată, el avu sentimentul că fata îşi recăpătase cunoştinţa şi că ascultă, deşi capul îi era încă lăsat pe o parte.

Doctorul scoase un vraf de chei din buzunar.

— O să te eliberăm, Rustem.

— Da, înţeleg ce vrei să spui prin eliberare.

— Exact, eşti prea periculos şi, pe de altă parte, şi imbecil.

— Mi-ai vorbit odată, Blanter, de kelacină; mi-ai spus că este un toxic de care te-ai folosi dacă ai să dispari.

Doctorul surâse.

— Remarcabil tip! Remarcabilă memorie!

Apoi, scoase din eleganta sa trusă o fiolă minusculă.

— Sunt foarte fericit să te văd atât de rezonabil. Am prevăzut dorinţele dumitale: kelacină, exact acesta este leacul pe care ţi l-am pregătit!

Edna, trează, urmărea drama care se desfăşura în faţa ei, paralizată de groază. Îl recunoscuse pe Rustem. Doctorul, care dispăruse un minut, reveni, aducând un pahar plin pe jumătate cu apă.

— Care este efectul acestui drog? Întrebă Rustem.

Doctorul lăsă să cadă picătură după picătură din lichidul acela în apă.

— O picătură înseamnă paralizie, două sau trei, în funcţie de constituţia pacientului – moartea. Am pus şase.

— Pune şaizeci, vreau să se termine repede, spuse Rustem cu răceală.

— Iată o vorbă de adevărat gentleman, zise doctorul surâzând şi vărsă tot conţinutul fiolei în pahar.

Stoofer privea fascinat. Edna îl văzu pe Rustem luând paharul cu o mână tremurătoare.

— Vrei să-mi scoţi lanţul? Mă dezgustă să mor legat.

Blanter îl privi, luă apoi o cheie şi descuie lacătul.

— Mulţumesc. Acum, înainte de a mă duce, o să-ţi spun un secret. Rustem îl privi îndeaproape pe Blanter: dacă scăpăm din afacerea asta, mă decisesem să intru la o mănăstire.

Blanter îşi ridică sprâncenele şi-şi căscă gura larg; era o grimasă care-i însoţea întotdeauna veselia şi era urmată de un hohot de râs. Nimeni nu cunoştea mai bine acest tic decât Rustem. În momentul în care gura cea mare a doctorului se deschise, printr-o mişcare rapidă a mâinii, Rustem lansă conţinutul paharului în direcţia feţei celui de lângă el. Blanter se dădu înapoi, duse mâna la buzunar, apoi, cu un strigăt de agonie, căzu în genunchi; faţa i se făcuse albastră. Servitorul său se repezi să-l ajute. În aceeaşi secundă, Rustem, dintr-un salt, ajunse lângă Edna şi o luă în braţe, ridicând-o.

— Fugi! Urlă el.

Primul grilaj era deschis şi Rustem îl trânti după el cu violenţă, sperând că poarta se va închide singură; auzea în spatele lui paşi poticniţi, dar nu se opri.

— Ştii drumul? Întrebă el gâfâind.

Edna care abia se ţinea pe picioare de teamă şi de slăbiciune, reuşi cu greu să-i răspundă.

Cineva fugea după ei, probabil Stoofer. Rustem privi peste umăr şi văzu îngrozit faţa hidoasă a doctorului! Alergau mereu, Rustem împingând-o pe Edna înainte; fata ajunsese la marginea peşterii, fugind de zgomotul unei lupte teribile pe care o auzea în spatele ei. Reuşise să iasă din grotă când două forme vii începură să se mişte în faţa ei; fata se opri în loc, ţintuită de oroare: patru ochi arzători o fixau din întuneric şi curând se auzi urletul înspăimântător al celor două bestii.

Erau pantere! Două pantere uriaşe! Edna îşi pierdu cunoştinţa şi căzu la pământ.

Atenţia fiarelor se îndrepta însă către strigătele şi gâfâielile luptei celor doi bărbaţi; una dintre pantere făcu un salt înainte; Blanter se întoarse pentru a-i face faţă; el trase un glonţ şi pantera se prăbuşi cu un urlet de durere; în acelaşi timp se mai auziră două împuşcături şi cea de-a doua panteră căzu cu o bufnitură surdă pe cadavrul lui Blanter.

Capitolul 21

Edna Gray se trezi ca dintr-un vis urât; capul i se învârtea la cea mai mică mişcare, mai ales dacă încerca să se ridice de pe divanul pe care era întinsă; se simţea foarte slăbită. Cineva îi ştergea fruntea cu apă de colonie.

— Stai liniştită, miss Gray…

Era vocea lui Luke. Când deschise ochii, fata îl văzu lângă pat, aşezat pe un taburet; părea îmbătrânit; cine n-ar fi arătat la fel dacă ar fi fost nevoit să tragă într-o panteră ascunsă în întuneric, fără să ştie dacă glonţul lovise fiara sau femeia pe care o iubea.

Edna îl rugă să-i povestească toată întâmplarea.

— Am revenit la Longhall datorită flerului meu de poliţist, dar nici nu mă gândeam că va trebui să omor o panteră. Da, asta avea Goodie, pantere! De aceea le închisese într-o cuşcă. Ziua ele stăteau în peşteră, noaptea se transformau în paznici pentru hoţi. Omul fusese nevoit să construiască grajduri noi pentru cai aşa încât nobilele animale să nu simtă duhoarea fiarelor. Goodie avea o mulţime de secrete în acest conac, inclusiv o biografie pe care o voi citi cu cel mai mare interes.

Edna îi spuse de peşteră, dar Rustem îi povestise deja detectivului scena, înainte de a fi fost trimis la spital cu o ambulanţă.

— Da, ştiu; acolo l-au ţinut şi pe sărmanul García El îşi recunoscuse în lotul lui Goodie calul despre care ştia că se află în Germania. A venit aici pentru a se convinge şi a luat o cameră la Leul Roşu. Rustem îl supraveghea şi, în momentul în care s-a ajuns la concluzia că secretul fusese descoperit, a avut loc o întâlnire. Îţi aminteşti de faptul că Rustem s-a întors în mare grabă la Doncaster? A venit să avertizeze banda că García se afla în sat. Au pus mâna pe bătrân în noaptea următoare şi l-au închis în pivniţă. Probabil că încercase sărmanul să fugă, pentru că l-au înlănţuit de perete. Nu cred c-a fost maltratat. Moartea i s-a tras, presupun, de la un drog prea puternic pe care i-l administraseră ca să-l transfere la Maidenhead, acasă la doctor. Le era foarte frică de el: gândeşte-te, bătrânul ştia că Field of Glory nu era altul decât dragul lui Vendina. Rustem a organizat trimiterea telegramelor. Ei nu doreau să rămâi aici şi să-i supraveghezi; lui Goodie îi era teamă că vei vedea panterele şi, apoi, erai singura persoană care puteai da poliţiei informaţii despre García.

Celălalt pericol a fost pentru ei sărmanul Punch: el recunoscuse pe adevăratul Field of Glory, care avea un picior mai subţire decât celelalte; hotărârea lui Goodie a fost rapidă: a omorât calul. Trebuia să dea ultima lovitură la „Cambridgeshire”; dacă ar fi mers, câştigau cinci sute de

mii de lire. Ideea de a pune cadavrul lui García în casa mea a fost a doctorului; în timp ce el se afla la mine, a sunat Punch, aşa cum îmi promisese, la zece şi jumătate. Blanter ştia că Punch le descoperise escrocheria cu calul şi că acest om era o stavilă în calea averii pe care urma să o dobândească; doctorul îi fixă deci o întâlnire, pe chei. Cred că Punch a fost omorât din imediata apropiere.

— L-ai arestat pe doctorul Blanter sau a reuşit să plece?

— Într-un fel, a plecat, zise Luke, şi Edna se cutremură.

Capitolul 22

— Vinovat, rosti juriul şi Goodie privi Curtea cu ochii săi lipsiţi de expresie.

— Îl consideraţi pe Arthur Ralph Rustem nevinovat sau vinovat de a fi câştigat bani în mod fraudulos?

— Vinovat, spuse juriul.

— Îl consideraţi pe Joseph Phidias Trigger nevinovat sau vinovat de fraude?

— Nevinovat, spuse juriul.

Domnul Trigger părăsi banca acuzaţilor.

Se spune că Goodie se aştepta la o condamnare de şapte ani, şi nu a luat decât cinci; că Rustem, la rândul lui, se aştepta la trei ani, dar a luat aceeaşi pedeapsă cu a complicelui său.

— Adevărul este că am avut mare noroc să nu primim mai mult, aşa cum va fi cazul lui Stoofer, îi zise fostul avocat lui Goodie, în obscuritatea maşinii poliţiei care-i ducea la închisoarea din Wandsworth. Cinci ani, asta nu e prea mult.

Goodie îl auzi oftând, apoi, pe un ton mai vesel, Rustem spuse;

— Dacă vom avea reducerea obişnuită de pedeapsă pentru comportament bun, vom ieşi la timp pentru Ascot. Acea Edna Gray, ştii? Se mărită cu Luke chiar azi, în ziua condamnării noastre! Găsesc că este absolut indecent!

SFÂRŞIT

1 Fermă -l. Spaniolă – (N. Trad.).
2 Cal pur sânge, în vârstă de un an (N. Trad.).
3 Agent de pariuri -l. Engleză – (N. Trad.).
4 Pentru a stimula pariurile, pe caii mai puţin cunoscuţi se oferă cote mai mari: 20 Ia 1 înseamnă 20 lire câştig pentru fiecare liră jucată. Firesc, favoriţii pleacă de la cote mai mici; şansele lor sporite de câştig îi atrag oricum pe jucători, nemaifiind nevoie de ridicarea cotei pentru a determina pariurile (N. Trad.).
5 Galop (N. Trad.).
6 Incintă specială în care caii de curse sunt plimbaţi, fără a fi încălecaţi (N. Trad).
7 Guinee: monedă engleză valorând 21 de şilingi; 1 şiling, monedă divizionară engleză; valorează a douăzecea parte dintr-o liră sterlină (N. Trad.).
8 Băiat de grajduri (N. Trad.).
9 Supraveghetor de herghelie (N. Trad).
10 Mânz sub un an (N. Trad).
11 Fecior (N. Trad.).
12 Băieţi de grajduri, care îngrijesc de curse -l. Engleză – (N. Trad.).
13 Vestită închisoare engleză (N. Trad.).
14 Întreceri destinate cailor mai puţin dotaţi. În cazul în care se doreşte vânzarea unora dintre ei, posesorii acestora le stabilesc preţul înainte de concurs şi sunt obligaţi să-l menţină indiferent de rezultatele obţinute tn cursă; se mai numesc şi curse cu revendicări (N. Trad.).
15 Handicap – întrecere sportivă în care unii concurenţi (mai slabi) sunt avantajaţi pentru a se pleca de la şanse egale pentru toţi; în cazul curselor de cai, greutatea diferită a jocheilor este egalizată prin adăugarea de plumb la şei,

iar caii mai puţin performanţi pleacă în avans faţă de ceilalţi (N. Trad.).

16 Cal de plimbare (N. Trad.).

17 Picior – unitate de măsură engleză, echivalentă cu 0,3048 m (N. Ed.).

18 Numele unei curse de cai (N. Trad.).

19 Închisoare engleză (N. Ed.).

20 Ceas monumental în centrul Londrei (N. Ed.).